

CLUBURI DE FOTBAL

„ARMĂTURA” ZALĂU. În prima ediție postbelică a campionatului divizionar Divizia C, 1946-1947, reprezentanta orașului, CS Zalău, ocupă locul IX în seria a șasea. Apoi, timp de 22 de ani Zalău nu va mai depăși nivelul campionatului regional și județean. În 1969, va reveni în Divizia C, prin echipa „Dinamo”. În continuare, ștafeta va fi preluată de „Unirea”, a cărei prestație competițională, între anii 1970-1976, va tinde către promovarea în Divizia B, obiectiv realizat la capătul campionatului 1975-1976. Antrenor: Carol Călina. Jucători: Cornaciu, M. Bunbuț, Nistor, Both, Antal, Fabian, Al. Munteanu, Gh. Bunbuț, Mathe, Vaida, Petreanu, C. Mureșan, Ardeleanu, Feierstein. În ianuarie 1976. „Unirea” își schimbă numele în „Armătura”, reprezentând Întreprinderea de Armături Metalice din Fontă și Oțel. Președintele asociației și secției de fotbal este Nicolae Cîvârname; antrenor – Emil Chirilă. După 2 ani la Divizia B, au urmat 4 campionate în Divizia C și promovarea, pentru a doua oară, în eșalonul secund, în vara anului 1982, avându-i ca antrenori pe Ioan Cotruț și Dorin Barbu. Lotul de jucători: Marian, Cornaciu, Ghete, M. Bunbuț, Petreanu, E. Terheș, Ciulean, Fl. Pop, Pășcuța, Pașca, Cheregi, D. Crișan, Gh. Bunbuț, Vaida, Ardeleanu, Chiș, Butan, Roman. Revenirea în Divizia B a însemnat și o creștere a gradului de competitivitate a echipei care, condusă de antrenorul Dorin Barbu, reușește să ocupe locul V în 1982-1983 și locul IV în 1983-1984, în clasamentul seriei a treia. Din conducerea asociației făceau parte, în acest timp, Vasile Marchiș (președinte) și

Petre Suci (președintele secției de fotbal). În următorii 11 ani (din 1984-1985 până în 1994-1995), „Armătura” va fi o divizionară B cu un randament competițional constant bun. Din păcate, lipsa sprijinului necesar din partea întreprinderii a făcut ca echipa să se apropie tot mai mult de zona retrogradării, astfel că, la sfârșitul campionatului 1994-1995, ea se va clasa pe locul XVIII în seria a doua a Diviziei B, coborând în eșalonul trei, pe care nu l-a mai părăsit până în anul 2002.

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ „ARMATA” TÂRGU MUREȘ. Actul de naștere al asociației a fost semnat în anul 1962, iar prima prezență pe plan competițional a fost semnalată în campionatul orașenesc în ediția 1962-1963 (antrenori Incze III și Bociardi). În august 1964, ASA fuzionează cu CS „Mureșul” (divizionară B) și, sub denumirea de ASA „Mureșul”, se lansează în tentativa de promovare în eșalonul divizionar, obiectiv realizat în 1967, când antrenorul Tiberiu Bone, secundat de D. Vakaros, reușește performanța cu următorul lot de jucători: Solyom, Csako, Toth, Dodu, Stănescu, Tâmpănar, Ciutak, Siko, Bartok, Dumitriu III, Lungu, Lucaci, Pavlovici, Balaș. Din anul 1967 până în anul 2000, ASA „Mureșul” (din 1969 numai ASA) participă la 35 de ediții de campionat divizionar, dintre care 21 în Divizia A și 14 în Divizia B. În acest timp, cele mai bune performanțe au fost: locul II în prima divizie, calificarea în semifinalele CR în 1974-1975 și locul III în 1975-1976. Din loturile de jucători folosiți în

perioada de afirmare a echipei făceau parte: Solyom, Bay, Nagel, Szöllösy, Toth, Șt. Gligore, Sleam, Kiss, Unchiaș, Ispir, Onuțan, Bölöni, Varodi, Czako, Hajnal, Șt. Naghi, N. Naghi, Fazekas, I. Mureșan, Both II, Pâslaru, Lucaci. Antrenor – Tiberiu Bone. Exponentă a unui fotbal tehnic și bine orientat tactic, echipa din Târgu Mureș a reușit să se impună ca o mare specialistă a contraatacului, armă care, între anii 1975-1977, i-a adus o binemeritată faimă și numeroase succese. Din păcate, ASA, lipsită de experiența necesară, nu a reușit să-și valorifice pe deplin potențialul tehnico-tactic, mai ales în competițiile internaționale. Astfel, în trei ediții consecutive ale Cupei UEFA (1976, 1977, 1978), nu a reușit să depășească primul tur. Linia de clasament: 6-1-1-4 (4:13). În schimb, în Cupa Balcanică intercluburi, ediția 1972-1973, a avut o comportare meritorie, calificându-se în finală, dar ratând la mică distanță cucerirea trofeului. În conducerea asociației au funcționat de-a lungul anilor o serie de personalități de marcă ale fotbalului românesc: Gheorghe Pintilie, Alexandru Florescu, Cornel Cacovean. De remarcat că în anii competiționali 1990-1991 și 1991-1992 echipa a purtat numele de ASA „Electromureș”, denumire cu care a promovat în Divizia A, sub conducerea lui Ștefan Coidum, având următorul lot de jucători: Rotaru, Vodă, Costin, Botezan, Sălăgean, Szabo, Nan, Casoni, Varga, Cr. Stoica, Gyorko, Eros, Gabor, Cioloboc, L. Popa, Blaga, Pinte, C. Ilie, Mărgineanu, Pâslaru, Ov. Maier. Din 1992 s-a revenit la denumirea simplă de ASA, echipa fiind, în continuare, divizionară B. Cea mai bună poziție ocupată în clasamentul Diviziei B a fost locul III în ediția 1995-1996. Președintele clubului, până în 1998, a fost Cornel Cacovean. După CN 2001-2002 a retrogradat pentru prima oară în Divizia C.

„ASTRA” PLOIEȘTI. A luat ființă în 1934, cu denumirea de „Astra Română”. Până în anul 1984 nu apare în structurile competiționale naționale. Activează în acest timp și sub numele de „Rafinorul” sau „Rafinăria 1”, pe plan local, având terenul pe „Columbia” (același de azi). Este prezentă în campionatul județean în perioada 1984-1990. Din 1990 devine „Astra”, promovând doi ani mai târziu în

Divizia C, unde ocupă succesiv locurile: VI (1992-1993), XII (1993-1994), III (1994-1995), XIV (1995-1996). În vara anului 1996 preia locul echipei „Danubiana București” în Divizia B, cedând locul său din Divizia C echipei „Victoria Florești”. Un sezon se va numi „ASA Ploiești Danubiana”, după care se revine la denumirea tradițională de „Astra”. În eșalonul secund ocupă locul VIII în 1996-1997 și locul I în 1997-1998, promovând pe prima scenă divizionară a țării, în vara anului 1998, când la conducerea tehnică se aflau antrenorii Gabriel Stan și Valentin Sinescu. Pentru prima dată, Ploieștiul avea două echipe divizionare în Divizia A. În campionatul 1998-1999 „Astra” se clasează pe locul X, aceeași poziție ocupând-o și în edițiile 1999-2000 și 2000-2001, iar în 2001-2002, locul XII. Lotul echipei în anii de ascensiune competițională: Muțescu, Prunea, Cireș, Dumitrache, Dunăreanu, Gh. Nicolae, Rohat, Petroesc, Voinea, Beraru, Ciorea, M. Dună, Fl. Dumitru, Fulga, Ilyeș, Mihart, S. Popescu, Pompiliu Stoica, Vrăbioru (decedat la 24 iulie 1999 în urma unui infarct miocardic, în timpul meciului Rapid–Astra, pe stadionul Giulești), Bârsan, Caraman, Movilă, Ionuț, Savu, Dăscălescu. Antrenori: Vasile Simionas, schimbat în retur cu Costică Ștefănescu. Președintele Consiliului de administrație – Ion Niculae, președintele clubului – Marian Manea, vicepreședinte – Dan Dorobăț, director sportiv – Romică Pașcu. Președinte de onoare – directorul rafinării „Astra”, ing. Octavian Nan – personalitate cu o mare implicare în istoria modernă a echipei. „Astra” deține un modern stadion construit pe locul vechiului teren „Columbia” de la Gara de Vest a orașului, având o capacitate de 10 000 de locuri, dotat cu instalație de nocturnă. Din vara anului 2000, antrenorul echipei a fost numit Ion Marin, urmat de Gheorghe Muțescu și Marian Bondrea.

„BRAȘOVIA” BRAȘOV. Club înființat înaintea primului război mondial (1914), având atunci o activitate foarte redusă. Reorganizat în 1919, se afiliază în 1920 la FSSR. În 1922 fuzionează cu CS „Vânători de munte”, păstrând același nume. Trei sezoane consecutiv (1922-1923, 1923-1924, 1924-1925) câștigă campionatul regional, dar niciodată nu depășește „sferturile” turneului final al CN. Lotul de

jucători folosit în perioada 1922-1930: Varhegy, Vedel, Rupp, Szilagy, Erös, Toth, Trisch II, Nachary, Salangy, Geller, Agoston, Erdö, Cotty, Berkessy, Ciakme, Naghi, Kelemen, Goldstein, Bölöni I, Niculescu, Kovacs, Vogl, Naghi II, Bodola. Începând din 1932, anul punerii în aplicare a formulei divizionare, face parte din Divizia A, ocupând același loc VII în 1932-1933 și 1933-1934. În acest timp, conducerea clubului era asigurată de dr. Samoilă Ritter (președinte executiv și medic al echipei) și de Alexandru Tompa, secretar din 1920. Din lot făceau parte: Banyay, Cosma, Keleni I, Keleni II, Bölöni I, Bölöni II, Istvan, Cotei, Gonczi, Dezi, Siko, Naghi III, Vogel, Kovacs, Geller, Bogdan, Popovici, Balogh, Lakoczy, Lakormeic, Szigismund, Sudermessy, Toth, Turk, Lustig. La sfârșitul campionatului 1933-1934, echipa retrogradează în Divizia B (locul VI în 1934-1935 și VIII în 1935-1936), după care cade în Divizia C, unde joacă un singur an (1936-1937), ocupând locul V în Liga de Centru. Aceasta a fost ultima apariție divizionară (între timp în lot au mai apărut: Maleg, Molnar, Siegel, Ionaș, Lorencz, Kocsis, Benedek, Vicol, Ilieș, Urban, Neagu, Balasz, Bertha), locul său fiind preluat, în continuare, de „Astra”, echipa uzinelor cu același nume din Brașov (UFC Brașov).

„BUKARESTER” FC. Al treilea club bucureștean de fotbal în ordinea înființării (1912). Primul președinte a fost Hense-senior, în vârstă de peste 60 de ani, care figura în formație și ca portar. În echipă activau, în marea lor majoritate, jucători străini, printre care: Hillard, Rosman, Bolton, Petit, Wilde, Redfern, Hense-jr., Cyril. La 18 martie 1912 susține primul meci cu Olimpia, încheiat cu scorul 2-4, pe terenul de la „Bolta rece”. În preajma primului război mondial, jucătorii străini încep să plece din țară și, treptat, echipa se destramă. Ea mai activează, sporadic, până în 1916, după care dispare și nu mai re apare în perioada postbelică.

„CARMEN” BUCUREȘTI. Nume adoptat în 1940 de echipa Fabricii de Încălțăminte Mociornița. Aceasta a activat în anii dinainte de război sub această titulatură, în campionatul divizionar C, ediția

1937-1938, Liga de Sud, când a ocupat locul I și a promovat, prin baraj, în eșalonul secund, pe care l-a părăsit la sfârșitul anului competițional 1938-1939. În perioada 1941-1944, participă la „campionatul de război”, folosind în lotul de jucători, printre alții, pe: Gh. Nicolae, Victor Panovschi, N. Simatoc, Al. Torjoc, I. Manolică, B. Marian, Toma Bentu, I. Mociornița, I. Stoian. În 1945 participă la campionatul categoriei „Onoare”, cu un efectiv deosebit de valoros, avându-i în componență pe: Șt. Ionescu, Gh. Nicolae, Ion Panait, C. Marinescu, Caius Novac, N. Șimatoc, Al. Torjoc, I. Șiclovan, Fr. Fabian I, B. Marian, I. Covaci, I. Bonațiu, I. Farkas, I. Cireș, C. Humis, Tr. Iordache. Cu acest prilej, lotul este completat cu V. Stănescu, I. Fabian II, Toth III, I. Fekete, G. Popescu. În 1946-1947 este vicecampionă a țării, dar din vara anului 1947 este desființată, din motive politice, locul său în prima divizie fiind cedat echipei ASA („CCA”-„Steaua”), în timp ce jucătorii săi au fost împrăștiați pe la diferite cluburi bucureștene. Din nucleul totuși rămas, s-a constituit o echipă sub numele de „Pielari”, devenită ulterior „Flacăra Roșie”, care un timp a activat în campionatul municipal București, apoi în eșalonul al treilea divizionar, dispărând în preajma anului 1970.

„CASA ARMATEI” CÂMPULUNG MOLDOVE-NESC. A luat ființă în vara anului 1948, cu sediul inițial la Iași și denumirea de CS „Armata”. A început să activeze în eșalonul III (locul X în 1948-1949) și, după desființarea acestuia, în campionatul districtual și al Ligii de Est. În vara lui 1949 susține un dublu meci de baraj pentru promovarea în eșalonul secund, pe care îl pierde în fața formației „CFR” Iași (1-1 și 2-3). Lotul de bază în primul an de existență: Sabaslău „Streașină”, Luca, Găvan, Iordan, C. Mihai, W. Uglar, Buimistruc, Mureșan, Bandu, Papay, M. Ionescu, Rubiș, Băieșu. În 1950, CSA reușește să promoveze în eșalonul doi, antrenorul Gh. Gheorghian utilizând, în cadrul turneului de baraj, următorul unsprezece: C. Toma, Dan, Orban, Plujar, Töröcsik, Buimistruc, Costea, Faur, Butnaru, Săvuț, Rubiș. În 1951, echipa este transferată la Câmpulung Moldovenesc, și după o evoluție competițională excelentă reușește să promoveze în prima divizie, antrenorul Eugen Mladin

folosind următorul lot de jucători: Tr. Popa, Zarici C. Toma, Maiogan, Capaș, Dobrescu, Dobay, Dușan, Onisie, Zeana, Grozea, Sterescu, Geamănu, Gârleanu I. Gârleanu II, Dragoman, Morar, Palfi, Ursu. În prima divizie, CSA antrenată acum de experimentatul Fr. Ronnay, are o existență scurtă, dar deosebit de valoroasă, reușind să ocupe locul II, în anul 1952, și să încheie campionatul din 1953 (în tur) pe locul I. În retur, „echipa minune” din Câmpulung Moldovenesc este desființată în mod abuziv, jucătorii săi fiind transferați, o parte la „CCA”, iar restul la diferite alte formații divizionare. În perioada divizionară, din primul eșalon au făcut parte numeroși jucători de certă valoare, printre care: Toma, Birtașu, Cernea, Rodeanu, Topșa, Dușan, Dodeanu, Onisie, Zeana, Cojereanu, I. Gârleanu, A. Pârvu, Fusulan, I. Alexandrescu, Bădeanțu, L. Vlad, Motronea.

„CFR” CLUJ NAPOCA. A luat ființă în 1907, reprezentând clubul muncitorilor de la căile ferate ale regionalei Cluj. În 1919 se reorganizează, echipa de fotbal activând în campionatul districtual. Iată și o parte din lotul de jucători folosit în perioada de pionierat 1924-1930: Boga, Walasz, Bazga, Szilaghi, Vegh, Hegh, Kabuzovsky, Kiniszi II, Nagy, Ujvari, Takacs I și II, Curteanu, Barabaș, Tocson, Heresz, Micu, Deak, Neagu, Oros, Olteanu, Moraru, Radu, Sandor, Merceanu, Krostadetr, Szanislo, Iuhasz. În 1931, în urma unei noi acțiuni de reorganizare, este ales în funcția de președinte ing. Dumitru Pintea. Începând din 1934, „CFR” ia parte la campionatul Diviziei B (1934-1936), alți doi ani (1936-1938) participă în Divizia C, iar, după desființarea acesteia, activează în campionatul orășenesc. În primul an postbelic, reapare în Divizia C ocupând primul loc în 1946-1947 și promovează în Divizia B ; în returul campionatului 1947-1948 se unește cu „Ferar”, noua echipă trecând sub patronajul regionale CFR Cluj și activând în prima divizie sub numele de „CFR”. Istoria formației „Ferar” (care va dispărea după anul 1948) este și ea interesantă. Originea ei datează dinaintea primului război mondial și este marcată, până în 1934, de prezența în campionatul regional a echipei „KAC” („Clubul Athletic”, Cluj) strămoșul „Ferar”-ului. Intrând în circuitul divizionar, Divizia

B, „KAC” activează doi ani în acest eșalon (1934-1936), alți doi în Divizia C (1936-1938), după care retrogradează în campionatul regional. În perioada celui de-al doilea război mondial, ia parte la campionatul Ungariei (1943), ocupând locul III și folosind următoarea formație de bază: Marki, Vass, Pal, Balint, Reinhardt, Szanislo II, Fabian, Șt. Kovacs, Bonyhadi, Fülöp, Incze II. În 1945, „Ferar” devine „Ferar KMSE”, având în lot o serie de jucători valoroși ca: Marki, Sabaslău, Vass, Demeter, Szanislo II, Fülöp, Petschovschi, Meszaros, Kovacs V, Kovacs IV, Pal, Reinhardt, Fabian I, Bonyhadi, Blejan. În prima ediție postbelică (1946-1947) a campionatului divizionar A, apare sub numele de „Ferar”, la lot adăugându-se: Boldiszar, Farmati, Börzsei, Fuezer, Vaczi, Fernbach. În 1948 a urmat unificarea cu „CFR” și, sub acest nume, echipa joacă două campionate (1947-1949) în Divizia A, după care retrogradează în eșalonul secund. Aici va rămâne timp de două decenii, până în vara anului 1969 (exceptând anul 1958-1959, când a activat în Divizia C), numele echipei schimbându-se în câteva rânduri astfel: „Locomotiva” (1950), „CFR” (1958), CSM Cluj (prin fuziunea cu „Rapid” Cluj în 1960), „Clujeana” (1964-1967, după fuziunea cu o echipă provenită dintr-o categorie inferioară) și din nou „CFR” (1967). Doi ani mai târziu, va urma promovarea în prima divizie, cu antrenorul dr. Constantin Rădulescu și următorul lot de jucători: Nagel, Lengyel, Hăsmășan, Tegean, Dragomir, Soos, Manu, Gocan, Roman, V. Alexandru, Stâncel, Vișan, Emil Pătru, Mazurachis, Zanca, M. Bretan, Balaș, R. Petrescu, M. Popescu, Pană, Straț. În prima divizie, „CFR” se menține timp de 7 ani competiționali, până în 1976 (cea mai bună performanță fiind locul V în 1972-1973), după care retrogradează în Divizia B, unde joacă până în 1982, când va mai coborî o treaptă competițională, în Divizia C. În aceste condiții are loc o nouă reorganizare, denumirea echipei devenind „Steaua-CFR” și care, în campionatul 1982-1983, va ocupa primul loc în serie, revenind în Divizia B sub conducerea aceluiași competent și fidel antrenor, dr. C. Rădulescu. Din conducerea clubului făceau parte: Nicolae Cherteș (președinte de onoare), ing. Ion Donea (președinte activ), Vasile Topan (secretar). Lotul de jucători:

Paniță, Fereștean, Olteanu, H. Popa, Olariu, Toth, A. Mureșan, Tuță, Jucan, Pop, Rău, Furnea, O. Mureșan, Țegean, Tatu, Șipoș, Rus, I. Popa, Csudom, Berindei. Din 1982 până în 2000, echipa clujeană (din 1990 cu denumirea tradițională de „CFR”) a activat în sistemul divizionar de nouă ori în Divizia B și de zece ori în Divizia C, cunoscând cinci promovări în eșalonul secund și alte cinci retrogradări în eșalonul al treilea. În anul competițional 1999-2000, „CFR” era o modestă ocupantă a seriei a VI-a a Diviziei C.

„CFR” IAȘI. Echipă a muncitorilor feroviari ieșeni, a cărei origine trebuie căutată în anii de după primul război mondial. Atunci, în 1921, a luat ființă „SAI” (Societatea Atelierelor Iași), transformată ulterior în „ACFR”, și tot în acea vreme a apărut „Victoria”, fostă „Acvila”, formație patronată de direcția regională CFR. Cele două colective ceferiste au activat separat până la începutul celui de al doilea război mondial. „Victoria” a avut o prezență mai semnificativă, marcată și de câștigarea titlului de campioană regională și participarea la turneul final al CN (1928-1929). O dată cu desființarea Diviziei C, reprezentanții ceferiștilor ieșeni apar sub titulatura „Victoria CFR” și participă în campionat, doi ani consecutiv, în Liga de Est, ocupând același loc VII (1936-1937 și 1937-1938). În 1938-1939 echipa activează în Divizia B (locul VI), apoi locul X în 1939-1940, după care pierde dreptul de a mai juca anul următor în eșalonul secund. În perioada divizionară B, din lot făceau parte: Orhei, Roman, Vizitiu, Bufnei, Vasilevschi I, Ciobotaru I, Chindaru, Dumitrașcu, Zaharia, Chirică, Bozga, Ciobotaru II, Cazacu, Anghel, Buta, Dănciulescu, Gheorghiu, Popovici, Vânătoru, Avram, Gherman, Lăzărescu, Jianu, Pop, Matusewsky. După al doilea război mondial, „Victoria CFR” participă în Divizia C și ocupă locul II în seria a XI-a, grație căruia, în 1947-1948, joacă sub numele de „CFR” în Divizia B (locul XI). În 1948-1949 revine în Divizia C, iar după desființarea acesteia, susține în vara anului 1949 un dublu meci de baraj cu CS „Armata” Iași, reușind să-și reocupe locul în eșalonul secund, cu următorul unsprezece de bază: Costaș, Buimistruc, Scutaru, Diaconescu, Savin, Drumea, Tenie, Manolescu, M. Bârzan, Naste, Leonte. Din 1950

până în 1956 activează în Divizia B sub denumirea de „Locomotiva” și ocupă, succesiv, următoarele locuri: VI (1950), IX (1951), II (1952), VIII (1953), III (1954), IX (1955), XIII (1956). Lotul echipei, printre alții, cuprindea pe: Streașină, Duca, Dunea, Buimistruc, Drumea, Savin, Gh. Constantin, M. Bârzan, Naste, Isac, Leonte, Ștefănescu, C. Popescu, Ghiță, Stan, Dram, Fălticeanu. În 1957-1958, ocupă primul loc în prima serie a Diviziei C și revine în Divizia B. Apoi, la 1 august 1958, „CFR” și „Știința” Iași fuzionează, formând echipele „CSMS”, având cei mai buni jucători, și „Unirea”, din ce-a mai rămas de la „CFR” și „Știința”. Printre aceștia se aflau: Lang, Papa, Dumitrasciuc, Duțescu, Căruntu, Gh. Dumitrescu, Cojocaru, Fonea. În mod paradoxal, în 1958-1959, „Unirea” ocupă un loc mai bun (V) față de „CSMS” (VIII) în seria a II-a a Diviziei B. În stațiunea următoare însă, „CSMS” promovează în Divizia A, iar „Unirea” ocupă locul VIII în Divizia B. În continuare, „CSMS” va activa, cu mici excepții, în prima divizie, în timp ce „Unirea”, urmașa de fapt a „CFR”, va retrograda din Divizia B în 1961, apoi va juca în campionatul regional și va reveni, în 1965, în eșalonul al III-lea sub numele de „Locomotiva”, ocupând un meritos loc III, în 1965-1966. În anul următor (1966-1967), retrogradează din nou în campionatul regional, de unde revine în Divizia C cu denumirea de tradiție a ceferiștilor ieșeni, „Nicolina”. În perioada 1968-1975 este divizionară C, un an (1975-1976) activează în județ, de unde revine în Divizia C, unde joacă până în 1982, când va retrograda în campionatul județean. De aici înainte soarta echipei se va confunda cu anonimatul, pentru că, până în 1994, numele de „CFR” Iași va dispărea din circuitul divizionar. În anul competițional 1994-1995, o echipă purtând numele de „CFR TEPRO” Iași va apărea în Divizia C, de unde, din 1996, va intra din nou în anonimatul campionatului județean. Revine în 1999-2000 sub numele de „CFR CITA” din Iași în Divizia C, seria I, pentru ca în campionatul următor să retrogradeze din nou în campionatul județean.

„CFR” TIMIȘOARA. În anul 1919 ia ființă la Timișoara, CS „Sparta CFR”, care în 1926 fuzionează

cu „Unirea” și devine „Sparta-Unirea-CFR”, având următoarea formație: Zombory, Kondor, Talianu, Kele, Halmos, Hutter, Dobay, Hecht, Frech, Csany I, Csany II. În 1927, „Sparta-Unirea-CFR” se autodesființează, reapărând în 1932 sub denumirea de „CFR”, echipă care marchează doar două prezențe divizionare până în cel de-al doilea război mondial: 1937-1938, locul V, în Liga de Vest, Divizia C și 1940-1941, locul VI, în seria I a Diviziei B. Dintre jucătorii care au activat în această perioadă menționăm: Ciopraga, Tașcu, Pascu, Polacek, Nicșa, Ghiurițan, Onoaie, Isac, Covoidean, Urechiatu, Buculei, Ilici, Ritter, Bătrân, Ștefan II, Ștefan III, Moroiu, Nicușan, Lungu, Bogdănescu, Gruiu I, Gruiu II, Savin. De remarcat că în 1939-1940, echipa a reușit frumoasa performanță de a cuceri titlul național. În 1945-1946, „CFR” ocupă locul II în campionatul Timișoarei, iar în vara anului 1946, după un meci de baraj cu „Politehnica Timișoara”, promovează în Divizia A, antrenorul-jucător R. Kottormani dispunând de următoarea echipă: Ciopraga, Barna, Munteanu, Ritter, Raniță, Moniac, Cojoreanu, Reuter, Bandu, Avasilichioaie, Bădeanțu. Din 1946 până în 1956 inclusiv, „CFR” (din 1950 devenită „Locomotiva”) activează numai în Divizia A. Au urmat apoi 8 campionate în Divizia B (în 1958-1959 echipa revine la denumirea de „CFR”) pentru ca, în mod surprinzător, în 1965, să retrogradeze în Divizia C. Revine însă după un an în Divizia B, sub conducerea antrenorului N. Godeanu. După trei ani o reîntâlnim în eșalonul secund. În 1969-1970 are loc o acțiune de reorganizare a fotbalului timișorean, prilej cu care „CFR” cedează „Politehnicii” o parte din jucătorii săi. Și, deși lipsită de șansa promovării, „CFR” produce marea surpriză revenind în Divizia A, după 13 ani, la sfârșitul campionatului 1969-1970. Din lotul de jucători al acestei performere făceau parte: Tatar, Rădulescu, Mehedințu, Hergane, Speriosu, Hanganu, Chimiuc, Periatu, Gorduna, Floareș, Cioroparu, Stoian, Fodor, Manolache, Popanică, E. Mureșan, Kovacs, Guțuli, Mara. Ferircirea „CFR” nu a durat decât un an (1970-1971), deoarece echipa a revenit în Divizia B, unde a rămas până în 1979, când va retrograda în Divizia C. De aici, după numai un an, revine în eșalonul secund

unde va rămâne până în 1986. Au urmat alți doi ani în eșalonul III (1986-1988) și, în continuare, are o participare onorabilă în Divizia B, pe care o părăsește totuși, la sfârșitul campionatului 1996-1997, pentru a rămâne alți trei ani în Divizia C de unde, la finele campionatului 1999-2000 (locul XVII în seria a IV-a), retrogradează în campionatul județean.

„CFR” TURNU SEVERIN. Echipa muncitorilor feroviari din portul dunărean de la Porțile de Fier a luat ființă în 1928, președinte fiind atunci I. Tipărescu. Prima apariție, în perioada interbelică, este înregistrată în 1939-1940 (locul IX, în seria a II-a, a Diviziei B). În 1940-1941, ocupă primul loc în serie și câștigă dreptul de promovare în primul eșalon, dar campionatul se întrerupe din cauza războiului. Făceau parte atunci din echipa de bază: Robu, Negru, C. Ionescu, Pavel, Martin, Iașinski, Dumitrescu, Pârjol, Hațieganu, Mureșan, Ispas, Iliescu, Dobrescu, Jumanca, Szilard, Cozma, Ludwig, Lupulescu, Felecan II, Biolan II, Nanu. În perioada 1941-1945, participă în formula restrânsă și are o remarcabilă prestație în CR, reușind să-și adjudece trofeul pentru ediția 1942-1943. Echipa care a realizat această performanță: Pavlovici, Oprean, Felecan III, Mureșan, Pârjol, Marcu-Vidan, Cozma, Ludwig, Felecan II, Reuter. În lot mai figurau: Robu, Stoenescu, Ciobanu, Ispas, Covaci, Vlaicu, Jumanca, Martin, Stan, Tecău. După război, echipa reapare în eșalonul secund cu trei prezențe (1946-1949). Doi ani (1950 și 1951) activează în campionatul regional. Revine în Divizia B, în 1952, cu numele de „Locomotiva”, de unde în 1956 retrogradează din nou. În campionatul 1957-1958 își reia numele tradițional de „CFR” și un an competițional joacă în eșalonul al III-lea. De aici înainte echipa intră într-un anonimat total, locul și rolul său fiind luate, în cadrul fotbalului severinean, de formația șantierelor navale, „Drobeta”, începând din 1958. Numele echipei se va modifica în 1962, spunându-i-se mai întâi „Metalul”, iar din iulie 1976, CSM „Drobeta” Turnu Severin.

„CHINEZUL” TIMIȘOARA. Echipa muncitorilor de la căile ferate din Timișoara, înființată în 1910.

Denumirea a fost adoptată după numele căpitanului Pavel Chinezu (sau Cneazu), din oastea lui Matei Corvin. În anii dinaintea primului război mondial, a activat numai în cadrul districtului Timișoara. În perioada postbelică și în condițiile marelui avânt al fotbalului timișorean, „Chinezul” devine una dintre cele mai puternice formații de club din țară. Astfel, după ce în 1920-1921 câștigă campionatul de fotbal al Transilvaniei, reușește performanța, egalată doar de „Steaua” în 1998, să cucerească, consecutiv, șase titluri de campioană a României, în formula divizionară, între anii 1922-1927. Principala explicație a succeselor care au atins asemenea proporții o constituie valoarea excepțională a jucătorilor, 17 dintre ei făcând parte din prima reprezentativă a țării în perioada 1922-1927. Nume ca: A. Ritter, I. Kondor, B. Hoksary, S. Fenyvessy, S. Rajnak, R. Steiner, Frech I și II, M. Tänzer, R. Matek, Em. Vogl, A. Hütter, I. Kilianovitz, Ad. Rech, Ad. Rössler, P. Schiller, I. Teszler, Ag. Semler, E. Lakatos, R. Wetzer, W. Zombory, P. Teleki, B. Toth, s-au încununat de o glorie sportivă de excepție. Începând din toamna anului 1927, clubul intră într-o gravă criză financiară, căreia, ulterior, i se adaugă și una de conducere. În aceste condiții, capacitatea competițională a echipei a scăzut simțitor. În plină glorie, „Chinezul” se destramă, o parte din conducătorii săi, dr. C. Lazăr și ing. D. Balasz, au părăsit clubul și au trecut la „Ripensia”, care, preluând ștafeta, a dus mai departe gloria fotbalului timișorean. „Chinezul” a continuat să rămână una dintre formațiile bune ale țării și în formula divizionară, după anul 1932, chiar dacă în urma frământărilor din cadrul clubului, o serie de jucători valoroși (R. Wetzer, M. Tänzer, Ag. Semler, P. Teleki, I. Teszler) au plecat la diferite cluburi profesionale peste hotare. În locul acestora au apărut I. Miklössy, L. Raffinsky, I. Zelenak, I. Kuszka, C. Lotter, Fr. Östermann, R. Demetrovici, C. Hetzer, Șt. Török, L. Grün, A. Szilard. În august 1936, „Chinezul” fuzionează cu ILSA (Industria Lânii SA) Timișoara, încercând o redresare pe plan financiar. Soluția nu a rezistat decât până în 1939, când, retrogradând din primul eșalon, „Chinezul” a pierdut contactul cu marea performanță. În 1941, „Chinezul” fuzionează cu CAT, Clubul Athletic Timișoara, fondat în 1902,

care în 1935 a fuzionat cu RGMT (păstrându-și numele). După cel de-al doilea război mondial, „Chinezul”, încercând să supraviețuiască, a fuzionat cu CAMT (Clubul Athletic Muncitoresc Timișoara) numindu-se „Chinezul CAMT” pentru ca, din 1946, să rămână numai „CAMT”, „Chinezul” dispărând din nomenclatura fotbalului românesc.

CLUBUL SPORTIV „JIUL” PETROȘANI. Echipa minerilor din Valea Jiului a luat ființă în 1919, cu denumirea de Clubul Athletic al Minerilor din Petroșani (CAMP). Fondator și președinte de onoare: I. Winklehner. În 1924 fuzionează cu CAM Vulcan și devine Uniunea Cluburilor Atletice ale Societății Petroșani (UCASP). În 1924-1925 joacă finala CN și pierde în fața echipei „Chinezul” Timișoara cu 1-5, formația finalistă având următoarea alcătuire: Șt. Csako, I. Dobo, I. Bank, I. Klein, I. Frantz, Al. Berkessi, Gh. Peterfi, Z. Veszpremy, L. Kiminich, A. Danko, Șt. Messner. Conducerea clubului era asigurată de ing. T. Timoc, președinte de onoare și executiv, ing. A. Băltănoiu și I. Litz, vicepreședinți, A. Sinca, secretar general. Din 1934, „Jiul” participă la CN în formula divizionară numărând, până în 2002, 62 de prezențe și anume: 23 în Divizia B (1934-1937, 1938-1941, 1960-1961, 1962-1966, 1985-1986, 1987-1898, 1991-1996, 1998-2002) și 39 în prima divizie (1937-1938, 1946-1960, 1961-1962, 1966-1985, 1986-1987, 1989-1991, 1996-1998). De-a lungul timpului, echipa minerilor din Petroșani a mai purtat și alte denumiri: „Partizantul”, 1950, „Flacăra”, 1951-1952, „Minerul”, 1953-1958, „Energia”, „Jiul” Petroșani, „Jiul” Petrila, 1958-1965 și din 1965 s-a numit „Jiul” Petroșani. Performanța majoră, pe plan intern, a fost câștigarea CR, ediția 1973-1974, cu scorul 4-2 în finala cu „Politehnica” Timișoara, antrenorul T. Ivănescu folosind formația: Gabriel Ion, I. Nițu, G. Tonca, A. Stoker, A. Dodu, Al. Naghi, P. Libardi, Ar. Suciu, Gh. Muțescu, Ad. Roznai, M. Stoichiță. Conducerea clubului era asigurată de I. Carpinet, președinte de onoare, M. Pascu, președinte executiv și Otto Abraham, președintele de onoare al secției de fotbal. „Jiul” a mai jucat o finală de CR, ediția 1971-1972, dar a pierdut în meciul cu „Rapid” cu 2-0. Pe plan internațional, are o prezență în CC,

ediția 1974-1975, cu 2 jocuri disputate, 0-3 și 2-0 cu „Dundee United”. În cadrul clubului și al echipei, au activat o serie de conducători competenți precum M. Pascu, Otto Abraham, A. Coșoreanu, I. Carpineț, Șt. Mariș, P. Ionga, C. Cătuți. Dintre antrenorii care au condus echipa îi amintim pe: C. Braun-Bogdan, A. Șepci, Șt. Wetzer, E. Mladin, V. Lazăr, V. Talmaciu, B. Marian, T. Remmeny, E. Iordache, Șt. Czako, Tr. Ivănescu, Tr. Ionescu, Gh. Ene, Gh. Muțescu, G. Tonca, D. Marcu, P. Libardi. Numele jucătorilor cei mai cunoscuți au fost: A. Crâșnic, I. Paraschiva, I. Panait, R. Cosmoc, I. Farkas II, Gh. Nertea, Gh. Romoșan, M. Crăciun, A. Stocker, G. Tonca, Fl. Martinovici, M. Peronescu, P. Libardi, Cavai, Gh. Muțescu, Dumitrache, M. Bucurescu, E. Ciurdărescu, C. Pavlovici, Dumitriu II, C. Tălvescu, D. Bădin, Gr. Ciupitu, D. Timofte, D. Militaru. La sfârșitul ediției de campionat 1995-1996, „Jiul” a revenit, după o întrerupere de cinci ani, în primul eșalon, avându-l ca antrenor pe I. Dumitru, președintele clubului fiind M. Cosma. A retrogradat însă, după doi ani, în Divizia B. Din anul 1993, a devenit club profesionist, iar din campionatul 1996-1997, Fotbal Club. În anul competițional 1999-2000, președintele clubului era Tiberiu Gh. Cozma, director tehnic Constantin Mara și antrenor Marin Tudorache. În 2002, echipa a jucat în Divizia C.

CLUBUL „ATLETIC” ORADEA (CAO). Înființat în 1910. În perioada de dinaintea primului război mondial, a activat numai pe plan regional și local. După 1920 până în 1932, când s-a pus în aplicare formula divizionară, participă în campionatul regional, pe care îl câștigă de două ori consecutiv, în 1924 și 1925, cea mai bună performanță fiind aceea din 1924, când s-a calificat în finala CN, pierzând cu 1-4 în fața echipei „Chinezul” Timișoara. În 1932, conducerea clubului era asigurată de Șt. Kovacs, președinte executiv, Al. Klein, secretar general și Iuliu Grünstein, șef al secției fotbal. În perioada 1932-1940, CAO a fost prezentă de șase ori în prima divizie (1932-1938) și de două ori (1938-1940) în cea de-a doua, din lotul echipei făcând parte: Czinczer, Miko, Stenberg, Kadar, Weichelt, Glanczmann, Mosko, N. Covaci, F. Ronnay, Bodola, Cociș, Chendrean, M. David,

Bartha, Chiroiu, Kraus, Juhasz, Szarkadi, Siko, Borcea, Kovacs II, Szanislo I, Orza, Spielmann, Pop, Vârzan. În perioada celui de-al doilea război mondial, activând în campionatul Ungariei, sub denumirea de Nagyvarodi Atletikai Club (NAC), câștigă titlul de campioană, ediția 1942-1943, cu următorul lot de bază: Vecsei, Toth, Meszaros, Onodi, Lorant, Demetrovici, Simatoc, Juhasz, Petschovschi, Covaci II, Stibinger, Spielmann, Bodola, Toth III, Fernbach, Ferenczi. După război, CAO se va regăsi, din 1945, în formația „Libertatea”, care, după reluarea activității divizionare, participă în campionatul primei divizii. În 1948 numele echipei devine „Întreprinderea Comunală Oradea” și, sub acest nou nume, câștigă CN, utilizând formația: Vecsei, Ion Vasile, Melan, Bodo, Zilahi, Serfözö, Kovacs II, Spielmann, Vaczi, Tudose, Turcuș. În continuare, ICO (din 1951 „Progresul”) marchează un număr de cinci prezențe în primul eșalon, după care în 1954 retrogradează în Divizia B. Revine după un an în prima divizie, calificându-se în finala CR în 1955, pentru ca, în următorul an (1956), să-și adjudece trofeul cu echipa: Gebner - Kromely, Barcu - Bartha, Țiriac, Cuc - Toth, Kösze-gi, Caricas, Vlad, Meszaros. În 1958, echipa cade din nou în Divizia B, își schimbă denumirea în CS Oradea, apoi în „Crișana”, în 1961 și un an mai târziu revine în primul eșalon, avându-l la conducerea tehnică pe reputatul antrenor Fr. Ronnay. De aici înainte fotbalul orădean se va afirma prin echipa „Crișul” devenită, în 1972, FC Bihor.

CLUBUL SPORTIV „OȚELUL” GALAȚI. În istoria fotbalului gălățean apar sub această denumire mai multe colective sportive. Primul este „Metalosport”, care a luat ființă în 1935, iar cea dintâi prezență a sa pe scena divizionară se înregistrează în Divizia C, 1937-1938, ocupând locul V în seria a II-a a Ligii de Sud. După război, apare în al III-lea eșalon, în edițiile 1946-1947 și 1948-1949. Desființarea Diviziei C face ca echipa să activeze, în continuare, în campionatul regional. Revenirea în C are loc în campionatul 1963-1964, dar după încă 2 ani, în 1966, retrogradează iar în campionatul regional. În 1966 are loc o acțiune de reorganizare a fotbalului gălățean, în urma căreia „Siderurgistul”, echipa nr. 1 a

orașului, evoluează în Divizia B. „Oțelul” – formație constituită în 1964, care reprezintă Combinatul Siderurgic Galați – avându-l ca președinte al asociației pe Radu Arvinte – preia locul în campionat și efectivul de jucători de la „Știința”. La sfârșitul anului 1966-1967, „Oțelul” retrogradează în C, iar în campionatul următor, 1967-1968, „Siderurgistul” cedează, la rândul său, locul în eșalonul secund „Politehnicii”, devenită principala echipă a orașului. „Oțelul” câștigă seria de Est a Diviziei C și promovează în B, unde evoluează două ediții de campionat, 1968-1970. În decembrie 1970, are loc o nouă reorganizare a fotbalului din Galați. Astfel, „Oțelul” devine FC Galați, iar o parte din jucătorii săi trec la divizionara C, „Dacia”, unde vor activa până în 1972. Practic, între anii 1970-1972, „Oțelul” nu a existat. În 1972, CS „Oțelul” re apare luând locul „Daciei” Galați și în 1973, în vară, promovează în Divizia B. Doi ani numai, 1973-1975, după care revine în al treilea eșalon. În campionatul 1975-1976 are loc transferul echipei „Constructorul” Galați la Tecuci, unde activează în Divizia B, sub numele de „Victoria”. După 1975, „Oțelul” nu mai apare însă pe scena divizionară. În campionatul 1976-1977 revine, după o absență de 10 ani, echipa Laminorului de Tablă, „Metalosport” Galați, strămoșul „Oțelului”, după numai un an în C (1977-1978) retrogradează în campionatul județean. În campionatul 1977-1978 re apare în Divizia C echipa Combinatului Siderurgic Galați. După trei ani, în 1981 ea reușește să promoveze în B, cu antrenorul P. Moțoc, din conducere făcând parte Florea Plugarie, președinte, Victor Vasilache, vicepreședinte și C. Gazea, președintele secției de fotbal. În anul competițional 1981-1982, „Oțelul” se transferă la Tecuci și ia numele de „Victoria”. Echipa nu rezistă decât un an în B și retrogradează în C. Între timp, cealaltă reprezentantă a siderurgiei gălățene, „Metalosport”, revine din campionatul județean în Divizia C, în 1978, retrogradează în 1979, re apare în 1981 și, din vara anului 1982, promovează cu antrenorul T. Ivănescu în eșalonul secund, după care își schimbă numele în „Oțelul”. De acum, pe parcursul a 12 ediții de campionat activează în prima divizie, între anii 1986-1989 și 1991-2002. Cea mai bună performanță internă a fost locul IV în cam-

pionatul 1987-1988 și același loc în 1996-1997 și 1997-1998. În anii 1989-1991 a jucat în Divizia B. Pe plan internațional, a evoluat trei ediții în cupa UEFA, cu 8 meciuri jucate, 3 victorii, un egal și 4 înfrângeri. Golaveraj general: 9:16. De-a lungul anilor, din conducerea clubului au făcut parte V. Vasilache, I. Veștemeanu, I. Ionică, M. Stoica, M. Stan. Ca antrenori au funcționat: C. Rădulescu, I. Sdrobiș, I. Moldovanu, Cornel Dinu, A. Țicleanu, V. Simionas, D. Dumitriu III, Ilie Dumitrescu, M. Lăcătuș. Printre cei mai valoroși jucători s-au numărat: M. Stan, Anghelinei, Lala Burcea, C. Vaișovici, H. Antohi, Al. State, I. Gigi, I. Chebac, R. Cașuba, V. Ioan, V. Tănase, Vali Ștefan, I. Profir.

„CLUBUL SPORTIV MUNCITORESC” REȘIȚA. A luat ființă în 1926, prin fuziunea a două societăți sportive, sub denumirea de Societatea Sportivă a Angajaților Uzinelor din Reșița (SSUDR). Anterior acestei date, din 1922, a existat Clubul Sportiv al Muncitorilor din Reșița. Unele documente de arhivă atestă existența SSUDR în campionatul districtului Timișoara, unde reușește să câștige un titlu de campioană a țării în formula predivizionară, ediția 1930-1931. Antrenorul E. Loukota a utilizat formația: C. Damacek, Al. Pomacek, I. Gyori, A. Sincu, S. Sepi, I. Bundi, T. Fibisan, E. Lakatos, S. Ploieșteanu, I. Kilianovitz, Al. Deșu, Gh. Moise. Din conducere făceau parte: Al. Ghenea, președinte, I. Bălănescu și I. Boceanu, vicepreședinți, I. Gruber, șeful secției de fotbal. Mai reușește o calificare în finala CN în 1932. Începând din 1934-1935, echipa participă în campionatul divizionar, adunând până în 2000 un număr de 61 de prezențe, repartizate pe categorii, astfel: 1 în Divizia C, 1936-1937, 44 în Divizia B, 1934-1936, 1937-1938, 1948-1949, 1951-1972, cu o pauză în 1952 când a activat în campionatul regional, 1978-1992, 1993-1997, de 16 ori în Divizia A, 1938-1941, 1946-1948, 1950, 1972-1978, 1992-1993, 1997-2002. Performanța majoră a echipei a fost câștigarea CR, ediția 1954, când a învins în finală pe „Dinamo” cu 2-0, antrenorii M. Zsizsik și Em. Cozma utilizând formația: I. Zarici, E. Chirilă, E. Potoceanu, E. Munteanu, V. Teodorescu, I. Apro, I. Jojarth, D. Mioc, Șt. Urcan, P. Iovan, Gh. Vida, I. Seleș.

În palmaresul clubului se mai înscrie și un titlu național, la prima ediție a campionatului de juniori, 1937-1938. De-a lungul timpului, clubul și echipa au purtat diferite denumiri ca: „SSUDR”, 1926, „Oțelul”, 1946, „Metalochimic”, 1948, „Metalul”, 1950, „Energia”, 1957-1958, „CSM”, 1958, „Fotbal Club Muncitoresc”, 1975-1976 și „CSM”, din 1982-1983, care continuă tradiția vechiului „UDR”. De remarcat, dintre conducătorii clubului, pe I. Pătruică, A. Cuzmanovici, Marius Popescu, dintre antrenori pe I. Reinhardt, P. Bratu, C. Manolache, I. Firițeanu, I. Copăceanu, Gabriel Stan, iar dintre jucători pe: I. Ilieș, Gh. Rednic, I. Kiss, F. Kafka, T. Grozăvescu, Doru Pârvan, P. Dumitru, Al. Pușcaș, V. Jak, I. Atodiressei, V. Stoia, C. Sfârlogea, F. Varga, I. Florea, I. Roșca, Gh. Constantin, Șt. Iovan, Gh. Zsizsik, Dănilă Otiman, M. Chivu, I. Szijj, Basarab Panduru. În vara anului 2000, echipa a retrogradat în Divizia B.

„CLUBUL SPORTIV MUNCITORESC” SUCEAVA. În 1946, fotbalul sucevean, reprezentat înainte de război de divizionara C, „Cetatea Sucevei”, a fost reorganizat și, în ediția 1946-1947 a CN, obligațiile pe planul performanței ale orașului au revenit echipei „CFR Ițcani”, întărită după fuziunea cu „Cetatea Sucevei”. În 1947-1948 Suceava este direct reprezentată în Divizia B de „Dinamo” care, ocupând locul XVI, retrogradează în Divizia C, unde joacă doar un tur de campionat (locul XI în 1948-1949), activând după aceea la nivel regional. În 1954, apare pe firmament „Flamura Roșie Burdujeni”, care ocupă locul VII și apoi locul V (1955) în Divizia B. Din 1956, „Flamura Roșie” înlocuiește în titulatura sa Burdujenii cu Suceava (locul XII în eșalonul secund), după care „Flamura Roșie Suceava” devine „Progresul” (locul XI în 1957-1958), apoi „Victoria” (locul XII în 1958-1959), „Dinamo” (locul VI în 1960-1961 și XIII în 1961-1962). În anul competițional 1962-1963, Suceava nu mai este prezentă în campionatul divizionar. Revine însă în eșalonul III tot cu „Dinamo” (locul III în 1963-1964), care în 1964-1965 se va numi „Viitorul” (locul IX) și, în 1965-1966, „Chimia” ocupanta locului I în Seria Est. Echipa, antrenată în acest interval de timp de ing. Radu Gologan și dr. V. Frânculescu, promovează în

Divizia B, având următorul lot de jucători: Sidac, Petcu, Moraru, Vicovan, Gumö, Cotipolis, Arhire, Roșu, Marosi, Borcău, Găinaru, Tudor, Nicolau, Asiminoaei, Luca, Belizna. În Divizia B, „Chimia” rezistă 4 ani: locul II (1966-1967), X (1967-1968), X și semifinalistă a CR (1968-1969), XV (1972-1973), după care cade în Divizia C. Au urmat doi ani de încercări, eșecuri de revenire în eșalonul secund, pentru ca la cea de a treia tentativă (1972-1973), într-o formulă organizatorică nouă și cu un nume nou „CSM Suceava”, antrenorul Petre Moldoveanu să reușească revenirea în Divizia B cu jucătorii: Petcu, Bucaciuc, Buzoianu, Selimesi, Roșu, Iancu, Teodosiu, Gălățeanu, Iosup, Grigorescu, Suciu, Tcaciuc, Straț, Moroșan, Florea, Rusu, Danileț, Lipan, Damian, Grăcinescu, Mirăuță, Gherine. În Divizia B, „CSM Suceava” se menține constant la un nivel mediu până la sfârșitul anului competițional 1986-1987, antrenorul Robert Cosmoc (președinte Ion Hordoban) folosind următorul lot de jucători: Ursache, Cristescu, Radu, Papuc, Mareș, Bozi, Buliga, Cașuba, Stanciu, Gafencu, Ostafi, Păiuș, Dârmon, Andronache, Ungureanu, Groza, Iordache, Andrei, Moraru, Goian, State, Ulchianu. La finele campionatului 1986-1987, s-a produs marea premieră pentru fotbalul sucevean, „CSM” câștigând seria I a Diviziei B și promovând pe prima scenă. Președintele clubului era Constantin Alexa, iar antrenor Vasile Simionaș. Lotul de jucători: Alexa, Bucu, Briniuc, Butnaru, Ov. Ciobanu, Fl. Cristescu, Goian, Morariu, Mucileanu, State, Buțerchi, Cașuba, Păiuș, Sfrijan, Susanu. Echipa nu avea să reziste decât un an, retrogradând imediat și, în continuare, nu a mai reușit o performanță de anvergură, menținându-se doar pe linia de plutire a eșalonului II. Din 1993-1994 se realizează un mai vechi deziderat și anume schimbarea denumirii clubului în FC „Bucovina”, ceea ce nu a servit prea mult la amplificarea performanței. În schimb, lansarea „Forestei Fălțiceni” îi preconiza sfârșitul. După clasarea pe locul XII în 1996-97, „Foresta” promova în primul eșalon. În ediția următoare, echipa a fost preluată de Eugen Huțu, nimeni altul decât patronul „Forestei”, „FC Bucovina” devenind cea de a doua echipă a „Forestei” și purtând chiar denumirea de „Foresta II”. Părăsită de cei mai buni jucători, a retrogradat. Și cum Huțu nu a

mai putut să o susțină, la începutul sezonului 1998-1999 echipa s-a desființat, dispărând din nomenclatorul fotbalului românesc.

„COLENTINA” FC BUCUREȘTI. Cel de-al doilea club din București, fondat în aprilie 1909, i-a reprezentat pe muncitorii și funcționarii Fabricii de Bumbac „Colentina”, societate engleză. Primul președinte al clubului a fost chiar directorul fabricii, Mastejan. Printre cei mai cunoscuți jucători s-au numărat: Mathews, Catteral, Middleton, Thompson, Deburst. În două ediții consecutive ale CN de dinaintea primului război mondial, echipa câștigă titlul, în 1912-1913 și 1913-1914. În preajma izbucnirii războiului, jucătorii, în marea lor majoritate englezi, părăsesc țara și echipa intră într-un proces treptat de desființare. În 1915, o parte dintre membrii echipei „Olimpia” – atunci în dizolvare – trec la „Colentina”, care reușește să mai reziste încă un an. După primul război mondial, echipa „Colentina” activează în cadrul districtului București, iar în perioada care a urmat celui de-al doilea război mondial, apare o singură dată pe scena divizionară, în ediția 1946-1947, în al III-lea eșalon. În continuare, devine tot mai lipsită de importanță, desființându-se.

„COLȚEA” BRAȘOV. Filială a clubului bucureștean cu același nume, înființată în 1920. Din 1921 intră în circuitul competițiilor locale și naționale. În 1925-1926 devine campioană regională, dar este eliminată în sferturile de finală de AMEFA. Anul următor, 1926-1927, folosind formația: Kiss, Zarkoszy, Columban, Ad. Hrehuss, Adamovici, Vizvary, Hecht, Șt. Török, R. Auer, Csany, Bertha, reușește să ajungă în finala CN, unde pierde în fața echipei „Chinezul” din Timișoara cu 2-2 și 2-3. În 1927-1928 obține performanța cea mare, câștigând finala cu „Jiul” (3-2) și titlul de campioană, utilizând formația: Löbel, Columban, Balint, Șt. Török, Csajka, Ad. Hrehuss, Kemeny, Gylebrowsky, Grüber, Hecht, Peterffi. În 1928-1929, prezentă din nou în turneul final al CN, este eliminată de „Venus” în sferturile competiției. De aici înainte, echipă militară fiind – decade și dispare după 1931, cedând locul, în cadrul fotbalului brașovean, Clubului „Brașovia”.

„COLȚEA” BUCUREȘTI. A luat ființă la 10 iunie 1913. Echipa a existat și înainte de această dată, însă fără statut și cu o singură minge, desfășurându-și antrenamentele pe terenul de la Sf. Elefterie, la „Expoziție” și pe câmpul Pleșoianu. După amenajarea terenului de la „Bolta Rece” (în zona Arcului de Triumf, de azi) își mută sediul în acest loc. Ideea înființării clubului s-a născut dintr-un sentiment de mândrie națională, în dorința de a se opune cluburilor străine, anglo-americe și germane, și pentru a demonstra acestora calitățile sportive ale românilor. În anii, 1915 și 1916 câștigă Cupa „Harvester”, la categoria a II-a, din echipă făcând parte: D. Georgescu, V. Cristescu, Rizescu, N. Secăreanu, Oancea, C. Iordănescu, Iacobescu, P. Pavel, Polieni, B. Grăjdănescu, Fl. Iordăchescu. În 1920, se înființează filiale ale clubului la Brașov și la Ploiești. În 1923, cu ocazia sărbătoririi unui deceniu de existență, este aleasă noua conducere, avându-i în componență pe: mr. Th. Davilla, Al. Simionescu, P. Stroescu, col. Igătescu, N. Secăreanu, Mario Gebauer, frații Pavel. În 1925, câștigă Cupa „Helsingfors”, echipa având următoarea componență: Papană, Stroescu, A. Guga jr., Lupan, Rădulescu, Bibescu, Motoașcă, P. Pavel, T. Niculescu, Merthy, Butu jr., Pană. Până la aplicarea sistemului divizionar, a activat numai în campionatul districtual București. O singură dată, în 1937-1938, a făcut parte dintr-una din seriile eșalonului al III-lea. În rest, a însemnat, mai ales după 1930, o prezență simbolică în fotbalul nostru, pe care nu o mai semnalăm deloc după cel de-al doilea război mondial.

„CRIȘANA” ORADEA (CSO). Club înființat în 1929. Din lotul echipei, în primul an de activitate în campionatul regional, făceau parte: Putirică, Combi, Aurel, Bulzan, Restea, Slopu, Vanghelu, Blondu, Ștefănescu, Matei, I. Bonațiu, Mureșan, Magău, Budău, Cionca. În 1930-1931 devine campioană a Ligii de Nord, dar este eliminată în preliminariile turneului final de SG Sibiu. În 1931-1932 este iar campioană a Ligii de Nord și din nou eliminată în preliminariile turneului final de „Mureșul”. În preajma inaugurării sistemului divizionar (1932), președinte al clubului era dr. V. Gherman, iar responsabilul

secției de fotbal Ladislau Csillag. O importantă contribuție la reorganizarea clubului și-au adus-o și dr. T. Moraru, dr. V. Pop și Z. Pop. Începând din 1932, „Crișana” participă la campionatul primei divizii ocupând, până în 1938, locuri fruntașe în clasament. Printre componenții mai de seamă ai echipei în această perioadă se numărau: Püllok, I. Budău, I. Bonațiu, Pinte, Bugariu, Frențiu, I. Baratk, E. Lakatos, C. Deleanu, Țuțuianu, Ad. Bocșa, Al. Torjoc, P. Malița, Pop, Aștilean, Lucaci, Fr. Dvorjak, Țăranu, Lad. Dallos, Szilagy. În anii 1938-1939 și 1939-1940, echipa a activat în eșalonul secund. După cel de-al doilea război mondial reapare în Divizia secundă, făcând fuziune cu „CFR” și preluând denumirea acesteia. În 1947 se despart iar cele două echipe, rămânând doar „CFR”, care în 1954 retrogradează în campionatul regional. Denumirea de „Crișana” reapare în 1961, prin schimbarea numelui divizionarei B, CS Oradea. De fapt, în 1961 s-a făcut joncțiunea simbolică între cele 2 mari cluburi orădene dinainte de război: CAO, care asigură prin succesorii săi postbelici („Libertatea” – 1945, ICO – 1948, „Progresul” – 1951 și CSO – 1958) locul în campionat și „Crișana”, care reactualizează un nume tradițional. În 1962, „Crișana” promovează în prima divizie, dar retrogradează în anul următor, cedând locul echipei „Flamura Roșie” și dispărând astfel din nomenclatura fotbalului nostru.

„EXTENSIV” CRAIOVA. Clubul, reprezentând uzina „Electroputere”, a luat ființă în 1949 cu denumirea „Metalica”. În 1956, activând în Divizia C, s-a numit „Energia”, după această dată, până în 1960, a activat în campionatul regional sub numele de „Rovine Grivița” (1958), „Feroviarul” (1958), „CFR Rovine” (1958-1959), „Jiul” (1959), CS „Craiova” (1960). În anul competițional 1960-1961, echipa promovează direct în Divizia B, purtând denumirea de „Electro CFR”, după care „Electroputere” (din 1962). A urmat o perioadă de 5 ani, în care s-a aflat în eșalonul al III-lea, până în 1968, când antrenorii N. Oțleanu și C. Iordănescu au reușit să o promoveze în Divizia B, folosind următorii jucători: Spinghel, Vasilescu, Nicu, Popescu, Gavrila, Voicu, Lovin, Stanciu, Răurescu, Florescu, Stănescu, Firică, Resciuc, H. Popescu. În Divizia B

echipa se menține la nivelul unei comportări medii. La cârma tehnică au funcționat o serie de antrenori cu experiență, după amintirii N. Oțleanu și C. Iordănescu, au mai lucrat cu echipa N. Opreș, C. Voroncovschi, H. Eftimie, Gh. Dungu, Șt. Coidum. În perioada 1968-1979, echipa a jucat 11 ediții de campionat în Divizia B, după care a retrogradat în Divizia C, unde a rămas până la finele anului competițional 1984-1985, când a revenit în Divizia B. Până în 1989 rămâne în această divizie. Urmează o trecere spectaculoasă de la un nivel inferior spre unul superior: 1989-1990 revenire în Divizia B; 1990-1991 – locul I în Divizia B și promovarea în Divizia A; 1991-1992 locul III în prima divizie, ceea ce i-a dat dreptul să participe la Cupa UEFA, competiție în care antrenorul Marian Bondrea a folosit următorii jucători: Lung, Dudan, V. Popescu, Niță, Luță, Iriza, A. Ilie, Mogoșanu, Papa, Calafățeanu, Mitriță, Albeanu, Paraschiv, Zamfir, Matei, Gabi Popescu. Comportarea echipei a fost total nesatisfăcătoare, aceasta fiind eliminată în primul tur al Cupei UEFA de „Panatinaikos” Atena cu scorul general de 0-10! După patru ani în prima divizie (1991-1995), „Electro” retrogradează în eșalonul secund, de unde încearcă revenirea pe prima scenă, obiectiv realizat la finele campionatului 1998-1999. De precizat că, în anul 1998, locul echipei este luat de „FC Extensiv”, iar în Divizia C apare echipa „Electro-Bere”, care în 1999 va promova în Divizia B. Echipa „FC Extensiv” nu va rezista în Divizia A decât un campionat (1999-2000), echipa retrogradând în eșalonul secund (2000-2002). Antrenorul Sorin Cârțu, rămas la conducerea tehnică, și-a propus readucerea ei în primul eșalon.

FOTBAL CLUB „ARGHEȘ” PITEȘTI. Primul club de fotbal, din perioada postbelică, înființat în 1968. Istoria sa începe cu ziua de 6 august 1953, când în Pitești a luat ființă echipa „Dinamo”. După primul an în care a activat în campionatul orășenesc, aceasta promovează (în 1954) în campionatul regional, iar în 1955, în Divizia C. Revine, după doi ani, în campionatul regional, iar la sfârșitul anului competițional 1958-1959, promovează direct în Divizia B, condusă și direcționată de antrenorul Jean Lăpușneanu. În 1961 „Dinamo” reușește să atingă și treapta primei

divizii (președinte P. Costandache, șef de secție N. Mihuț, secretar Fl. Găiseanu, antrenor Șt. Vasile), unde nu rezistă decât un an. În anul 1963, tot sub conducerea lui Șt. Vasile, echipa revine în Divizia A și va activa neîntrerupt la nivelul acestui eșalon 29 de ediții de campionat. În acest răstimp, cele mai importante evenimente din viața echipei au fost: 1 martie 1968, „Dinamo” Pitești se va transforma în club de fotbal, devenind FC „Argeș”, din conducerea sa făcând parte P. Costandache – președinte, P. Rapaport și I. Iacomi – vicepreședinți, Fl. Găiseanu – șeful sectorului economic, I. Bălănescu și E. Mladin – antrenori; ocuparea locului II în ediția de campionat 1967-1968; cucerirea titlului de campioană a țării în 1972, antrenorii Fl. Halagian și T. Dima folosind următorul lot de jucători: Ariciu, Stan, Sp. Niculescu, Pigulea, Ciolan, R. Vlad, Ivan, Barbu, Prepurgel, M. Popescu, Radu, I. Roșu, Dobrin, Jercan, S. Dumitru, Ciornoavă, Frățilă, Nedelcu; câștigarea unui nou titlu de campioană în 1979, antrenori fiind Fl. Halagian și C. Oțet, iar componența lotului reunind pe: Cristian, Speriatu, Stancu, Bărbulescu, Cârstea, Iovănescu, Toma, Moiceanu, Ivan II, Radu III, Radu II, Chivescu, Turcu, Dobrin, M. Zamfir, D. Nicolae. În 1980, echipa de juniori antrenată de L. Ianovschi a câștigat întrecerea pentru Divizia Națională. Pe plan internațional, activitatea echipei a fost deosebit de bogată, înregistrând două participări în CCE și șapte în Cupa UEFA, ceea ce o situează pe un onorabil loc V într-un clasament global al echipelor românești participante în cupele europene, cu un bilanț bun: 38 de partide jucate în 10 ediții (2 în CCE, 8 în Cupa UEFA), cu 15 victorii, 8 remize, 15 înfrângeri, golaveraj general 58–62. După cele 29 de participări în primul eșalon, FC „Argeș” a evoluat doi ani în Divizia secundă, revenind în 1994 și jucând, în continuare, alte 8 ediții de campionat în primul eșalon. Președinte de onoare: Constantin Stroe, președinte executiv: Gabriel Sicol, vicepreședinte: Viorel Ilinca. Dintre antrenori se remarcă: Florin Halagian, Constantin Cârstea, Marian Bondrea, Mihai Zamfir, Constantin Stancu. Pe prima scenă divizionară a luat la un moment dat și numele de FC „Argeș – Dacia Pitești”, denumire ce exprimă raporturile de colaborare cu marea uzină de autoturisme de la Colibași.

FOTBAL CLUB BAIJA MARE. În istoria fotbalului maramureșan, perioada antebelică era dominată de două echipe, cu pretenții aproximativ egale pentru supremația pe plan local. Prima, în ordinea cronologică a înființării, s-a numit „Tricolor”, al cărei act de naștere a fost semnat la 19 iulie 1927. Din colectivul de conducere făceau parte atunci: prof. Iuliu Pop, prof. Alexandru Pușcașu, prof. Ion Lăzărescu și ing. Iuliu Lupan. Până în 1933, echipa a activat în campionatul districtual, an în care a devenit campioana Ligii de Nord. Au urmat alți cinci ani divizionari, dintre care patru în eșalonul secund între 1934-1936, 1938-1939 și unul în eșalonul III, 1936-1937, după care prezența echipei a fost înregistrată la nivelul campionatului districtual. După război, cu numele de „Minaur”, este prezentă un an în Divizia C, 1946-1947, un al doilea în Divizia B, 1947-1948 și, retrogradând, este nevoită să fuzioneze, în iulie 1948, cu concitadina sa, „Phönix”, de aici rezultând Clubul Sportiv Muncitoresc Baia Mare. Biografia celei de a doua echipe a orașului băimărean este ceva mai bogată în realizări. Înființată în 1932, reprezentanta Fabricii de Produse Chimice avea în conducere pe Petru Wider, președinte, Șt. Vadasz, director sportiv, Alexandru Cireașă, secretar general și ing. Iuliu Biro, antrenor. În primii doi ani, echipa activează în campionatul districtual, apoi în cel divizionar, cu șase prezențe până în 1940, astfel: de trei ori, 1934-1937 în Divizia secundă, de alte trei ori, 1937-1940 în prima divizie. De precizat că din 1938-1939, „Phönix” s-a numit FC „Carpați”, denumire la care a renunțat după război, când a devenit din nou „Phönix”. Prezentă în Divizia secundă între 1946-1948, în vara anului 1948 ratează, prin baraj, promovarea în prima divizie, ceea ce a determinat fuziunea cu „Tricolor” Baia Mare și apariția Clubului Sportiv Muncitoresc Baia Mare. Iulie 1948 marchează începutul existenței clubului sub fanion maramureșan. În urma fuziunii, lotul de bază a fost cel al lui „Phönix”, căruia i s-au adăugat cei mai buni jucători de la „Minaur”, fost „Tricolor”. De aici înainte, CSM Baia Mare va fi divizionară constantă, înregistrând între 1948-1997 un număr de 54 de prezențe, dintre care: două în eșalonul III, în: 1956 și 1999-2000; 47 în eșalonul secund: 1948-1955, 1957-1964,

1965-1978, 1981-1983, 1985-1994, 1995-2002 și 7 în prima divizie: 1964-1965, 1978-1981, 1983-1985, 1994-1995. În decursul anilor, CSM Baia Mare a suferit numeroase reorganizări, schimbându-și numele în repetate rânduri, după cum urmează: „Metalul”, 1950, „Energia”, 1956, CS, 1959-1960, CSM „Dinamo”, 1961 și, în același an, CSO Baia Mare, „Minerul”, 1962-1963, FC Baia Mare, 1975-1976, FC „Maramureș” din 1985 și din nou FC Baia Mare din 1996. În istoria clubului se disting câteva momente mai importante pe care le consemnăm: promovarea în eșalonul întâi, după război, în 1964, cu antrenorul P. Gallis și jucătorii Șt. Vlad, Gh. Bay, V. Doncea, I. Szekely, A. Ghergheli, I. Vasilescu, N. Ujvari, Csoma, Vajda, M. Sasu, Drăgan, V. Roznai, V. Trifu, V. Soo, Șt. Incze, I. Papp, I. Suta, Gh. Kromely, C. Pânzaru, L. Vlad. Ulterior, s-au mai adăugat: Fl. Halagian, Gh. Cacoveanu, L. Colceriu, Gh. Staicu, I. Czako, P. Cosma, E. Moricz, V. Pârâu. Cel de al doilea moment remarcabil începe cu campionatul din 1977-1978, la finele căruia conducerea era asigurată de dr. ing. Valer Gabrian, ca președinte de onoare, ing. Florin Băgăluț, ing. N. Urdearu, ing. Liviu Pop și Vasile Treitli. Antrenorii Viorel Munteanu și Traian Ivănescu au imprimat echipei un stil de joc deosebit de spectaculos, care a făcut senzație, creând o veritabilă legendă, la care și-au adus contribuția o serie de jucători valoroși precum: D. Ariciu, I. Borz, I. Deac, I. Condruș, Gh. Dragomirescu, N. Gajda, Al. Koller, I. Mureșan, D. Moldovan, Gh. Molnar, Z. Necula, R. Pamfil, V. Roatiș, M. Sabău, I. Szepi, Ad. Roznai, Al. Terheș. Minunea nu a durat decât trei ani, 1978-1981, dar se va repeta, parțial, la sfârșitul campionatului 1982-1983, o dată cu revenirea pe prima scenă divizionară cu antrenorul Paul Popescu, secondat de Dorel Cupșa, din conducere mai făcând parte dr. ing. Valer Gabrian (președinte de onoare) și ing. Gabriel Ghiloltean (președinte executiv). Lotul de jucători a fost completat cu: V. Feher, I. Pernes, V. Buzgău, I. Ignat, I. Hotico, L. Bălan, I. Tătăran, Gh. Tulba, I. Raț, V. Bonte, C. Ene, V. Moldovan, A. Weissenbascher. După doi ani în eșalonul de elită, echipa se va cantona un timp îndelungat la nivelul Diviziei secunde, de unde va evada, în vara lui 1994, când va marca cel

de al patrulea moment de vârf al activității sale, echivalând cu o nouă promovare în prima divizie. Numai pentru un an competițional însă, 1994-1995, când președinte a fost Alexandru Koller, vicepreședinte Iustin Balaj, antrenori Lucian Bălan și Ion Sdrobiș, iar în lotul de jucători figurau, printre alții: Cr. Chebuțiu, D. Bumb, O. Mic, Fl. Frunză, S. Moțoc, P. Negrea, A. Piroșca, D. Rednic, S. Sabău, C. Ungureanu, A. Ghindă, C. Mocean, I. Oană, N. Rus. Cele mai bune performanțe ale echipei sunt locul IV în primul eșalon, în campionatul 1980-1981 (antrenor, V. Mateianu), de două ori finalista a CR în 1959 (echipa se numea CSM Baia Mare, antrenor C. Voroncovschi) și în 1982 (antrenor Paul Popescu). A evoluat o dată în Cupa Cupelor, ediția 1982-1983, în compania lui Real Madrid (0-0 și 2-5). De menționat că o a doua echipă băimăreană a intrat în circuitul divizionar din campionatul 1964-1965 sub numele de „Topitorul”; s-a mai numit apoi și „Chimistul”, devenită în 1974-1975 „Cuprom”, nume sub care a activat în eșalonul III până în 1993 când, revenind la numele tradițional de „Phönix”, a promovat în eșalonul secund, fiind, de fapt, urmașa echipei înființată în 1932 cu același nume, dispărută, în iulie 1948, prin fuziunea cu „Tricolor” și apariția CSM Baia Mare. În campionatul 1998-1999, FC Baia Mare retrogradează în Divizia C, de unde promovează în anul următor, 1999-2000, în Divizia B, iar de aici are șanse mari să urce în eșalonul de elită, în Divizia A, ceea ce a realizat în ediția 2000-2001, antrenor Costel Orac. Promovată în Divizia A, a cedat acest loc echipei FCM Bacău, FC Baia Mare rămânând, în continuare, în Divizia B. În 2002, ratează la baraj promovarea în Divizia A.

FOTBAL CLUB „MUNICIPAL” BACĂU. A luat ființă în februarie 1950, sub denumirea de „Dinamo” și a activat în campionatul orașenesc. Printre membrii fondatori se numără Al. Neagu și B. Teodorescu, acesta devenind primul președinte al clubului. În 1952, echipa câștigă campionatul regional și, după un baraj de calificare, promovează în eșalonul II divizionar. Printre realizatorii acestei performanțe au fost: Șt. Birăiescu, C. Cârnuș, I. Magheț, Șt. Coidum, L. Ivanenco, D. Chiriță, Em. Weber,

Gh. Oprea, I. Crețea, C. Matei, M. Dinu. Începând din acest an al primei participări divizionare, 1953, și până în 2002, echipa a adunat 49 de prezențe în primele două eșaloane astfel: 11 în liga secundă în 1953-1955, 1957-1958, 1963-1967, 1974-1975, 1993-1995 și 38 în Divizia A în 1956, 1958-1963, 1967-1974, 1975-1990, 1990-1993, 1995-2002. Din echipa celei dintâi promovări în Divizia A, la finele anului 1955, făceau parte: I. Varga, Em. Weber, D. Chiriță, C. Matei, C. Cârnaru, L. Ivanenco, N. Oaidă, I. Sârbu, D. Lemnău, I. Crețea, V. Stancu, Z. David, acestora adăugându-li-se pe parcurs: V. Giosanu, Gh. Lupeș, M. Cicerone, V. Alexandru, Gh. Dărăban, Matei Gram și Th. Hulea. De remarcat este faptul că, după ce a retrogradat la sfârșitul anului 1956 în eșalonul secund (în anul următor, 1957-1958, a ocupat doar locul II în Divizia B), Bacăul va avea, totuși, începând din ediția 1958-1959, o echipă în prima divizie, prin transferul formației „Dinamo” Cluj în orașul de pe Bistrița, cu majoritatea efectivului de jucători: C. Faur, N. Petca, I. Lazăr, Fl. Anghel, I. Țarcovnicu, N. Vătafu, N. Ujvary, C. Filip, M. Cicerone, Gh. Asan, H. Eftimie, A. Publik, Gh. Drăgoi, C. Rădulescu. Echipă, în general, de mijlocul clasamentului primei divizii și cu câteva reculeri competiționale în perioadele 1963-1967 și 1974-1975, când a activat în Divizia B, a beneficiat totuși în acest timp de o serie de jucători valoroși, printre care: Ar. Ghiță, I. Ursachi, Z. Nagel, N. Zaharia, M. Kiss, V. Panaite, S. Naumcef, Gh. Cernat, M. Nedelcu, S. Dușan, N. Vătafu, Val. Marinescu, I. Boros, P. Băluță, Em. Dembrovski, M. Ruginbei, Al. Comănescu, V. Volmer, Gh. Ene II, D. Ene, L. Nunweiller, L. Velicu, C. David, I. Catargiu, Gh. Sinăuceanu. În deceniul al nouălea, cu o puternică infuzie de tineri jucători formați în cadrul Liceului de Fotbal Bacău, sub îndrumarea antrenorului C. Anghelache și a directorului acestei instituții, N. Varodin, echipa băcăoană s-a menținut la un nivel bun de reprezentare pe plan național, din rândurile jucătorilor cu o prestație valoroasă remarcându-se: I. Mangeac, Gh. Popa, Gh. Voinea, Gh. Andreieș, C. Arteni, M. Cărpuci, C. Solomon, I. Solomon, C. Elișei, Gh. Penoff, Fl. Lunca, Fl. Andronic, F. Adolf, L. Avădanei, V. Soșu, Gh. Viscreanu, Tănase,

V. Șoiman, V. Chitaru, C. Mihuț, M. Pană, P. Băluță, N. Florea, I. Munteanu, T. Botez, D. Priteanu. Din anul înființării, 1950, „Dinamo” Bacău și-a schimbat numele de 5 ori, în: Sport Club, 1970-1971, FC Bacău, 1990, FC „Selena”, 1992, AS Bacău, 1955 și, de la 1 ianuarie 1997, FCM Bacău. Iată și lotul de jucători ai celei mai recente formații: C. Fâșic, D. Scânteie, S. Condurache, G. Căpușă, V. Jercălău, M. Gireadă, N. Alexa, V. Burgă, Fl. Ionescu, N. Haidău, G. Fulga, I. Skala, Al. Skala, Gh. Burleanu, Fl. Motroc, Cr. Ciocoiu, C. Cristescu, L. Goian, R. Ghioane, I. Profir, N. Răducan, V. Păvăluță. Conducerea tehnică, din anii de început până în pragul a unei jumătăți de secol de existență, a fost asigurată de antrenori cu o remarcabilă capacitate profesională: Fl. Ambru, C. Tească, G. Nicolae, A. Sepci, V. Mărdărescu, C. Rădulescu, D. N. Nicușor, M. Nedelcu, Tr. Ionescu, Gh. Constantin, A. Niculescu, N. Vătafu, Gr. Sichitiu, V. Soșu, I. Munteanu, D. Chiriță, V. Panaite, M. Pană, C. Orac, Sorin Avram, Costică Ștefănescu, Florin Halagian, Gh. Poenaru. În conducerea clubului s-au aflat personalități de frunte ale vieții sportive și sociale pe plan local, precum: Rolli Stratulat, C. Costinescu, I. Rus, M. Ciubotaru, D. Pravăț, D. Sechelariu, N. Păduraru, I. Crețu. În arena internațională, echipa din Bacău a avut o prezență în CET, ediția 1967-1970, când a jucat 8 meciuri și a obținut patru victorii, două remize, suferind două eșecuri și a reușit frumoasa performanță de a se califica până în sferturile de finală ale prestigioasei competiții continentale. În 1991-1992 în CCC, a fost eliminată, din primul tur, cu două înfrângeri din partea echipei germane Werder Bremer. Revenind la palmaresul intern, se impune să menționăm succesele echipei de juniori, campioană națională în 1976-1977 (antrenor D. Chiriță) și al echipei de tineret-rezerve antrenată de S. Avram, câștigătoare a titlului național în 1981-1982. Din 1995 este club profesionist, iar din campionatul 1996-1997 club de fotbal. Președinte de onoare – Dumitru Sechelariu, președinte executiv – Gh. Chivorchian.

FOTBAL CLUB „BIHOR” ORADEA. La început a activat sub denumirea de „Crișul”. Înființat în 1958, are o scurtă perioadă de activitate în campionatul

regional. În 1960, „Crișul” fuzionează cu echipa fabricii de încălțăminte „Solidaritatea” și promovează, prin baraj, în Divizia secundă. În campionatul 1961-1962 devine ASA „Crișul” și, sub această denumire, în 1963 urcă în primul eșalon sub conducerea antrenorului L. Zilahi, unde nu rezistă decât trei ani, până în 1966. După alți doi ani în Divizia B, revine pe prima scenă divizionară cu antrenorul A. Fernabach-Ferenczi și următorul lot de jucători: Buiac, Catona, Balogh, Sărac, Serfözö, E. Nagy, Popovici, Dărăban, Sudi, Sücs, Tomeș, A. Nagy, I. Kun I, A. Kun II, Harsany, Cocis, Ujlaki, Levati. Doi ani rămâne în Divizia A (1968-1970), revine un sezon în eșalonul secund, în 1971, urmează o nouă promovare în prima divizie, pentru ca, în 1972, echipa să ia drumul atât de cunoscut spre Divizia B. Comportarea foarte oscilantă a formației orădene a impus o serie de măsuri organizatorice, printre care și adoptarea unei noi formule a clubului de fotbal. Devenită FC Bihor din 1972, echipa la a cărei cârmă tehnică s-au aflat o serie de reputați tehnicieni precum L. Vlad, R. Cosmoc, I. Reinhardt, V. Blujdea, Gh. Staicu, Al. Muta, Gh. Dărăban și având în conducerea clubului pe ing. Horia Cosma, prof. Ioan Naom, Romeo Pașcu, a continuat itinerarul competițional sinuos cu repetate retrogradări și promovări, după cum urmează: 1972-1975 în Divizia B, 1975-1979 în Divizia A, 1979-1982 în Divizia B, 1982-1986 în Divizia A, 1986-1988 în Divizia B, în 1988-1991 o întâlnim din nou în prima divizie, după care, retrogradând în eșalonul al doilea în 1991, a evoluat numai la acest nivel până în 1996, când, pentru prima oară, va intra în rândurile celui de al III-lea eșalon, ca urmare a unui pronunțat proces de degradare a fotbalului orădean. După doi ani în Divizia C, va redeveni la finele campionatului 1997-1998 în al doilea eșalon divizionar. Președinte: Al. Toth; antrenor V. Abrudan. Următorii ani a participat în Divizia B (1998-2002), reușind cu mari eforturi să evite retrogradarea în Divizia C.

FOTBAL CLUB BRAȘOV. Urmașă a echipei Uzinelor Astra Brașov (UAB), apare pentru prima oară sub acest nume pe scena fotbalului românesc în anul competițional 1937-1938, luând locul, în Divizia C,

altei formații brașovene, „Brașovia” (care, la rândul său, a luat ființă în 1914, s-a reorganizat în 1919, s-a afiliat la FSSR în 1920, iar în 1922 a fuzionat cu CS Vânătorii de Munte, după care a activat până în 1937 în CN, inclusiv 2 ani în formula divizionară, în 1932-1933 și 1933-1934 în Divizia A). În anul 1938-1939, Divizia C se desființează și UAB joacă în campionatul districtual, la finele căruia promovează în eșalonul secund, de unde, numai după un an, retrogradează în campionatul districtual. În perioada 1941-1945, UAB participă la Cupa „Eroilor”, competiție echivalentă cu Divizia B. În august 1945, clubul se reorganizează (președinte, ing. I. Păteanu, șeful secției fotbal, Th. Băneșiu) și joacă în Divizia C. În 1948, denumirea echipei se schimbă, devenind „Steagul Roșu”, antrenor fiind S. Ploieșteanu, cel care pe parcursul a 20 de ani cât s-a aflat la conducerea tehnică va aduce echipa din campionatul districtual până pe podiumul Diviziei A (locul II în 1959-1960). Echipa care a promovat în prima divizie în 1956 a fost alcătuită din: Gh. Constantinescu-Bârsan, Gh. Marinescu, Gh. Raicu, Gh. Aron, O. Zaharia, E. Hașoti, Gh. Fusulan, N. Proca, Gh. Ciripoi, Z. David; formația care a urcat pe podium în 1960 a avut următoarea alcătuire: C. Ghiță-Bârsan, D. Cojocaru, N. Campo, Șt. Hidișan, Dezideriu Szilaghi, E. Hașoti, Gh. Fusulan, N. Proca, Al. Mezaros, Z. David. Au mai jucat: C. Gane, V. Seredai, O. Zaharia, I. Sbârcea. Prezența pe scena divizionară a echipei brașovene, în 1957-1958, sub numele de „Energia”, apoi din nou de „Steagul Roșu” din 1958 până în 1980, a însemnat 51 de participări, dintre care 15 în Divizia B: 1951-1956, 1968-1969, 1975-1980, 1983-1984, 1997-1999 și 36 în Divizia A: 1957-1968, 1969-1975, 1984-1997 și 1999-2002. Din ediția de campionat 1979-1980, echipa își schimbă numele în FCM Brașov, denumire pe care o va purta până în ediția de campionat 1990-1991, când devine FC Brașov. Pe plan internațional performanța majoră a fost cucerirea Cupei Balcanice intercluburi, ediția 1974-1975, cu următorul clasament: 11 jocuri, 3 victorii, 1 joc egal, 7 înfrângeri și golaveraj 14-25. În cupele europene (Cupa UEFA) a participat la 4 ediții, cu următoarea linie de clasament: 15-5-1-9-21:32. De-a lungul timpului, clubul și echipa brașoveană au beneficiat de aportul unor conducători valoroși,

precum: I. Indrei, D. Dragomir, M. Goran, Csaba Gyorfı, M. Ivăncescu, R. Pașcu, Ioan Nicolae, Iosif Kovacs. Dintre antrenori s-au remarcat S. Ploieșteanu, N. Proca, C. Stănescu, N. Pescaru, Șt. Coidum, C. Ștefănescu, D. Anescu, I. Naghi, P. Enache, Ioan Andone, Gabriel Stan, Adrian Hârlab, Marin Barbu, Fl. Halagian, iar dintre cei mai talentați jucători menționăm, în afara celor prezentați, pe: V. Seredai, Dumitru II, I. Năftănăilă, M. Olteanu, I. Mateescu, Șt. Anghel, Th. Anghelini, D. Stângaciu, I. Pârvu, T. Selymeș, G. Gerstenmaier, V. Vaidean, R. Naghi și M. Lăcătuș. Din anul 1993 este club profesionist. Din toamna anului 2002, antrenor este M. Lăcătuș.

FOTBAL CLUB „CEAHLĂUL”, PIATRA NEAMȚ.

A luat ființă în luna octombrie 1919, ședința de constituire a clubului de fotbal ținându-se în amfiteatrul Liceului „Petru Rareș”. Din comitetul de conducere de atunci făceau parte: M. Stamatiu, directorul liceului, ca președinte de onoare, prof. Gh. Gheorghiu, președinte, M. Stati, elev, vicepreședinte, O. Leca, elev, casier și N. Stati, elev, secretar. Echipa liceului se întărește cu militarii Regimentului 15 infanterie întors de pe front: cpt. Țicleanu, lt. Țane Săvulescu, lt. Mareș, N. Secăreanu, lt. Coșara, Mavroșca. Până în 1927, „Ceahlăul” are o bogată activitate pe plan regional și în campionatul Moldovei, pe care îl câștigă în 1926. Începând din 1927, jucătorii, în majoritatea elevi, pleacă la facultate și pentru club începe o perioadă de declin. După război, în lotul de bază al anului 1947 figurau: Vulovici, Bălănescu, Ciciuc (Popovici), Actis, Manoliu, Dăscălescu, Vasiliu, Georgescu, Mată, Butnaru, Chiper. Din 1949, „Ceahlăul” își va schimba de câteva ori numele în: „Progresul”, 1949, „Avântul”, 1951, „Recolta”, 1956, ca urmare a fuziunii celor trei asociații sportive ale orașului – „Avântul”, „Hârtia” și „Celuloza”. În 1956 se dezmembrează și apar două colective, „Avântul” și „Rapid”. Acestea, unificându-se în 1958, formează CS Piatra Neamț, care după 1961 revine la vechea denumire, „Ceahlăul”. Are loc acum o regrupare și concentrare a forțelor fotbalistice ale orașului, conducerea fiind asigurată de: M. Weiss, președinte, dr. C. Andone, F. Cârlan, N. Pahoncea,

vicepreședinti. Prima prezență divizionară a echipei se înregistrează în campionatul din 1958-1959, în cel de al treilea eșalon. În continuare, până în 2000, totalizează 42 de participări divizionare, după cum urmează: 3 în eșalonul trei, 1958-1959, 1964-1965, 1979-1980, 30 în eșalonul secund, 1962-1963, 1963-1964, 1965-1979, 1980-1993 și 9 în Divizia A: 1993-2002. De menționat că în timp au mai avut loc două reorganizări, în 1979, când echipa s-a numit „Relon-Ceahlăul”, după care a revenit imediat la denumirea tradițională, și în 1992-1993 când, pentru numai șase luni, clubul de fotbal a purtat denumirea de „Simpex-Ceahlăul”. În lunga sa activitate divizionară din eșalonul secund, „Ceahlăul” s-a bucurat de aportul unor tehnicieni de o deosebită valoare profesională, ca: I. Iovicin, M. Crețu, Radu Toma, V. Rizea, Tr. Coman, Al. Constantinescu, N. Zaharia, V. Copil, D. Dumitru III, V. Simionaș, T. Anghelini, I. Nunweiller III, I. Sdrobiș, T. Steț, M. Nedelcu, M. Radu, Fl. Marin, Fl. Hizo. Din rândurile conducătorilor de club îi menționăm, pentru anii de reală afirmare a echipei în fotbalul românesc, pe: Gh. Chivorchian, Gh. Ștefan (ambii prezenți la promovarea formației în Divizia A), C. Acatincăi, I. Tocu, Gh. Ocneanu, D. Lospa, M. Contardo. Cele mai bune rezultate în eșalonul secund au fost obținute cu antrenorii Al. Constantinescu în 1974-1975 și V. Copil în 1983-1984, în ambele situații ocupând locul IV în clasamentul final. Performanța majoră s-a înregistrat la finele ediției de campionat 1992-1993, când „Ceahlăul” a promovat în Divizia A. Antrenori: I. Sdrobiș (în tur) și I. Nunweiller II (în retur). Lotul care a contribuit la promovări: R. Lefter, I. Dinu, Cr. Coșerariu, V. Anghelinei, Gh. Pantazi, L. Ivanov, R. Ghioane, Gh. Axinia, I. V. Nechifor, I. Grosu, M. Ionescu, I. Gigi, Ov. Marc, R. Buliga, Cr. Săvinoiu, T. Șoimaru, Fl. Axinia II, L. Vrânceanu, Gr. Ursică, C. Enache. Pe parcursul campionatului primei divizii s-au mai adăugat: C. Câmpeanu, Gh. Burleanu, Fl. Ionescu, I. Profir, Cr. Atomulesei, C. Domșa, Fl. Grigoraș, M. Iencsi, Ad. State, I. Murariu, Tr. Sălăgean, N. Alexa, C. Ilie și Fl. Motroc. Pe plan internațional, „Ceahlăul” a luat parte la una din competițiile continentale, Cupa UEFA-Intertoto, în vara anului 1995, având o contribuție meritorie în faza grupelor, dovedindu-se însă

lipsită de experiența necesară unor astfel de confruntări. În anul 1999, jucând în cadrul aceleiași competiții, a realizat, în compania celebrei Juventus Torino, două rezultate de excepție 1–1 și 0–0, fiind eliminată ca urmare a golului marcat de italieni în deplasare. Președintele clubului: Gheorghe Ștefan; director sportiv: Mario Contardo.

FOTBAL CLUB „FLACĂRA” RÂMNICU VÂLCEA. Înainte de al doilea război mondial fotbalul vâlcean nu a fost prezent la nivel divizionar. De abia în 1946 apare în eșalonul III echipa „Vâlceana”, urmașa Societății Sportive „Vâlceana”, înființată în 1924. În 1947, „Vâlceana” devine CSM Vâlcea. Urmează o perioadă de 7 ani în care Râmnicu Vâlcea nu este reprezentat în campionatele divizionare. În 1956 este semnalată prezența în Divizia C a echipei „Flamura Roșie”, transformată în anul următor în „Unirea”, aceasta, la rândul ei, în 1958 în „Șantierul Govora”. După un alt an de pauză divizionară (1959-1960), Râmnicu Vâlcea reîntră în circuitul competițional național direct în eșalonul secund, cu „Chimia” Govora, echipă a cărei denumire s-a modificat de câteva ori: „Unirea” Râmnicu Vâlcea (1962), „Oltul” (1966) și „Chimia” Râmnicu Vâlcea (1967). Din anul 1960, echipa-fanion a orașului participă la 10 ediții de campionat Divizia B, ocupând locuri în a doua jumătate a clasamentului. A urmat un an în Divizia C și revenirea în Divizia B, pentru ca în anul competițional 1972-1973 să realizeze o mare performanță, câștigarea CR, după o dublă finală cu „Constructorul” Galați (1–1 și 3–0). Echipa condusă de antrenorul D. Anescu s-a alcătuit din lotul: Stana, Burlacu, Ciobanu, Pintilie, Petrică, Haidu, I. Ionescu, Șutru, Orovitz, Donose, Gojgaru, H. Popescu, Iordache, Tîfîrel. În 1974, „Chimia” (președinte N. Dinescu, antrenori Gh. Nuțescu, D. Anescu) promovează în prima divizie. În lot au mai apărut acum: Crăciunescu, Lepădatu, Enache, Kassai, Butaru, Borz, V. Ionescu, Cincă, Darie, Ghițulescu, Peniu, Ustabacief, C. Nicolae, Costache, Păunescu, Nuțescu, Moldoveanu, Toncu, E. Dumitriu II. În toamna anului 1973, „Chimia” a jucat în Cupa Cupelor, fiind eliminată din primul tur (2–2 și 0–2) de „Glentoran” Belfast. După două succese notabile, în 1975, „Chimia”

retrogradează în Divizia B, revenind în primul eșalon după trei ani, avându-l la conducerea tehnică pe antrenorul Marcel Pigulea. În continuare, 9 ediții de campionat „Chimia” joacă în prima divizie, din care retrogradează în 1987. De aici înainte îi vom semna prezența numai în eșalonul secund timp de 10 ani, până în 1996, când a mai făcut un pas în jos, ajungând la nivelul eșalonului trei (din 1994 sub denumirea de FC Vâlcea). În 1999 revine în Divizia B sub denumirea FC „Flacăra Bere Alutus” Vâlcea, ieșind cu mari sacrificii din conul de umbră al fotbalului românesc. Președintele executiv: Constantin Chelcea; antrenor P. Ghigiu. În campionatul 2000-2001, sub denumirea de FCM Vâlcea, retrogradează și va activa în 2001-2002 în Divizia C.

FOTBAL CLUB „CHINDIA”, TÂRGOVIȘTE. Clubul care a luat ființă în 1950 și a activat în cadrul regiunii Ploiești a funcționat la început sub denumirea de „Metalul”. În 1956, o dată cu promovarea în eșalonul al III-lea, echipa s-a numit „Energia”, dar după numai un an a revenit la denumirea inițială, de „Metalul”. La finele anului competițional 1960-1961, „Metalul” reușește să urce pe prima scenă divizionară, cu Valentin Stănescu – antrenor și următorul lot de jucători: M. Andrei, R. Tomescu, N. Matei, E. Popescu, M. Nițescu, I. Brandea, I. Sitaru, P. Mureșan, I. Cazacu, C. Prodanciuc, I. Paleru, T. Ionescu, Gh. Moiescu, Barac. Urmează o perioadă de declin în cadru căreia, la 1 iulie 1972, are loc o acțiune de reorganizare a clubului, care capătă denumirea de CS Târgoviște, conducerea fiind acum asigurată de C. Motoroiu (președinte de onoare), N. Dincă președinte, I. Stanciu și C. Tzitzeclie vicepreședinți, N. Tătaru antrenor. În noua formulă organizatorică apare un salt calitativ și în finalul campionatului 1976-1977 antrenorul N. Proca realizează cea de a doua promovare în primul eșalon. Lotul de jucători: M. Stan, Ilinca, D. Gheorghe, I. Ene, Fl. Alexandru, I. Pitaru, C. Tănase, A. Furnică, D. Neagu, Gh. Tătaru II, Kallo II, Gh. Greaca, C. Sava, I. Isaia, N. Rus, Vintilă, C. Pietroi, N. Coman, N. Enache, Ștefănescu, C. Niță, Fl. Grigore, Decu, Marinescu. După trei ani în prima divizie, echipa retrogradează din nou, dar revine în 1980-1981 în eșalonul de elită, printre artizanii acestei performanțe

numărându-se: antrenorul Șt. Coidum și jucătorii N. Voinea, C. Mia, I. Niculescu, S. Dumitrescu, I. Ene, I. Pitaru, D. Gheorghe, Alexandru, I. Constantin, Economu, Gh. Filipescu, Margelatu, I. Eftimie, C. Sava, Gh. Greaca, N. Dobrin, V. Radu. Au urmat alți trei ani în prima divizie și, în continuare, itinerarul competițional al echipei, oscilant un timp, a devenit mai puțin relevant, în ciuda faptului că la conducerea clubului s-au aflat personalități cu o recunoscută capacitate profesională: Gh. Rădulescu, Fl. Rădulescu, I. Grigore, antrenori valoroși precum Gh. Popescu, P. Rădulescu, E. Popescu, N. Tătaru, I. Cărciumărescu, M. Olteanu, C. Dinu, Gh. Ungureanu, lotul de jucători fiind completat cu o serie de fotbaliști de primă mărime: M. Agiu, V. Aelenei, Gh. Burleanu, M. Stoi-chiță, N. Rus, O. Popescu, V. Marcel, R. Tudor, Fl. Cojocar, M. Turcu, M. Ghergu, P. Peniu, Gh. Mândrilă, C. Badea, M. Răducanu, D. Vișan, S. Soare, Gh. Oprea, R. Zamfir, M. Nicolae, F. Chirică. În anul 1994, CS Târgoviște devine „Oțelul”, eforturile de redresare fiind mai bine susținute financiar. Astfel, după ce în 1994-1995 echipa era o anonimă divizionară în eșalonul al III-lea, în 1995-1996 va reveni în divizia secundă, pentru ca în anul următor să urce, pentru a patra oară în istoria sa, pe prima scenă divizionară, de astă dată, din 1997, cu numele de FC „Chindia”. Conducerea executivă era asigurată de Marius Chivu (președinte), Nicolae Toma (director sportiv) și Victor Sanda; conducerea tehnică îl avea ca antrenor principal pe Silviu Dumitrescu, iar din lotul de jucători făceau parte: C. Grigore, Cr. Igescu, D. Jipa, E. Nae, Cr. Bălașa, S. Becheanu, L. Bogoi, R. Gâlmencea, D. Mielușică, L. Regekampf, Cr. Țermure, C. Voicu, M. Aliuță, Gh. Dumitrașcu, R. Dumitrescu, B. Liță, N. Moldovan, M. Ristea, M. Baicu, V. Bardeș, M. Luca, R. Toboșaru. Recapitulând, prezența divizionară a echipei cuprinde 46 de participări dintre care: 11 în eșalonul al III-lea (1956-1959, 1966-1969, 1992-1995), 26 în eșalonul al II-lea (1959-1961, 1962-1966, 1969-1977, 1980-1981, 1984-1992, 1995-1996, 1998-2000, 2000-2002) și 9 în primul eșalon (1961-1962, 1977-1980, 1981-1984, 1996-1998). În întreaga sa istorie, echipa nu are nici o performanță notabilă, în afara unui titlu național, câștigat cu echipa de juniori în 1953, când purta

numele de „Metalul”. La sfârșitul campionatului 1999-2000 a retrogradat în Divizia C.

FOTBAL CLUB „CORVINUL”, HUNEDOARA.

Echipa siderurgiștilor hunedoreni ființează din 1921, dar în pofida îndelungatei sale existențe, prezența sa pe scena divizionară este înregistrată abia după cel de-al doilea război mondial. Mai precis, din 1946, când o întâlnim sub numele de UFH, mai întâi în Divizia C, 1946-1947, apoi în Divizia B, 1947-1948, din nou în C, 1948-1949, cu denumirea de IMS, după care, până la sfârșitul anului 1952, activează în campionatul regional. Din 1953, cu numele de „Metalul”, joacă în eșalonul secund, pentru ca în anul următor, 1954, să facă pasul cel mare în prima divizie. Rezistă numai un an și revine în B. De aici înainte itinerarul divizionar al formației hunedorene înregistrează încă 46 de prezențe în CN: 5 în Divizia C, 1963-1967, 2001-2002, 25 în Divizia B, 1955-1960, 1961-1962, 1967-1976, 1979-1980, 1992-2001 și alte 16, 1960-1961, 1976-1979, 1980-1992 în prima divizie. Pe parcursul anilor echipa hunedoreană și-a mai schimbat de câteva ori numele, astfel: „Energia”, 1957-1958, „Corvinul”, 1958-1959, „Siderurgistul”, 1963, „Metalul”, 1965, „Corvinul”, 1970, devenit club de fotbal în ediția de campionat 1975-1976. Cea mai bună performanță internă a fost locul III în ediția de campionat 1981-1982 a primei divizii. Pe plan internațional are o prezență în Cupa UEFA, în 1982-1983, cu patru jocuri (1-1 și 3-0 cu Grazer AK; 4-4 și 0-4 cu NK Sarajevo). O atenție deosebită a fost acordată schimbului de mâine, echipa de juniori câștigând doi ani consecutiv, 1981-1982 și 1982-1983, titlul de campioană națională, antrenori fiind D. Pătrașcu și C. Gall. În conducerea clubului s-au aflat, în diferite perioade de timp, printre alții: N. Țiu, M. Pascu, D. Cristea, I. Soloc, N. Oargă, V. Tătar, I. Petcu, ing. Florin Iacob. La cârma tehnică au funcționat: Șt. Coidum, I. Savu, D. Pătrașcu, R. Cosmoc, I. Nunweiller, Ion V. Ionescu, C. Ardeleanu, Dragoș Cojocar, Remus Vlad, V. Stoica, M. Lucescu, acesta din urmă făcând din „Corvinul” una dintre cele mai competitive echipe ale campionatului, contribuind și la afirmarea unui număr important de jucători, printre care: Fl. Văetuș, I. Andone, M. Rednic, D. Nicșa, I. Petcu, R. Gabor, Th. Stredie, D. Mateuț,

M. Klein, Ov. Hanganu, alături de care fotbaliști consacrați, precum C. Dimitriu IV, Fl. Dumitrache și R. Nunweiller VI, și-au adus o contribuție importantă la prestigiul competițional al echipei.

FOTBAL CLUB CRAIOVA. Echipă înființată în 1940 prin fuziunea celor două formații craiovene – „Rovine Grivița” și „Craiovan”. În perioada celui de-al doilea război mondial, FC Craiova, al cărui conducător era un magnat local, Puiu Pleșa, a participat la „campionatul de război”, ocupând primul loc în ediția 1942-1943. Formula de echipă a fost: Rusu Popescu, Gh. Albu, I. Felecan, A. Niculescu, Al. Mari, Gavrilă Nistor, I. Covaci, I. Henegar, Arpad Thierjung, L. Dunăreanu, Dănilă Bătrân. Din lot mai făceau parte N. Ciocâlteu, Gh. Bosniac, R. Straja, Cl. Iordănescu, Gh. Biban, R. Toth, Al. Szabo, N. Opreș, N. Stoianovici, N. Mogoroașe, T. Nagy. După război, participând în campionatul primei divizii, ocupă ultimul loc în clasament și retrogradează. În anul competițional 1947-1948, adoptă o nouă denumire, AS „Doljul”, și retrogradează în eșalonul al III-lea, pentru ca, din returul campionatului 1948-1949, Divizia C desființându-se, existența efemeră de mai puțin de un deceniu a echipei-fanion din Bănie să înceteze, în condițiile noului regim politico-social. Pe firmament a apărut însă, în 1948, „Universitatea”, care va duce mai departe și cu succes ștafeta fotbalului craiovean și oltean.

FOTBAL CLUB „DACIA-UNIREA” BRĂILA. În fotbalul brăilean au fost, în anii dinainte de război, două echipe de forțe sensibil egale aflate în rivalitate. În Brăilița a luat ființă, în 1924, echipa Franco-Română, care până în 1933 a activat în campionatul regional. Între 1934 -1940 participă la șase ediții ale diviziei secunde, din lotul de jucători făcând parte, printre alții: Morariu, Morărescu, Belcin I, Belcin II, Ivanov, Șt. Filote, Body, I. Unguroiu, Netta, Economu, Onody, Zaharia. În perioada războiului, 1941-1944, echipa a activat în competiția Cupa „Eroilor”, iar după război o mai întâlnim la nivel divizionar, în eșalonul III, 1948-1949, după care dispare, purtând atunci denumirea de „Progresul”. Cea de a doua echipă brăileană s-a înființat în 1922 și până în 1934

a jucat în campionatul regional. Purtând inițial numele de „Dacia Unirea”, ea marchează un număr de 7 prezențe divizionare antebelice: 5 în fosta divizie B, între 1934-1937, 1938-1940, și două în primul eșalon, 1937-1938, 1940-1941, numele echipei și al clubului schimbându-se de câteva ori: „Dacia Unirea I. Goldenberg” (DUIG) – 1937, „Dacia Unirea” 1938 și FC Brăila – 1940. În anii războiului a activat în Cupa „Eroilor”, iar după război, cu numele inițial „Dacia Unirea”, a participat la o singură ediție a fostei Divizii C, 1946-1947, după care a dispărut din nomenclatorul divizionar. Dintre jucătorii utilizați în perioada de vârf a echipei sunt de menționat: I. Goldenberg, N. Stanciu, Hagiopol, Saramet, Weiss, Cavadia, Bonațiu, V. Pop, Al. Negrescu, Drăghicescu, Pascalide, D. Stanciu, până în anul 1949, când echipele dispar din circuitul divizionar, fotbalul brăilean traversează o perioadă de criză, încercările sale de reorganizare rămânând o vreme fără rezultat. Începând cu 1953, fotbalul în Brăila se va redresa, principala echipă a orașului numindu-se succesiv: „Metalul”, 1953, „Energia”, 1956, „Dinamo”, 1957-1958, „Industria Sârmei”, 1958-1959, CSM Brăila, 1960-1961, „Progresul”, 1962-1963, „Laminorul”, 1963-1964, „Constructorul”, 1965-1966, din nou „Progresul”, 1967-1975. Anul 1975 marchează înființarea FC Brăila, care se va numi, în continuare, FCM „Progresul”, 1980-1981 și, în sfârșit, FC „Dacia Unirea”, din campionatul 1991-1992. În aceste condiții istorice și de frământări organizatorice, bilanțul participării în sistemul divizionar după anul 1953 este următorul: de 7 ori în eșalonul al III-lea, 1956-1959, 1963-1964, 1967-1968, 1999-2002; de 36 de ori în eșalonul al II-lea, 1953, 1954, 1960-1963, 1964-1967, 1968-1990, 1994-1999 și de 4 ori în primul eșalon, 1990-1994. În total 47 de prezențe, dintre care 23 ca fotbal club. Echipa care a reușit să readucă Brăila în prima divizie, după o jumătate de secol, în 1990, cuprindea următorul lot de jucători: I. Dinu, D. Constantin, V. Ionescu, A. Moceanu, M. Petrance, E. Popescu, M. Săvescu, V. Brătianu, V. Radu, V. Darie, N. Rădulescu, A. Stamate, A. Marin, N. Pascu, V. Titirișcă, S. Minciu, G. Negoită, C. Rusu, C. Brătianu, M. Ivan, B. Muscă, antrenor Bujor Hălmăgeanu. În anul competițional 1992-1993,

FC „Dacia Unirea” s-a calificat în finala CR (cea mai bună performanță a sa), antrenorul Ion Sdrobiș utilizând următorul lot de jucători: C. Abăluță, G. Baci, A. Baldovin, C. Brătianu, V. Brătianu, G. Burleanu, Fl. Cujbă, V. Darie, R. Dochia, I. Drăgoi, V. Fătu, C. Hăisan, V. Ionel, V. Jica, C. Luca, M. Lazăr, I. Mașcu, Gh. Negoită, G. Păscanu, M. Petrache, C. Rusu, M. Sandu, M. Șumudică, V. Titirișcă, C. Lala, M. Stan, Șt. Nicoloff, V. Matincă, T. Pelin, Em. Henzel, M. Ene, Ar. Minge II, Ceașilă. Dintre antrenorii care au asigurat conducerea tehnică sunt de remarcat: I. Economu, V. Mateianu, I. Iuga, D. Niculae-Nicușor, C. Oțet, Gh. Muțescu, D. Dumitriu III, I. Sdrobiș, B. Hălmăgeanu, V. Dridea, M. Dridea. Merite deosebite revin, de asemenea, unor conducători care s-au aflat implicați cu bune rezultate în destinele clubului, așa cum au fost: Nicolae Pascu, Marcel Ivan și mai ales Octavian Ulman. La finele campionatului 1998-1999, clasându-se pe locul XVIII în seria I-B, echipa este retrogradată în Divizia C. După campionatul 2000-2001, „Dacia” Brăila ocupând primul loc în seria a II-a a Diviziei C, a revenit în eșalonul secund.

FC „DROBETA” TURNU SEVERIN. La originea clubului se află o veche glorie a orașului, „CFR”, înființată în 1928 (președinte I. Tipărescu), care în perioada 1950-1957 s-a numit „Locomotiva”. Aceasta a reușit marea performanță de a cuceri CR în 1942-1943, când a învins în finală cu 4-0 pe „Sportul Studentesc”. Echipa câștigătoare: Pavlovici, Oprean, Felecan III, Mureșan, Pârjol, Marcu, Vidan, Cozma, Ludwig, Felecan II, Reuter. Mai figurau în lot: Robu, Stoenescu, Ciobanu, Ispas, Covacs, Vlaicu, Jumanca, Martin, Stan, Tecău. Din 1958, echipa se va numi din nou „CFR”, locul său fiind luat, în același an, de echipa șantierelor navale ale orașului Drobeta, aceasta devenind în 1963 „Metalul” și din iulie 1976 „CSM Drobeta Turnu Severin”, după fuziunea cu „MEVA”. Din 1985 denumirea echipei este „AS Drobeta Turnu Severin”, pentru ca din 1990 să se intituleze „FC Drobeta Turnu Severin”. Revenind la activitatea competițională a șantierelor navale, să menționăm că aceasta a participat, începând din 1958-1959, la întrecerea divizionară C sau Divizia B astfel: 1958-1959 în Divizia C; 1959-1961 în Divizia B; 1971-1972 din

nou în Divizia C; în campionatele din 1972-1975 în Divizia B; a urmat o nouă retrogradare în eșalonul al III-lea, ceea ce a declanșat o acțiune de reorganizare a fotbalului severinean. „Metalul” și „MEVA” au fuzionat în iulie 1976, rezultând „CSM Drobeta Turnu Severin”. În noua sa formulă, în 1978, echipa revine în divizia secundă, unde rezistă numai un an (1978-1979), apoi urmează doi ani în Divizia C (1979-1981), o nouă promovare de doi ani în Divizia B (1981-1983), încă un an în Divizia C (1983-1984) și, revenirea, pentru a treia oară, din 1976, în eșalonul secund, unde va rămâne o perioadă mai îndelungată (10 ediții de campionat) din 1984 până în 1994. Apoi au urmat 4 campionate în Divizia C (1994-1998) și revenirea în Divizia B din 1998. Din zbuciumata istorie a clubului severinean se desprind câteva nume de antrenori, care și-au adus o contribuție considerabilă la afirmarea competițională a acestuia: Constantin Lepădatu, care a promovat formația în Divizia B (1968 și 1972); Gheorghe Nuțescu, artizanul promovării în eșalonul secund (1978); Marin Bojin, care a realizat același obiectiv în 1984. Dintre conducători sunt de menționat: Vasile Bacalu, Grigore Dăncilă și Helmut Bendl, toți cu funcții de conducere pe plan local. Ultimele poziții ocupate în clasamentul Diviziei B: poziția XII în 1998-1999 și poziția XI în 1999-2000.

FOTBAL CLUB „DINAMO” BUCUREȘTI. Actul de naștere a clubului sportiv, la început numai cu secție de fotbal, a fost semnat la data de 14 mai 1948. El s-a născut din fuziunea unei echipe cu vechi tradiții în fotbalul bucureștean „Unirea Tricolor” și valoroasa formație din perioada postbelică, „Ciocanul”. Ambele echipe au participat separat în competiții, păstrând vechile lor denumiri, până în ajunul celor două etape care urmau să încheie întrecerea divizionară A, ediția 1947-1948. Echipa de fotbal a Clubului „Dinamo” a debutat, practic, în anul competițional 1948-1949 sub numele de „Dinamo” A (folosit pentru prima oară la 1 mai 1948), când a ocupat locul VIII în clasament. Jucau pe atunci în formație: P. Ivan, Gh. Lăzăreanu, I. Ambru, C. Novac, D. Ignat, A. Niculescu, Gh. Teodorescu, I. Șiclovan, I. Farkaș, T. Ozon, C. Bartha, Marin Apostol, J. Moisesescu, V. Naciu, D. Petculescu. În același

an (1948-1949) cea de a doua echipă a Clubului „Dinamo” („Dinamo” B), jucând în eșalonul secund, s-a clasat prima în seria a 2-a, dar nu a avut drept de promovare în Divizia A, fiind cea de a doua reprezentantă a aceluiași club din același oraș. În locul ei a promovat „Metalochimic” Reșița. În 1950, cele două Dinamo s-au despărțit: „Dinamo” A a rămas în București, iar „Dinamo” B a fost transferată la Brașov (locul I în seria I a Diviziei B, ceea ce i-a dat dreptul la promovare în primul eșalon), oraș în care a activat până în 1956 inclusiv, după care s-a transferat pentru un an (1957-1958) la Cluj, stabilindu-se definitiv din 1958 la Bacău, devenind astfel strămoșul viitorului „Sport Club” și al FCM Bacău. „Dinamo” A, care se va numi în continuare „Dinamo” București, începe din 1951 să-și definească personalitatea colectivă și să se impună tot mai mult în campionatul primei divizii. În prima etapă a existenței sale (1948-1960), Dinamo a cucerit titlul de campioană națională (1955), de 5 ori pe cel de vicecampioană și o dată locul al III-lea. A cucerit CR (1959), a jucat finala CR în 1954, când a pierdut în fața divizionarei B „Metalul” Reșița cu 0-2. În această perioadă din lotul echipei făceau parte: Gh. Birtașu, I. Uțu, Gh. Toma, L. Băcuț II, I. Szöke, I. Nunweiller III, P. Izghireanu, V. Călinoiu, Gh. Băcuț I, Fl. Anghel, V. Anghel, Dumitru Nicolae-Nicușor, Al. Ene, V. Neagu, I. Suru, C. Bartha, I. Lazăr, V. Nițulescu, I. Varga, frații Szakacs. Antrenorul echipei era Angelo Niculescu. Cea de a doua etapă din viața echipei dinamoviste se desfășoară în perioada 1960-1971. Deosebit de productivă, ea începe cu o acțiune de reorganizare a lotului de jucători și cu o nouă orientare în ceea ce privește performanța. Cel care a inițiat această acțiune și a realizat-o în bună măsură a fost antrenorul Traian Ionescu, avându-l alături pe Angelo Niculescu. Tot el a fost un timp și selecționerul primei echipe reprezentative a țării. În vitrina clubului au intrat nu mai puțin de șapte trofee: 5 titluri de campioană națională (1962, 1963, 1964, 1965, 1971) și 2 CR (1964, 1968). În acest răstimp, „Dinamo” a mai ocupat de 3 ori locul II și de 2 ori locul III. Lotul de jucători în perioada respectivă a fost: I. Uțu, C. Popa, D. Ivan, I. Nunweiller III, L. Nunweiller IV, C. Ștefan, V. Alexandru, I. Constantinescu, Emil Petru, I. Pârcălab, C. Frățilă,

Gh. Ene II, I. Țârcovnicu, C. David, I. Varga, I. Unguroiu, H. Eftimie, I. Haidu, R. Nunweiller IV, M. Lucescu, cărora ceva mai târziu li s-au adăugat: M. Constantinescu, M. Andrei, I. Cavai, F. Cheran, G. Sandu, M. Stoenescu, A. Deleanu, C. Dinu, Al. Mustăța, V. Sălceanu, Doru Popescu, F. Dumitrache, Al. Moldovan, I. Both, C. Nuțu. Antrenorii celei de-a doua etape: Traian Ionescu, Angelo Niculescu, Dumitru Nicolae-Nicușor, Constantin Teașcă. În etapa a treia (1971-1984) „Dinamo” înregistrează cel mai important vârf al performanței, cu 6 titluri de campioană națională (1973, 1975, 1977, 1982, 1983, 1984), 4 titluri de vicecampioană și își adjudecă de 2 ori CR (1982, 1984). În această a treia perioadă se mai înregistrează și succesul de răsunet internațional al jucătorului Dudu Georgescu, câștigător a două trofee „Gheata de aur” (1975, 1977), oferite celui mai eficient jucător din Europa. Lotul de jucători folosit: I. Cavai, M. Constantinescu, Ad. Rămureanu, C. Ștefan, D. Moraru, C. Eftimescu, Fl. Cheran, Cornel Dinu, V. Dobrău, G. Sandu, P. Nicolae, A. Deleanu, T. Lucuța, M. Stoenescu, V. Ghiță, Al. Custov, T. Stredie, I. Marin, Al. Moldovan, V. Sălceanu, N. Batacliu, R. Nunweiller IV, S. Georgescu, I. Augustin, N. Stănescu, Ad. Bumbescu, Fl. Dumitrache, Doru Popescu, M. Lucescu, Fl. Dumitrescu, Dudu Georgescu, I. Vlad, C. Zamfir, I. Moldovan, Ad. Rosznai, V. Chitaru, Gh. Muțescu, C. Orac, M. Dragnea, C. Țălnar, Fl. Văetuș, P. Iordache, Al. Mărginean, Gh. Dumitrescu; acestora li s-au adăugat la sfârșitul etapei: Al. Nicolae, L. Movilă, T. Sertov, V. Iamandi, M. Rednic, I. Andone, L. Nemțeanu, V. Turcu, V. Radu, N. Dima, I. Barbu, L. Baicea, G. Moldovan. Antrenori: I. Nunweiller III, Gh. Timar, D. Nicolae-Nicușor, Lică Nunweiller IV, Valentin Stănescu, Cornel Dinu. Etapa a patra este cuprinsă în perioada 1984-1990. Performanțele echipei „Dinamo” sunt relativ modeste, ea plasându-se, cu regularitate, în umbra „Stelei”. Un singur titlu de campioană (1990) și două trofee ale CR (1986, 1990) reprezintă tot ce a putut obține echipa din șoseaua Ștefan cel Mare pe parcursul a șapte ani competiționali. Aceasta, în ciuda faptului că a dispus de un lot deosebit de valoros care a asigurat, în mare măsură, obligațiile de reprezentare internațională. Prezența masivă a

jucătorilor dinamoviști în loturile naționale a însemnat un prețios aport la calificările tricolorilor în turneele finale ale CE din Franța (1984) și CM din Italia (1990). Și mai puțin productivă s-a dovedit a fi cea de a cincea etapă (1990-2002) din istoria echipei dinamoviste. Două titluri de campioană națională, un loc secund și 3 locuri III în clasament, marchează un evident recul în activitatea de performanță. Etapa a cincea se remarcă printr-o serie de frământări în viața clubului și a echipei, care a pierdut un mare număr de jucători de valoare, transferați peste hotare. Vasile Ianul, președintele clubului, a încercat să desprindă secția de fotbal de restul disciplinelor sportive și chiar să o scoată de sub umbrela Ministerului de Interne. S-a obținut astfel un fel de autonomie în intervalul 1992-1994 care, însă, nu s-a soldat cu rezultatele scontate, unele nereguli în manevrarea fondurilor financiare ducând la înlăturarea de la conducerea clubului a lui V. Ianul. Statutul de club de fotbal și o autonomie reală a obținut-o „Dinamo” în 1995, când s-a constituit și Consiliul de Administrație ca for de conducere, fotbalul desprinzându-se efectiv de restul secțiilor sportive constituite în CS „Dinamo”. Această a cincea etapă din biografia FC „Dinamo” se caracterizează și prin revenirea unui mare număr de jucători, care au alcătuit loturile anterioare, ca: B. Stelea, C. Câmpeanu, Fl. Tene, Fl. Prunea, Șt. Preda, A. Doboș, I. Andone, M. Rednic, Ad. Matei, M. Klein, I. Augustin, D. Mateuț, D. Timofte, I. Mihaiescu, M. Cheregi, C. Pană, G. Fulga, C. Zamfir, M. Damaschin, T. Selymes, Gh. Mihali, T. Cristea, D. Scânteie, M. Pană, L. Grozavu, Dorinel Munteanu, Seb. Moga, G. Gerstenmayer, Z. Kadar, Ov. Hanganu, Cr. Sava, S. Demollari, V. Jercălău, Fl. Constantinovici, V. Moldovan, D. Militaru, V. Brătianu II, M. Ivan, M. Coporan, D. Lupu, I. Sburlea, Fl. Macavei, Fl. Petre, M. Tararache, Fl. Bătrânu, C. Contra, Ov. Tâlván, Dinu Cezar, C. Hâldan, Ad. Mihalcea, L. Cotoran, I. Chiriță, G. Kiriță, D. Rednic, D. Florea, I. Dănciulescu, L. Ciubotariu, D. Iftodi, I. Lupescu, I. Gane, J. Vlădoiu, M. Nicolae, Ad. Mutu. Antrenori: Florin Halagian, Viorel Hizo, Mihai Stoichiță, Ion Marin, Ion Moldovan, Remus Vlad, Marian Bondrea, Gigi Muțescu, Cornel Dinu, Florin Cheran. În cartea de vizită a clubului se mai

înscriu și alte titluri de campioană națională la: tineret-speranțe (1975, 1981), juniori (1961, 1973, 1987, 1991, 1992). Chiar din primii ani ai existenței clubului, a funcționat o pepineră puternică de formare a cadrelor proprii, la care o contribuție remarcabilă au avut-o tehnicieni de valoare ca: Ștefan Stănculescu, Gheorghe Timar, Traian Ivănescu, Lică Nunweiller IV, Gheorghe Ene, Constantin Frățilă, C. Ștefan, I. Szöko, Emil Dumitriu II, Iulian Mihaiescu. Bilanțul general al trofeelor realizate în decurs de peste o jumătate de secol de activitate se prezintă astfel: 16 titluri de campioană națională de seniori, 9 CR, 2 titluri de „tineret-speranțe” și 5 titluri de campioană națională la juniori. Pe plan internațional „Dinamo” a avut o prezență deosebit de activă, participând la 33 de ediții ale Cupelor Europene de club, cu următoarea linie de clasament în: CCE – 15 ediții: 58 de meciuri jucate, 22 de victorii, 9 egalități, 27 de înfrângeri, golaveraj general: 90:93 și 53 de puncte; CCC – 5 ediții: 20, 8, 4, 8, 25:18, 20 de puncte; Cupa UEFA – 13 ediții: 42, 16, 7, 19, 73:57, 39 de puncte. Bilanțul general: 33 de ediții cu: 120, 46, 20, 54, 188:168 și 112 puncte. Cele mai bune performanțe internaționale au fost: semifinalistă a CCE ediția 1983-1984 și semifinalistă a CCC ediția 1989-1990. Desigur, la realizarea acestor performanțe o importantă contribuție au avut-o și cadrele de conducere ale clubului și secției de fotbal, printre care se înscriu: A. Aman, N. Mihuț, Ion Balaș, Tudor Vasile, Ion Nae, Valeriu Buzea, Liță Cosma, Gheorghe Turtureanu, Alexandru Ene, Gheorghe Grigorescu, Constantin Petrea, Silviu Ghițescu, Nicolae Petriceanu, Vasile Anghel, Paul Moga, Gheorghe Novac, Marin Gostin, Vasile Ianul, Petre Buduru, Cornel Dinu, Mircea Stoenescu, Marcel Popescu. Aceștia li se adaugă și numele unor reputați tehnicieni, precum: C. Braun, I. Bogdan, Rudy Wetzter, Iuliu Barátky, Angelo Niculescu, Traian Ionescu, D. Nicolae-Nicușor, Ion Nunweiller III, Bazil Marian, Valentin Stănescu, Florin Halagian, Cornel Dinu, dr. Dumitru Tomescu.

FOTBAL CLUB „FARUL” CONSTANȚA.

Clubul de fotbal a fost constituit în 1972. Biografia sa începe însă o dată cu fuzionarea dintre

cele două echipe principale ale orașului din anii de după război, „Dezrobirea” și „PCA”, în 1949. „Locomotiva PCA”, cum s-a numit noua formație, a preluat locul în divizia B deținut de „PCA Șantierul”, și la sfârșitul ediției 1954 se afla prima în seria a III-a, promovând în primul eșalon. În cursul istoriei sale, clubul a purtat diverse denumiri: „Locomotiva” până în 1958, CSO „Farul”, 1958-1972, FC Constanța, 1972-1988, FC „Farul” Constanța. Bilanțul prezențelor divizionare în perioada 1957-2000 este următorul: de 12 ori în Divizia B (1954, 1956-1958, 1961-1962, 1978-1981, 1983-1988) și de 35 de ori în prima divizie, 1955, 1958-1961, 1962-1978, 1981-1983, 1988-2002. De-a lungul anilor, începând din 1949, au activat sub culorile clubului constănțean un număr mare de jucători valoroși printre care: Șt. Roman, Ad. Marosi, H. Ghibănescu, T. Pilcă, C. Manciu, I. Uțu, D. Ștefănescu, Gh. Popa, Vărzan II, Gh. Toma, L. Florescu, I. Constantinescu, Martin Graef, M. Georgescu, V. Dumbravă, C. Pleșa, V. Chircă, O. Brânzei, Suliman Etem, D. Popescu, C. Koszka, Al. Badea, D. Tănase, V. Mihu, I. Vigu, S. Iovănescu, D. Sever, H. Moroianu, Em. Avasilichioaei, I. Ispas, I. Ciosescu, C. Dinulescu, R. Lazăr, Iacob Olaru, C. Botescu, Gh. Călin, H. Moldovan, Tr. Popescu, I. Bukossy, I. Unguroiu, C. Manolache, P. Biliboacă, C. Iancu, S. Avram, M. Sasu, I. Ologu, M. Kallo, M. Tufan, D. Caraman, V. Oprea, M. Turcu, N. Stoicescu, D. Lică, C. Mărculescu, Paul Peniu, P. Buduru, I. Tătăran, G. Zahiu, C. Mustacă, M. Popa, P. Cămui, Gh. Butoiu, Al. Popovici, D. Moisescu, D. Șerban, T. Curt, Șt. Carabaș, G. Pistol, Gh. Ciurea, V. Mănăilă, B. Oprea. Ca antrenori au funcționat: C. Stanciu, I. Troacă, M. Lengheriu, I. Bukossy, B. Marian, V. Mărdărescu, R. Cosmoc, C. Toma, E. Hașoti, B. Smărăndescu, T. Mihai, A. Botescu, V. Munteanu, P. Comăniță, Al. Zaharescu, Gh. Ola, I. Oană, C. Rădulescu, Ion Gh. Ionescu, P. Moldoveanu, D. Antonescu, I. Constantinescu, C. Mareș, C. Tâlvescu, C. Gache, Gh. Constantin, Fl. Marin, Marin Ion, Gabriel Zahiu. Din rândurile conducătorilor au făcut parte: D. Ivan, Foti D. Foti, C. Tâlvescu, V. Păcuraru, N. Oglindă, T. Pilcă, P. Buduru, H. Gabaret, Paul Peniu, Gh. Bosânceanu, S. Mihăilescu, Marcel Lică. În palmaresul clubului se înscriu la loc de cinste 2 titluri de

campioană a țării la juniori în 1961-1962 și 1962-1963, precum și o finală în 1981-1982. Pe plan internațional este menționată calificarea echipei de seniori în finala Cupei Balcanice intercluburi, ediția 1965-1966, când a pierdut dubla manșă, 3-3 și 0-2 cu „Rapid” București, și participarea la alte 2 ediții ale acestui trofeu, 1966-1967 și 1967-1968, când nu a obținut rezultate notabile. În vara anului 2000, echipa a retrogradat în divizia B, revenind în anul 2001 în divizia A.

FOTBAL CLUB „FORESTA” SUCEAVA. Începuturile echipei și o mare parte din activitatea sa s-au desfășurat la Fălticeni. Prezența unor formații care au activat pe plan local și regional este semnalată încă din 1924. Dezvoltarea propriu-zisă a fotbalului fălticenean s-a realizat însă în perioada postbelică. Astfel, în campionatul anului 1956, o reprezentativă a orașului, „Recolta”, fostă „Avântul”, se clasează pe primul loc în seria I a Diviziei C și promovează în eșalonul secund, unde joacă 7 ani consecutiv (1957-1964), denumirea echipei schimbându-se în acest timp de două ori: „Energia” (1964-1974) și „Foresta” din 1958. Apoi au urmat nu mai puțin de 10 ani în Divizia C (1964-1974), după care echipa a revenit în Divizia B cu următorul lot de jucători: Boariu, Ckuci, Suman, Condurachi, Sacas, Lemnaru, Măciucă, Avasilicăi, Lontcovschi, Andrei, Tudorică, Georgescu, Filip, Pauleț, Zanciu, Ivan, Ioniță, Pavel, Jarcă, Ariton, Constantin, Diaconiță, Dancu, Corbu, Struguț, Bălan, Asavetei. Antrenor – Ego Munteanu. În această perioadă divizionară C, cu locuri de mijlocul clasamentului, „Foresta” a susținut o finală de CR în anul 1966-1967, în care a întâlnit „Steaua”, câștigătoarea competiției. În Divizia B „Foresta” joacă numai un an (1974-1975), după care revine în Divizia C pentru a activa în alte 8 ediții de campionat. În 1982-1983, echipa schimbându-și denumirea în „Chimia”, tutelată fiind de întreprinderea cu același nume, promovează pentru a doua oară în Divizia B cu antrenorul Marin Alexandru și jucătorii: Sasu, Parpalea, Antoniu, Buzdea, Vătafu, Sacs, Butnaru, Crainiciuc, Drugă, Corbu, Saghin, Pană, Mironeanu, Ioniță, Gagi, Croitoru, Andrei, Fieraru, Gheorgekis,

Cozmaciuc. În Divizia B „Chimia” activează trei ani (1983-1986), apoi alți trei ani (1986-1989) în Divizia C, revenind la numele de „Foresta” în 1988. După încă cinci ani în eșalonul secund (1989-1994) a urmat un an (1994-1995) în eșalonul al III-lea, revenirea în Divizia B (1995-1997) și, pentru prima oară, promovarea în Divizia A, la finele campionatului 1996-1997. Conducerea executivă a clubului: Eugen Huțu (președinte). Antrenori: Marin Barbu, ulterior Mircea Crăiniciuc. Lotul de jucători: Bontea, V. Dumitrescu, Robu, Bălan, Bernard, Ciobanu, M. Cristescu, Ghinea, Grosu, Ilucă, Șchiopu, Baicu, Ene, Ilieș, Maftei, Petrache, Szekely, Cioloca, Fannis, A. Gheorghe, Guriță, Mihăilă. Din anul 1997, „Foresta” joacă la Suceava, fuzionând cu echipa „Bucovina”, locul acesteia fiind luat de „Foresta II”. După 2 ani (1997-1999) retrogradează, revine în Divizia A în anul 2000, mutându-se definitiv la Suceava. În 2000-2001 activează în Divizia A și revine în anul următor în Divizia B.

FOTBAL CLUB GALAȚI. În cadrul măsurilor de reorganizare a fotbalului gălățean, în decembrie 1970 a luat ființă Clubul de Fotbal Galați. Istoria sa, ce s-a dorit să învie faima „Gloriei CFR”, a început să se deruleze de la sfârșitul lui 1954, prin intrarea în arena divizionară a formației „Dinamo” Galați, care a activat în campionatul 1955, apoi între 1958 și 1961 în eșalonul secund. În anul competițional 1961-1962, o reorganizare a fotbalului pe plan local duce la formarea Clubului Sportiv Orășenesc (CSO) Galați, care la scurt timp devine „Siderurgistul”. Această echipă a adunat un număr de patru prezențe în eșalonul al II-lea divizionar, 1961-1962, 1962-1963, 1964-1965, 1966-1967 și alte două în prima divizie 1963-1964, 1965-1966, reușind să se califice în finala CR în 1963 (1-6 cu „Petrul” Ploiești). La finele 1966-1967, „Siderurgistul” cedează locul în Divizia B, împreună cu jucătorii, echipei gălățene „Politehnica”, preluând, în același timp, locul și numele „Oțelului”, retrogradată în Divizia C. „Oțelul”, după un campionat în C și alte 2 în B, dispare și re apare, în 1970, sub numele de FC Galați. De acum înainte, echipa cu acest nume (din 1976, FCM Galați), evoluează pe scena

divizionară până în 1981. De 7 ori în B (1970-1974, 1975-1976, 1977-1979) și de 4 ori în A (1974-1975, 1976-1977, 1979-1981). În continuare, din campionatul 1981-1982, FCM Galați reia denumirea „Siderurgistul”, iar după fuzionarea cu CSU Galați, în 1982-1983, se numește „Dunărea CSU” și promovează în prima divizie, în 1983, unde nu stă decât un an, 1983-1984. Reintră în B, trei ani, între 1984-1987 și retrogradează în C în vara anului 1987. La acest nivel este prezentă în 4 campionate, până în 1991, din 1988 sub numele de „Știința Navrom”, după care dispare din nomenclatorul divizionar, activitatea sa desfășurându-se pe plan județean. Denumirea de FC Galați nu va mai apărea după 1981. În schimb, o vom reîntâlni cu numele de FC „Dunărea” din anul competițional 1995-1996, în cel de-al II-lea eșalon divizionar. FCM „Dunărea” Galați din campionatul 1996-1997 va activa sub denumirea de Fotbal Club Municipal în Divizia B, seria I. Președinte: Ilie Hagioglu; antrenor: Ion Morohai. În biografia lui FC Galați se înscriu câteva nume de conducători valoroși ca: dr. ing. L. Stoian, P. Caradinț, ing. Grigore Buhancă și de antrenori bine cotați (P. Moldoveanu, I. Unguroiu, C. Teașcă, G. Tănase, Gh. Nuțescu, Gh. Constantin, M. Nedelcu, L. Antohi, M. Pigulea, D. Boieru, M. Olteanu).

FOTBAL CLUB „GLORIA” BISTRIȚA. A luat ființă în 1922. Dar înainte de cel de-al doilea război mondial, orașul Bistrița a fost reprezentat, în campionatul divizionar, de echipa „Ceramica”, în eșalonul secund, 1934-1935, apoi în C, 1936-1938. După război, echipa nr. 1 a orașului apare sub denumirea de CS „Bistrița”, care după o efemeră existență în Divizia C, 1946-1947, se pierde în anonimatul campionatului regional. Abia în 1956 „Gloria”, fostă la un moment dat „Progresul”, își face apariția pe firmamentul divizionar, evoluând până în 1990, 7 ediții de campionat în C și 22 în B, având în această perioadă o comportare constant bună: 1957-1958, 1963-1966, 1968-1970, 1974-1975 în Divizia C, 1958-1961, 1970-1974, 1975-1990 în Divizia B. Se impune să menționăm aportul profesional al unor tehnicieni valoroși care au fost la cârma echipei, mai ales în anii

participării în Divizia B ca: T. Popescu, Gh. Nuțescu, I. Savu, I. Nunweiller și S. Niculescu, când „Gloria” s-a afirmat ca un veritabil „arbitru” al luptei pentru promovarea în prima divizie. Acest vis l-a realizat la sfârșitul anului competițional 1989-1990 cu antrenorul Remus Vlad și următorul lot de jucători: A. Nalați, Gh. Cristian, A. Simion, Dan Boeru, N. Ciocan, Gh. Roman, N. Soare, Costel Ilie, D. Pârvu, N. Manea, M. Popescu, A. Florea, D. Iftodi, D. Zamfir, D. Moldovan, I. Șara, A. Marinescu, E. Voica, Val. Săsărman, M. Tanca, C. Haralambie. În eșalonul de elită al fotbalului nostru, sub conducerea unuia dintre cei mai buni conducători de club, Jean Pădureanu, „Gloria” s-a situat constant în prima jumătate a clasamentului, în 2 ediții ocupând locul V (1990-1991 și 1992-1993). În anul 1994, învingând în finală pe „Universitatea” Craiova, a câștigat CR, iar doi ani mai târziu, în 1994, s-a clasat din nou în finala competiției, fiind învinsă de „Steaua”. Pe plan internațional și-a făcut debutul în ediția 1993-1994 a Cupei UEFA și a mai participat la alte două ediții ale CCC, 1994-1995 și 1996-1997. Lipsa de experiență nu i-a permis să urce în fazele superioare ale întrecerilor continentale, dar de fiecare dată a părăsit competițiile învinsă onorabil. Bilanțul general internațional: 3 ediții de participare în cupele europene, 8 meciuri jucate, 3 victorii, 2 egaluri și 3 înfrângeri. Golaveraj: 7-11. De remarcat faptul că ascensiunea echipei și afirmarea ei pe planul performanței s-au datorat unui colectiv de conducere deosebit de competent și pasionat, din rândurile căruia merită să-i amintim pe: J. Pădureanu, V. Moga, I. Sucilea, Gh. Horoba, precum și antrenorii Remus Vlad, Silviu Stănescu, C. Cârstea și I. Balaur.

FOTBAL CLUB „GLORIA” BUZĂU. Club municipal constituit în 1973. Istoria sa se poate urmări însă din anul înființării Diviziei C, în 1938, când întâlnim echipa „Avântul” (al cărei act de naștere datează dinainte de 1930) activând în anii competiționali 1936-1937 și 1937-1938 în Liga de Sud. După cel de al doilea război mondial, „Avântul ICAR” evoluează în 1946-1947 în Divizia C, apoi „CFR” are două apariții divizionare în 1947-1948 în Divizia B și 1948-1949 în Divizia C, după care Buzăul nu mai este reprezentat, aproape un deceniu, la nivel divizionar. În 1958 apare

în Divizia C echipa „Victoria”, transferată de la Tecuci, care în vara anului 1959 promovează în eșalonul secund, unde nu rezistă decât un an. Urmează iar o pauză divizionară până în 1966, când Buzăul are o nouă echipă în eșalonul al III-lea, „Metalul”. În 1971, printr-o acțiune de reorganizare a fotbalului buzoian, ia ființă „Gloria” care, preluând o parte din jucătorii „Metalului” și locul în Divizia C, reușește în anul competițional 1971-1972 să ocupe primul loc în serie și, după un baraj disputat la Ploiești, să promoveze în Divizia B, antrenor fiind Petre Dragomir și președinte al secției de fotbal, Ion Gheorghe. Începând din acest an competițional (1971-1972), „Gloria” va avea un număr de 30 de prezențe divizionare, dintre care: 2 în Divizia C, 23 în Divizia B și 5 în Divizia A. Din 1974, „Gloria” a devenit club de fotbal, avându-l ca președinte de onoare pe ing. Nicolae Vasilescu, iar ca președinte activ pe prof. Radu Oprea. La finele anului 1977-1978 „Gloria” promovează, pentru prima oară, în Divizia A, cu antrenorul Ion Gh. Ionescu și următorul lot de jucători: Cristian, Enache, Ghizdeanu, Nan, Neculce, Negoescu, Nicolae, Nicolescu, Opreșan, Petrache, Radu, Ruse, Simion, Stan, Stelian, Toma, Tulpan, Vlad. Prima prezență în Divizia A este de numai două campionate. Cea de a doua s-a situat între anii 1984-1987. Promovarea a avut loc la finele campionatului 1983-1984, echipa fiind condusă de antrenorii Nicolae Lupescu și Ion Ioniță, iar lotul de jucători fiind următorul: Cristian, Lazăr, Comănescu, Tică, Dumitru, Stănciulescu, Mircea, Prodan, Șumulanșchi, Zahiu, Andriesei, Cramer, Năstase, Bratosin, Petrache, Ciobanu, Balaur, Ghizdeanu, Niță, Radu, Stanciu. De menționat că în campionatul 1984-1985 „Gloria” a înregistrat cea mai bună performanță din istoria sa, locul V în Divizia A. La finele anului competițional 1986-1987, „Gloria”, ocupând locul XVII în clasament, a retrogradat în Divizia B de unde, cu toate încercările, nu a mai reușit să revină în primul eșalon. Au urmat alte 13 ediții de campionat în Divizia B, după care, situată pe locul XVIII în eșalonul doi, „Gloria” retrogradează în Divizia C.

FOTBAL CLUB „INTER” SIBIU. Clubul de fotbal a luat ființă în 1986. Din 1974 funcționa la Sibiu o echipă de fotbal cu aceeași denumire („Inter”), care

timp de cinci ani, 1974-1979, a activat în eșalonul al III-lea divizionar. La sfârșitul campionatului 1978-1979 echipa a retrogradat în campionatul județului Sibiu, revenind, după 3 ani, în fosta Divizie C. Au urmat patru ediții de campionat, 1982-1986, la același nivel competițional, după care, ocupând locul I în seria a XI-a divizionară C, promovează în eșalonul secund. Aici, „Inter” a jucat doar două campionate și, în vara lui 1988, face pasul cel mare în Divizia A, unde rezistă timp de opt ani, revenind după ediția de campionat 1995-1996 în cel de al II-lea eșalon. Bilanțul divizionar al echipei se prezintă astfel: 9 prezențe în liga a 3-a, alte 6 în liga a 2-a și 8 în Divizia A. În total 23 de participări în campionatele divizionare, ultima ediție fiind 1999-2000. Conducătorii clubului în această perioadă au fost G. Leicu, M. Dancu, ambii în funcția de președinte. Lotul echipei, care în 1988 a urcat pe scena primei divizii, avea următoarea componență: N. Alexa, M. Vasile, C. Radu, L. Cotoră, N. Laurențiu, Al. Boar, I. Ene, I. Dobrotă, B. Popescu, M. Majeauru, M. Stănescu, V. Jurcă, Gh. Șoarece, L. Ciobanu, C. Zamfir, M. Radu, R. Cașuba, A. Văsâi. Printre antrenorii echipei, care i-au asigurat o bună comportare, se înscriu numele unor profesioniști valoroși, ca: C. Ardeleanu, V. Hizo, J. Gavrilă, Șt. Coidum, P. Purima, S. Stănescu, Gh. Țurlea, C. Țălnăr. Cea mai bună poziție ocupată în clasamentul primei divizii a fost locul IV în ediția 1990-1991. Performanța majoră a echipei a fost câștigarea Cupei Balcanice intercluburi, ediția 1991-1992. Lotul din ultimul an al prezenței în primul eșalon avea următoarea alcătuire: A. Blid, Fl. Cotoră, A. Holon, M. Baci, L. Cotoră, V. Glăvan, N. Moldovan, I. Tălvă, D. Tărchilă, I. Demian, R. Kilin, C. Lazăr, M. Mărgărit, Fl. Pogăcean, C. Szeghedi, M. Szeghedi, C. Cașolțan, R. Toboșaru, A. Văsâi. Reculul competițional al echipei s-a datorat și pierderii unor fotbaliști de valoare precum: Z. Ritli, M. Stănescu, O. Maier, D. Zotincă, Radu Niculescu, C. Popa, L. Luca. Retrogradarea în eșalonul secund, în 1996, a accentuat și mai mult procesul de involuție a echipei și chiar de descompunere, în condițiile unei masive migrații a jucătorilor și a unui insuficient suport financiar. De altfel, în ediția de campionat 2000-2001, după etapa a 14-a a turului, în toamna anului 2000, echipa sub numele de „FCM Sibiu” s-a retras din campionat.

FOTBAL CLUB „NAȚIONAL” BUCUREȘTI.

Club relativ tânăr din punct de vedere organizatoric, cu formula adoptată în vara anului 1994, echipa fiind componentă a primului eșalon divizionar. Director general C. Dinu, antrenor principal I. Dumitru. Ulterior, conducerea clubului a fost preluată de Gino Iorgulescu, ca președinte, și de J. Grama, director sportiv, antrenor fiind M. Bondrea, schimbat cu Fl. Halagian. Istoria echipei și a clubului din care s-a desprins în 1994 este de nu mai puțin de 50 de ani, denumirile purtate succesiv au fost: „Socec Lafayette”, 1944, „Grafica Monetăria Statului”, 1948, „Spartac”, 1950, „Progresul Finanțe Bănci”, 1954, „Progresul”, 1956, „Progresul Vulcan”, 1977-1978, „Progresul”, 1987-1988, „Progresul Voința”, 1988-1989, „Progresul Energia”, 1988-1989, „Progresul”, 1989-1990, FC „Național”, 1994. În perioada dinainte de a fi club de fotbal, echipa cu sediul în str. dr. Staicovici a participat la 55 de ediții de campionat, dintre care 2 de Divizia C, 1988-1990, 26 în Divizia B, 1946-1954, 1965-1966, 1969-1970, 1971-1976, 1977-1980, 1982-1988, 1990-1992 și 27 în Divizia A, 1955-1956, 1966-1969, 1970-1971, 1976-1977, 1980-1982, 1992-2002. Performanțele realizate în perioada 1944-1994 au fost: câștigarea CR ediția 1959-1960, finalistă a CR în 1957-1958, clasarea de trei ori pe locul II în clasamentul primei divizii în 1955, 1961 și 1962, cucerirea titlului de campioană națională cu echipa de juniori în 1954. Pe plan internațional a participat la CCC, ediția 1960-1961, obținând în două jocuri un egal și o înfrângere, golaveraj 1-2. La cârma echipei au funcționat o serie de antrenori reputați, cum au fost: G. Nicolae, I. Lupaș, C. Drăgușin, P. Moldoveanu, V. Stănculescu, F. Știrbei, V. Mateianu, P. Gavrilă, P. Popescu. Din rândurile jucătorilor, mulți dintre ei internaționali, sunt de remarcat: Gh. Cosma, P. Bratu, V. Soare, Ov. Maior, Al. Ciocea, Fl. Știrbei, I. Țărcovnicu, E. Banciu, M. Cruțiu, T. Ozon, C. Dinulescu, M. Smărandescu, Fr. Kolossi, V. Blujdea, P. Moldoveanu, A. Măndoiu, A. Constantinescu, I. Constantinescu, V. Mafteuță, N. Oaidă, Unguroiu, V. Mateianu, D. Babol, Th. Grama, M. Andrei, N. Neacșu, D. Georgescu, G. Raksi, C. Pavlovici, C. Matei, A. Beldeanu, Giron, M. Iatan, N. Dumitriu II, Tevi, I. Apostol, V. Marica, C.

Iordache, M. Dragnea, Gr. Bora, Ed. Bartales, C. Dumitriu IV, Gh. Filipescu, Gh. Dragu, I. Sandu. În mod deosebit s-a remarcat activitatea centrului de copii și juniori, una dintre cele mai productive pepiniere din fotbalul nostru, având ca antrenori doi pedagogi de mare valoare profesională, I. Kluge și N. Gorgorin. O dată cu transformarea în club de fotbal, în 1994, echipa a activat numai în primul eșalon divizionar cu bune rezultate. Stadionul din str. dr. Staicovici a fost reamenajat, adăugându-i-se și instalația de nocturnă. Participând la Cupa UEFA, ediția 1996-1997, echipa a susținut 6 jocuri, dintre care 2 s-au încheiat cu victorii, 3 au fost remize și 1 meci pierdut, golaveraj general 4-3. A mai jucat apoi încă o ediție în Cupa Cupelor susținând 4 partide în care a obținut 2 victorii și a înregistrat 2 eșecuri. Bilanțul general al participării în cupele europene („Progresul” - FC „Național”): 3 ediții - 12 meciuri, 4 victorii, 4 remize, 4 înfrângeri, golaveraj 17:10. Lotul FC „Național”, antrenat de Fl. Halagian, cuprindea în campionatul 1996-1997 următorii jucători: R. Lucescu, Pap Deac, T. Petre, G. Vochin, G. Răduță, C. Necula, I. Ciobotariu, P. Marian, D. Moisesescu, C. Liță, I. Potocianu, R. Ganea, Cr. Vasc, M. Savu, Ad. Pigulea, R. Niculescu, M. Dună, I. Sburlea, Cr. Sava, Cr. Albeanu, Cr. Zegrean. În anul competițional 1999-2000, președintele clubului era Gino Iorgulescu, antrenor Mihai Stoiichiță, urmat de Marius Lăcătuș și apoi de Cosmin Olăroiu. În ediția de campionat 2001-2002, FC „Național” a terminat pe locul II.

FOTBAL CLUB ONEȘTI. Grupare sportivă fondată în 1954 sub numele de „Energia”. La început a activat în campionatul municipal și județean. În 1963 apare în Divizia C cu numele de „Chimia”, în 1971 s-a numit „Trotușul”, apoi în 1974-1975, „CAROM”. Promovează în Divizia B în locul „Științei Bacău”, cunoscută sub numele de „CSM Borzești”. În 1973 apare în Divizia C echipa „Energia”, care va rezista în acest eșalon până în 1984. Un an în acest interval (1979-1980) a fost și divizionară B, promovată atunci cu probleme, după ce FRF a aprobat un rezultat dubios (11-0 cu „Oituz” Târgu Ocna), prin care a depășit la golaveraj principala contracandidată, „Letea” Bacău. Ascensiunea echipei din această

perioadă s-a realizat sub conducerea antrenorului Gore Dumitrescu, președintele asociației fiind Vasile Grecescu, iar președintele secției de fotbal, Constantin Rusanovschi. În 1987 (după ce în 1984 a retrogradat și din Divizia C) reapare în al treilea eșalon sub numele de „MECOM” Onești, „înghițind” între timp și asociația „Motorul”. În 1991-1992 numele grupării s-a schimbat din nou; clasându-se pe locul II în seria sa, a susținut un baraj cu „Flacăra Moreni” în urma căruia, după șase ani, a revenit în Divizia B. Aici, și-a schimbat încă o dată numele în „FC Onești”, iar la finele anului 1997-1998, în premieră, a promovat în Divizia A în urma unui meci de baraj. Antrenorul acestei frumoase performanțe, Teodor Steț, ajutat de Emil Vlăduț și Emil Cobuz, a folosit următorul lot de jucători: Florin, Mandric, Achim, Artimon, Nechifor, Dumitriu, Jercălău, Masati, Moldoveanu, Goiceanu, Chebac, I. Gorga, Fl. Munteanu, I. Pârvu, Eugen Popescu, Urătu, Bândar, Bârșan, Decu, Dițu, Irza, D. Oprea, Velicioiu. Această ascensiune extraordinară s-a datorat în primul rând unui singur om, Nicolae Puiu, președintele clubului, care a investit o mare parte din bani în echipă, reușind să reziste doi ani competiționali pe prima scenă divizionară, ocupând în 1998-1999 locul XIV, apoi locul XVI în campionatul 1999-2000, retrogradând în eșalonul secund.

FOTBAL CLUB „PETROLUL” PLOIEȘTI. Clubul a rezultat prin transferul echipei „Flacăra” (fostă „Juventus”), în august 1952, la Ploiești. La sfârșitul aceluiași an, echipa retrogradează în Divizia B, dar ajunge în finala CR, fiind învinsă de „CCA”. În următorul an, echipa revine în primul eșalon sub conducerea antrenorilor I. Oană și Fl. Fătu, lotul de bază având următoarea componentă: Ad. Marosi, Șt. Roman, G. Petrescu, N. Topșa, R. Cosmoc, C. Garbelotti, P. Peretz, Șt. Bădin, I. Gârleanu, T. Popescu, E. Iordache, N. Anatol, I. Trucă, Gh. Botescu, E. Avasilichioaei, Fl. Marinescu, C. Motronea. Din 1952, „Petrolul” (inițial cu numele de „Flacăra”, apoi „Energia” din 1957 și „Petrolul” din 1958) până în 2000, a avut 50 de prezențe divizionare, dintre care 10 în B, 1953, 1974-1977, 1978-1982, 1984-1985 și 1988-1989 și alte 40 în A, 1952, 1954-1974, 1977-

1978, 1982-1984, 1985-1988 și 1989-2002. În această perioadă, echipa a câștigat de 3 ori titlul de campioană națională în 1957-1958, 1958-1959 și 1965-1966 și CR în 1963. La primele două ediții, antrenorii I. Oană și Fl. Fătu au folosit în formație jucătorii: V. Sfetcu, Gh. Pahonțu, N. Marinescu, N. Topșa, I. Neacșu, Al. Fronea, I. Zaharia, C. Tabarcea, M. Dridea, Gh. Dumitrescu, P. Babone, P. Bădulescu. În a treia ediție, antrenori au fost I. Oană, C. Cernăianu, N. Marinescu, iar echipa avea următoarea alcătuire: M. Ionescu, Gh. Pahonțu, Al. Boc, Gh. Florea, M. Mocanu, Ed. Iuhasz, P. Dragomir, C. Moldoveanu, Al. Badea, M. Dridea. În aceeași perioadă, „Petrolul” cucerește prima dată CR, 1962-1963, cu Sfetcu, Gh. Pahonțu, D. Nicolae, Gh. Florea, N. Ivan, Marin Marcel, Badea, D. Munteanu, M. Dridea, A. Munteanu, C. Moldoveanu. În cadrul clubului, o atenție deosebită s-a acordat activității cu juniorii și copiii. Sub denumirea de „Flacăra”, încă din perioada anterioară transferului la Ploiești, se înscriu 2 titluri naționale de juniori, în 1949 și 1952, precum și participarea la 3 finale ale aceluiași eșalon, în 1956, 1971, 1977. Să mai adăugăm și titlul național cucerit cu echipa de tineret, antrenor A. Marosi, în 1973. Pe plan internațional, „Petrolul” a participat la trei ediții ale CCE, 1958-1959, 1959-1960, 1966-1967, cu linia de clasament: 8 meciuri, 2 victorii, 1 egal, 5 înfrângeri, golaveraj 8:15. În CCC a avut 2 participări, 1963-1964, 1995-1996 cu linia de clasament: 6-2-2-2 și 4:7. În Cupa UEFA, „Petrolul” a participat de 4 ori: 1962-1963, 1964-1965, 1966-1967, 1990-1991, având linia de clasament: 15-9-0-6 (14:15). Bilanțul general: 9 ediții cu 29 de jocuri din care 13 victorii, 3 egale și 13 eșecuri, golaveraj: 26-37. În anul competițional 1994-1995, „Petrolul” a câștigat pentru a doua oară CR, învingând în finală pe „Rapid”. Antrenorul I. Marin a folosit în formație pe: Șt. Preda, D. Chiriță, I. Baștină, Gh. Bălăceanu, Val. Răchită, Gh. Leahu, M. Grama, O. Grigore, M. Abăluță, M. Parlog, D. Zafiriu, I. Andreicuți, Gr. Zmoleanu. În cele peste 4 decenii de existență ploieșteană, „Petrolul” a dat fotbalului românesc o serie de elemente de valoare, cum au fost: M. Dridea, Gh. Pahonțu, M. Ionescu, M. Mocanu, N. Marinescu, N. Topșa, I. Zaharia, I. Neacșu,

V. Sfetcu, Al. Fronea, C. Tabarcea, Gh. Florea, Al. Badea, Fl. Voinea, Gh. Grozea, D. Nicolae, Al. Boc, Gh. Dumitrescu, N. Ionescu, D. Crângașu, O. Grigore, Gh. Liliac, A. Panait, Gh. Greaca, V. Răchită, O. Dincuță, V. Angelescu, C. Oprișan, P. Butufei, Gh. Simaciu. Un aport important la afirmarea echipei le-a revenit antrenorilor I. Oană, timp de 2 decenii la conducerea tehnică, C. Cernăianu, V. Stănescu, Fl. Fătu, V. Mateianu, M. Dridea, C. Moldoveanu, C. Oprișan, Marin Ion, Victor Roșca, medicului V. Cristea, precum și conducătorilor: Th. Constantinescu, N. Pintilie, Gh. Urich, D. Iorga, M. Dridea, I. Minea, G. Marinescu, E. Trestioreanu, G. Morava, J. Stanbolgiu, N. Brujban, I. Radu, M. Cristache, Eugen Goicea, Florin Bercea, ing. Stelian Dumitrescu, Eduard Alexandru. Pentru o scurtă perioadă, în a doua jumătate a anului 1992, „Petrolul” s-a numit FC Ploiești. La finele campionatului 2001-2002, „Petrolul” a retrogradat direct în Divizia B.

FOTBAL CLUB PLOIEȘTI. În anul 1922 a luat ființă, la Ploiești, echipa „Tricolor”, printre membrii săi fondatori numărându-se: Gheorghiu, Jan Vasopol, compozitorul Elly Roman (primul președinte al clubului) și N. Stanbolgiu. Până în 1932, când se inaugurează sistemul divizionar, „Tricolor” activează în campionatul districtual, utilizând, în perioada 1923-1926, formația de bază: Botez, Lang, Gh. Dragomirescu, Anastasescu, M. Popescu, Șerbănescu, Stravescu, Antonescu, Lae Dumitrescu, Frunzescu, T. Ionescu. În 1927-1928, „Tricolor” dispută cu Olimpia București finala Ligii de Sud, pe care o pierde cu 1-2. Doi ani mai târziu va deveni campioana Ligii de Sud, învingând „Victoria”, la Constanța, cu 1-0. În 1932, câștigă campionatul districtual Ploiești și dreptul de a participa în ediția inaugurală a primei divizii (1932-1933). Din echipa de bază au făcut parte: Cristescu, Dunăreanu, A. Dragomirescu II, Gh. Dragomirescu I, Anastasescu, Schwartz, Grün, M. Dumitrescu, Oane Stănescu, Gohn, Spirea, Ștefănescu, M. Rădulescu. După doi ani în prima divizie, „Tricolor” va retrograda în eșalonul secund. Anul 1936 va marca fuziunea dintre „Tricolor” (echipa funcționarilor publici) și „CFPV” (echipa Căilor Ferate Ploiești – Văleni), din conducerea

formației, a cărei denumire va fi „Tricolor” CFPV, făcând acum parte: ing. V. Haret, ing. Gh. Cocone, Nelu Teodorescu și Nicu Stanbolgiu. După patru ani petrecuți în eșalonul al II-lea, în 1938, „Tricolor” CFPV revine în prima divizie, dar numai pentru un campionat. Va urma o nouă retrogradare în 1939 și o altă promovare în 1940, an în care echipa își schimbă numele în FC Ploiești, având, în anul competițional 1940-1941, o comportare onorabilă (locul X în eșalonul întâi). Câteva din vedetele formației ploieștene din perioada antebelică au fost: Schrameck, Iordăchescu, Neagu, Dunăreanu, Lupaș, Pop, Miscoltz, Lakatos, Sperlea, Dobra, Marienuț, Mosko, Kovaci I, Kovaci II, Bocșa, Cociș, Galis, Malița, Antonescu, Bărbulescu, Bartunek. După război, FC Ploiești activează, mai întâi, în campionatul districtual, apoi în 1946-1947 în eșalonul secund și în 1947-1948 în prima divizie, cu lotul de bază: Ivan, Belesnay, Neagu, Cociș, Comănescu, Morava, Aștileanu, Bădin, Antonescu, Georgescu, Malița, Palfi. Retrogradând din nou în Divizia B, în 1948, FC Ploiești dispare ca titulatură din 1949; echipa trece la „CFR” Ploiești, care și ea va retrograda în 1950 în campionatul regional, unde va activa, în continuare, sub numele de „Vagonul”.

FOTBAL CLUB „POLITEHNICA” IAȘI. Prima echipă de fotbal a studenților din Iași a luat ființă la 27 aprilie 1945 sub denumirea de „Sportul Studențesc”. O lună mai târziu, la 31 mai, denumirea se schimbă în ASPI (Asociația Sportivă „Politehnica” Iași), având în conducere o serie de cadre didactice, ca: ing. I. Popiceanu, ing. N. Boțan, ing. A. Popovici, ing. V. Corlățeanu și, ca responsabil, pe studentul V. Vârlan. În 1948, ASPI devine CSU (Clubul Sportiv Universitar), din conducerea căruia făceau parte: prof. ing. A. Șesan, prof. ing. V. Petrescu, dr. L. Goldman, dr. M. Grădinaru. În continuare, numele echipei s-a mai schimbat de câteva ori: „Știința”, în 1950, CSMS (Clubul Sportiv Muncitoresc Studențesc), în 1958, care a preluat cei mai buni fotbaliști ieșeni, restul jucătorilor de la Știința și „CFR” alcătuind o a doua echipă a orașului, „Unirea”; în campionatul 1967-1968, CSMS a devenit „Politehnica”, transformată, în 1992-1993, în Fotbal Club. Între timp au avut loc

importante mutații și în colectivul de conducere: dr. N. Niculescu, dr. E. Gheorghită și ing. C. Huiu răspundeau de destinele echipei în perioada când s-a numit „Știința”, în timp ce, o dată cu apariția CSMS, au fost cooptate alte personalități marcante din viața orașului și anume: ing. A. Filioreanu, prof. I. Hălălău, col. I. Lică, ing. A. Niculescu, O. Iliescu, Em. Maziliu, ulterior adăugându-se și ing. C. Huiu. Încă din anii de început ai existenței sale, „Politehnica” a activat în sistemul divizionar, numărând din 1946 și până în 1997, un număr de 55 de prezențe, repartizate pe categorii astfel: de 32 de ori în eșalonul secund (1946-1960, 1961-1962, 1967-1968, 1972-1973, 1981-1982, 1985-1995, 1996-2001), de 22 de ori în primul eșalon (1960-1961, 1962-1967, 1968-1972, 1973-1981, 1982-1985, 1995-1996) și una în Divizia C (2000-2001). A înregistrat șase promovări în prima divizie și alte șase retrogradări, comportarea competițională a echipei dovedind o mare inconstanță. Cea mai bună performanță a fost obținută în 1965-1966, când a ocupat locul VI în primul eșalon. Clubul mai are la activ două finale disputate în CN de juniori (1960-1961, 1968-1969) și un titlu de campioană cucerit în ediția 1992-1993. În perioada de timp care a depășit o jumătate de secol de activitate, în componența echipei studenților din Iași au evoluat numeroși fotbaliști de valoare și anume: C. Mihăilescu, V. Vâlvoi, David Popovici, Hoisan, Iliuțan, J. Rășină, I. Gârleanu, M. Schreiner, Gavrilă, C. Popa, Val. Buimistruc, Gh. Scutaru, C. Savin, M. Bârzan, M. Manolescu, Al. Leonte, L. Ursache, G. Manolescu, I. Florea, Al. Scarlat, Mircea Păun, Liviu Don, Anton Dram, Lad. Demian, Gh. Voica, Puiu Unguroiu, Mircea Cruțiu, Em. Avasilichioaie (1946-1961); Gh. Faur, Petru Moțoc, C. Dragomirescu, C. Popescu, Em. Alexandrescu, I. Teodosiu, Gh. Voica, Gh. Brândușescu, I. Leahevici, Gh. Milea, P. Costaș, M. Constantinescu, V. Iordache, D. Romilă I, V. Ianul, V. Stoicescu, A. Deleanu, Ștefănescu, Ovidiu Vornicu, Incze IV, Em. Lupulescu, A. Cuperman, M. Andrioiaie, C. Gavrilă, D. Anton (1961-1967); C. Sofian, Val. Micloș, M. Romilă II, V. Simionaș, C. Goleac, Fl. Hancheriuc, Vl. Marica, M. Costăchescu, Al. Amarandei, M. Dănilă, M. Moldovan, Em. Lupulescu, V. Ianul, V. Stoicescu, Incze IV, M. Ștefănescu,

V. Iordache (1967-1973); I. Bucu, D. Anton, N. Ciocârlan, Ad. Kereszi, M. Radu, M. Ursu, I. Cioacă, V. Simionas, I. Nemțeanu, D. Florean, D. Paveliuc, Ov. Pachitean, Ov. Burdiușan, C. Gheorghiu, M. Oprea, R. Mureșan, C. Ionescu, M. Costea, M. Cojocar, Laurențiu Agachi, Sorin Naste, Gh. Munteanu, I. Câmpeanu, M. Cernescu (1973-1982); Sigmirean, Em. Sertov, M. Ursu, D. Cănanău, Lala, I. Biro, V. Bandac, D. Topolinschi, B. Dohot, D. Stafie, V. Maziliu, M. Coraș, D. Zafiris, D. Pancu, D. Munteanu (1982-1990); I. Câmpeanu, L. Ursache, Fl. Cioroianu, D. Munteanu, D. Zafiris, C. Baci, V. Apachiței, L. Petrache, C. Abălașei, C. Paraschiv, D. Urdaru, L. Neamțu, D. Tănase, A. Ambrozie, A. Dobrea, Gh. Cobulianu, Em. Spirea (1990-1997). Din rândurile antrenorilor care s-au aflat la cârma tehnică a echipei îi menționăm pe: I. Unguroiu, M. Manolescu, M. Bârzan, R. Ghiurițan, I. Zaharia, C. Laurențiu, I. Marica, Șerban Justin, Gh. Constantin, K. Gross, C. Bordeianu, C. Oțet, Ilie Oană, V. Simionas, N. Ciocârlan. M. Dănilă. Merită să fie remarcate și numele unor conducători care s-au implicat cu bune rezultate în viața clubului și a echipei, și anume: O. Negoită, V. Ianul, Gh. Chiriță, Gh. Nechita, C. Herman, R. Svâlog, P. Hodea, M. Cărlan, V. Druică, L. Antohi.

FOTBAL CLUB „POLITEHNICA” TIMIȘOARA. În anul 1920 a luat ființă Asociația Sportivă „Politehnica”, principalii susținători ai acestei acțiuni fiind prof. univ. T. Lalescu, cunoscutul savant matematician, directorul Școlii Politehnice, prof. V. Vlad, devenit președintele societății, și prof. I. Zăgănescu, vicepreședinte. Echipa de fotbal, denumită pe scurt „Poli”, a activat la început în campionatul districtual, categoria a II-a, până în vara anului 1924, când a promovat în prima categorie, după un baraj câștigat cu echipa „Kadima”. Una din primele formații folosite în campionatul orașului Timișoara, ediția 1925-1926, avea următoarea alcătuire: Pitea, Chiroiu, Ignuța, Roșca, Doboșan, Sfera, Agapie, Franțiu I, Franțiu II, Sepi II, Ursulescu. De-a lungul anilor, până în 1936, au mai evoluat la „Poli”: Negru, Gradin, Tase Protopopescu, Pop, Sepi I, V. Deheleanu (1926-1927); Balaș, Sepi III, Chiroiu II, Ciochină, Apăteanu,

Giurgiuțiu (1928-1929). Din 1936, „Poli” devine echipă divizionară, mai întâi în eșalonul al III-lea (1936-1938). În continuare, până în 2000, va fi prezentă de 20 ori în eșalonul al II-lea (1940-1941, 1946-1948, 1952, 1959-1960, 1964-1965, 1967-1973, 1983-1984, 1986-1987, 1988-1989, 1994-1995, 1998-2002) și de alte 36 de ori în Divizia A (1948-1951, 1953-1959, 1960-1964, 1965-1967, 1973-1983, 1984-1986, 1987-1988, 1989-1994, 1995-1998). În total 56 de prezențe divizionare. Denumirea clubului și a echipei, inițial „Politehnica”, a mai suferit modificări astfel: CSU Timișoara, în 1920, „Știința”, în 1950 și din 1966, „Politehnica”. În prima parte a activității sale divizionare de după război, între 1946-1953, echipa timișoreană, ale cărei performanțe nu au fost notabile, a avut în lot următorii jucători: I. Vasile, I. Popescu, R. Marcu, S. Andreescu, A. Rădulescu, V. Dee, Gh. Meghie, O. Franciscovici, Gh. Păcuraru, I. Munteanu, R. Mazăre, P. Iovan, I. Morja, D. Mioc, Oc. Brânzei. Principala realizare a acestei generații de jucători rămâne, fără îndoială, promovarea în prima divizie. În partea a doua a biografiei sale fotbalistice (1953-1967), „Poli” a reușit să ocupe de două ori locul III în CN, în 1957-1958, 1962-1963 și să câștige CR, ediția 1957-1958. Din lotul echipei făceau parte: P. Curcan, I. Zbârcea, Gh. Retezan, P. Cojoreanu, R. Marcu, Oc. Brânzei, D. Cărgol, R. Nicolin, P. Cădariu, R. Mazăre, Em. Chirilă, I. Boroș, I. Don, I. Ciosescu, C. Dinulescu, C. Bugariu, I. Uțu, L. Florescu, I. Gârleanu, V. Pain, C. Tănase, R. Lazăr, M. Enăchescu, Gh. Codreanu, I. Lereter, Z. Turcan, D. Petac, Fl. Iordăchescu, C. Manolache, Em. Mițaru, V. Urziceanu, P. Popa, M. Georgescu, B. Hălmăgeanu, I. Hârșova, V. Mihăilă, M. Răcelescu, Val. Humelnicu, M. Petescu, S. Surdan, M. Popa, I. Igna, Șt. Feodot, M. Mureșan, P. Spariosu, Gh. Cotormani, Gh. Rotaru, P. Regep. În a treia fază a activității competiționale, cuprinsă în perioada 1967-1984, „Poli” a reușit să mai ocupe o dată locul III pe podiumul CN în 1977-1978 și titlul de campioană la „speranțe” în 1977-1978, să mai câștige CR, în 1979-1980 și să se califice în finala competiției pentru CR în anii 1973-1974, 1980-1981 și 1982-1983. Lotul de jucători din această perioadă îi cuprindea pe:

V. Gaboraș, M. Popa, P. Arnăutu, V. Petrovici, C. Filip, M. Bojin, M. Dașcu, Catona I, M. Jivan, D. Mioc, D. Păltinișan, D. Lața, R. Petrescu, Șt. Anghel, Em. Dembrowschi, D. Crângașu, I. Istrătescu, I. Roșca, M. Giuchici, Gh. Cotec, V. Vișan, M. Aurel, C. Pascu, A. Sunda, Ad. Manea, Gh. Șerbănoiu, Gh. Rotaru, C. Bozeșan, N. Titi, P. Vlătănescu, D. Nadu, I. Nucă, L. Nedelcu II. În ultima parte a prezenței sale divizionare, între 1985-1997, „Poli” a evoluat în general la un nivel mediu, cu o singură reușită competițională în 1991-1992, când s-a calificat în finala CR. Din efectivul de jucători folosit în acest interval de timp, merită să fie menționați câțiva care s-au evidențiat în mod deosebit și anume: I. Timofte, C. Varga, S. Vlaicu, Fl. Bătrănu, Tib. Csik, Ad. Stoicov, Oc. Popescu, Ov. Cuc, M. Băban, M. Sabău, Ad. Săvoiu, G. Radu, C. Contra, Al. Kovacs, I. Almășan, I. Șchiopu, L. Nedelcu, Fl. Macavei, Ad. Crăciun, Iosif Rotariu, Ilie Rotariu, D. Artimon, I. Bărbosu, M. Gușatu. Pe plan internațional, „Poli” a jucat în două ediții ale CCC, în 1980-1981 și 1981-1982, de trei ori în Cupa UEFA, în 1978-1979, 1990-1991, 1992-1993. Bilanț general: 16-7-1-8, golaveraj 15:30. În anul 1958 a participat la o ediție a Cupei „Dunării”. În viața clubului s-au implicat de-a lungul timpului o serie de personalități, precum: prof. univ. Tr. Lalescu, prof. dr. ing. Silaș, prof. ing. E. Pop, prof. dr. ing. Fr. Kovacs, prof. N. Godeanu, E. Seracin, V. Pain, prof. Gh. Ivan, I. Ghidel, R. Petrescu, Gh. Codreanu, Oct. Gligor, Ad. Manea, V. Boiț, Șt. Anghel. Din pleiada de antrenori valoroși care s-au aflat pe banca tehnică a studenților timișoreni sunt de menționat numeroase nume de rezonanță ca: N. Kovacs I, E. Mladin, V. Deheleanu, R. Burger, D. Schileriu, C. Vâlcov, S. Bindea, N. Reuter, C. Braun-Bogdan, C. Voroncovschi, I. V. Ionescu, Gh. Codreanu, P. Rădulescu, C. Rădulescu, A. Niculescu, T. Dobândă, Em. Dembrowschi, T. Itineanțu, I. Dumitru, V. Vișan, I. Buzoianu, V. Gaboraș, Gh. Chimiuc, A. Șunda. Încă din anul 1921, culorile echipei au fost alb-negru (la toate echipele studențești). Din 1941, când s-a desființat secția de fotbal „Chinezul”, „Poli” a adoptat culorile alb-violet. Din anul competițional 1992-1993 este club de fotbal. La sfârșitul anului competițional 2001-2002 retrogradează în Divizia C. Din 2002-

2003, o combinație „AEK” București și „Politehnica” joacă în Divizia A sub denumirea de „Politehnica AEK” Timișoara. La club, președinte de onoare: Iosif Armaș, președinte: C. A. Anton Doboș, antrenor: Nică Basarab Panduru.

UNIUNEA FOTBAL CLUB „RAPID” BUCUREȘTI. Clubul ceferiștilor a luat ființă în vara anului 1923, când un grup de muncitori de la Atelierele Grivița a pus bazele Asociației Culturale și Sportive CFR. Din primul comitet făceau parte: maestrul T. Copaci – devenit președintele asociației, strungarii Gr. Grigoriu, D. Constantinescu, G. Ginzer, T. Petre, Fr. Hladt. În luna septembrie a aceluiași an s-a constituit echipa de fotbal, după fuziunea celor de la „Ateliere” cu cei de la „Excelsior”, reprezentând cartierul muncitoresc „Steaua” și avându-i în conducere pe Em. Dobrescu, V. Constantinescu, Gh. Mărculescu și D. Itu. Terenul de antrenament și joc era cel al Clubului Athletic București. De-a lungul timpului, clubul și echipa ceferiștilor bucureșteni au purtat diferite denumiri și anume: „CFR” în 1923-1936, „Rapid”, 1936-1944, „CFR”, 1945-1949, „Locomotiva”, 1950-1958, „Rapid”, 1958-1992 și din 1992 UFC „Rapid”. Din loturile predivizionare, 1923-1932, făceau parte: Stănică, Tudor, Molnar, Ștefănescu, Foran, Leoveanu, Buță, Calos, Constantinescu, Grigoriu, Fetzko, Hladt, Geza, Weiss, Albert, Cliniciu, Jinga, Blok, Filip, Stan, Itu I, Itu II, Crețu, Părvulescu, Cichi, Radu, Schileriu, Svetcovschi, Șerb, Oros, Picu, Teodorescu, Ujlaki, Glivici, Pop, Wetzter II, Biberi, Dobrescu I, Kelemen, Papoi I, Papoi II, Palco, Vlaiculescu, Szabo, Naghi, Mărculescu, Ispas, Tănase, Trandafir, Țenescu, Wolf, Vintilescu, Mardare, Schei, Petrovici, C. Bauer, Attila, Vâlcov I, Vâlcov II, Abrudan, Gebrovski, Munteanu, Chiroiu I, Chiroiu II. Începând din 1932, o dată cu organizarea campionatului după sistemul divizionar, echipa „Rapid” a fost prezentă la 64 de ediții, dintre care 54 în primul eșalon, 1932-1941, 1946-1951, 1953-1954, 1956-1974, 1975-1977, 1983-1989, 1990-2002 și 10 în al doilea eșalon, 1952, 1955, 1974-1975, 1977-1983, 1989-1990. Din loturile echipei, începând din anul 1932, au făcut parte: R. Theimler, N. Roșculeț, Al. Ujlaki,

C. Vintilă, Șt. Wetzer, Gh. Rășinaru, Z. Medve, Al. Cuedan, Șt. Georgescu, Șt. Barbu, I. Strock, I. Attila, P. Rădulescu, I. Bogdan, Șt. Auer, I. Moldoveanu, I. Baratki, Barbu II, I. Neagu, I. Raffinsky, M. Lengheriu, Z. Marton, I. Costea, W. Sipoș, Dan Gavrilă, R. Sadowski, I. Slivăț, I. Jurcă, R. Ghiurișan, I. Wetzer, R. Florian, Fl. Tănăsescu, Șt. Filote, în perioada 1932-1942, în care Rapid a reușit performanța unică de a cuceri de șase ori consecutiv CR în 1936-1937, 1937-1938, 1938-1939, 1939-1940, 1940-1941 și 1941-1942, după ce câștigase și prima ediție, inaugurală, 1934-1935. În anii de după război, în perioada 1946-1955, lotul feroviarilor bucureșteni cuprindea următorii jucători: V. Stănescu, Gh. Dungu, Gh. Demeter, D. Macri, V. Mihăilescu, C. Simionescu, N. Cristescu, I. Ruzici, C. Socec, I. Lungu, B. Marian, A. Rădulescu, A. Ferenczi, Șt. Filote, N. Roman, Em. Avasilichioaiei, D. Călin, L. Coman, Ag. Todor, G. Dodeanu, C. Garbeloti, I. Langa, I. Olaru, Șt. Zeana, Gh. Milea, T. Ozon. În tot acest interval de timp (1946-1955) și în continuare până în 1966, „Rapid” s-a găsit, cu mici excepții, în plutonul fruntaș al campionatului, fără să fi reușit să câștige titlul de campioană. O va face în ediția 1966-1967, în conducerea clubului fiind: Mihai Vâlceanu, președinte, Emil Spirea, Maxim Tipuriță și Eugen Sipoș, membri în biroul secției, antrenori V. Stănescu și V. Stănculescu. Lotul de jucători cuprinzându-i pe: M. Andrei, N. Răducanu, N. Lupescu, I. Motroc, Dan Coe, I. Greavu, D. Macri, C. Dinu, N. Georgescu, C. Costea, V. Ștefan, C. Jamaischi, C. Năsturescu, N. Dumitriu II, Ion Ionescu, T. Codreanu, V. Kraus, M. Popescu, Ad. Popescu, P. Mitroi, Al. Neagu. Ulterior, lor li s-au mai adăugat: M. Ioniță, I. Pop, Fl. Marin, Al. Grigoraș, O. Niță, V. Ștefan, Ed. Bartales, M. Stelian, M. Savu, N. Manea. Performanțele echipei giuleștene s-au completat cu alte 2 trofee ale CR, edițiile 1971-1972 și 1974-1975. Componentii lotului, artizani ai acestor reușite fiind: N. Răducanu, A. Rămureanu, M. Ioniță, I. Pop, N. Lupescu, Al. Boc, Gh. Codrea, Al. Grigoraș, Fl. Marin, O. Niță, I. Angelescu, I. Dumitru, M. Savu, M. Stelian, G. Petcu, D. Iordan, C. Năsturescu, A. Neagu, T. Codreanu, M. Petreanu, N. Manea. În continuare, „Rapid” are o comportare oscilantă, cu două perioade de evoluție în eșalonul

secund. O revenire mai accentuată se înregistrează după 1990. De menționat numele jucătorilor care au îmbrăcat tricourile vișinii ale formației din Giulești în perioada 1975-2000: I. Manu, L. Toader, M. Grigore, M. Agiu, Ion Ion, M. Rada, Șt. Popa, I. Goanță, I. Damaschin II, C. Pistol, F. Țără, L. Bozeșan, M. Pușcaș, I. Augustin, Șt. Sameș, C. Cârstea, D. Preda, G. Vameșu, Fl. Constantinovici, Cr. Sava, C. Rontea, R. Bealcu, R. Voinea, Gh. Dumitrașcu, Ov. Barba, V. Caciureac, C. Zamfir, P. Comănescu, I. Chiriță, N. Stanciu, Șt. Iovan, I. Chebac, Al. Andrași, Fl. Motroc, D. Târțau, J. Vlădoiu, A. Matei, D. Lupu, C. Bolohan, C. Popa, M. Șumudică, Gh. Butoiu, Fl. Țene, Al. Blid, B. Andone, M. Băban, S. Moga, A. Savu, Zeno Bunde, S. Mironaș, C. Dulca, M. Ieneși, D. Pancu, C. Barbu, Cr. Boholan, I. Ganea, Măldărășan, Chiriță, Lobonț, Ion Sabău, D. Lupu, M. Rednic, G. Radu. Dintre numeroșii antrenori, care de-a lungul timpului au fost la cârma tehnică, îi menționăm pe valoroșii profesioniști: C. Kalman, Șt. Auer, Fr. Ronnay, I. Lengheriu, V. Stănescu, B. Marian, V. Stănculescu, V. Kraus, N. Lupescu, I. Motroc, V. Copil, N. Răducanu, I. Greavu, Gh. Muțescu, I. Pop, Gh. Constantin, M. Rădulescu, M. Pușcaș, R. Cosmoc, V. Hizo, I. Dumitru, N. Manea, M. Lucescu, M. Rednic. Conducerea clubului a fost asigurată de numeroase personalități ale lumii fotbalistice, precum: C. Bauer, V. Blaj, V. Badiu, E. Sipoș, M. Vâlceanu, Fl. Tănăsescu, D. Lăzărescu, I. Stoian, E. Ignat, M. Zaharia, A. Rămureanu, M. Pascu, D. Drăgan, Gh. Sichițiu, Gh. Dinu și G. Copos. În lunga sa existență de peste șapte decenii, Clubul „Rapid” s-a impus și ca una dintre cele mai productive pepiniere ale fotbalului nostru. Sub îndrumarea unor remarcabili pedagogi, I. Costea, I. Mihăilescu, N. Cristescu, C. Socec și N. Belizna, s-au format numeroși fotbaliști de marcă, internaționali valoroși, componenți ai echipelor reprezentative. În același timp, formația de juniori a clubului a reușit să-și înscrie de patru ori numele pe tabloul de onoare al CN, în 1951, 1959-1960, 1965-1966 și 1974-1975. Pe plan internațional, „Rapidul” a participat înainte de război la CEC în două ediții, 1938 și 1940. La aceasta din urmă a reușit să se califice în finala competiției cu Gradjanski Zagreb, finală nedisputată din cauza războiului. În

competițiile europene de club are 2 participări în CCE, 1967-1968 și 1999-2000, 3 participări în CCC, 1972-1973, 1975-1976 și 1998-1999, 8 prezențe în Cupa UEFA, 1968-1969, 1969-1970, 1971-1972, 1993-1994, 1994-1995, 1996-1997, 2000-2001 și 2001-2002. Bilanțul general al participării „Rapidului” în CE este următorul: 13 ediții, 48 de meciuri disputate, 18 victorii, 8 remize, 22 eșecuri, golaveraj 70:70, punctajul obținut: 44. S-ar mai adăuga la palmaresul internațional câștigarea a 2 titluri de campioană balcanică intercluburi, edițiile 1964-1965 și 1965-1966. De remarcat faptul că „Rapid”, împreună cu „Universitatea” Cluj, sunt singurele echipe cu o participare neîntreruptă în campionatul divizionar de la înființarea sa în 1932. În anul competițional 1997-1998, „Rapid”, condusă de Mircea Lucescu, președinte fiind Gh. Dinu, director executiv Gh. Sichitiu, a câștigat CR pentru a zecea oară și, după 32 de ani, cel de-al doilea titlu de campioană în 1999, iar în anul 2001-2002 a câștigat cel de-al unsprezecelea trofeu al CR (2-1 cu „Dinamo”) și Super Cupa României, în 2002.

FOTBAL CLUB „SPORTUL STUDENȚESC” BUCUREȘTI. Biografia acestei unități de performanță a studenților bucureșteni se împarte în două perioade distincte. Prima începe în luna februarie 1916, data înființării sale, la inițiativa unui grup de profesori și studenți din Sporting Club Universitar Studențesc București, primul președinte fiind o mare personalitate a matematicii românești și mondiale, prof. Traian Lalescu. Funcția sa a fost preluată în 1925 de rectorul Universității București, prof. Constantin Stoicescu, secretar fiind Octav Luchide. Această primă perioadă ține până în 1972, când „Sportul Studențesc” s-a transformat din club polisportiv, în club de fotbal. Denumirea clubului și a echipei s-a schimbat de câteva ori în acest interval de timp: „Sportul Studențesc”, 1916, „Sparta”, 1945, „CUB”, 1948, „Știința”, 1954, „Politehnica”, 1966-1967 și „Sportul Studențesc”, din 1969. În anii de început și până la organizarea fotbalului în formula divizionară, echipa a activat în categoria Onoare a orașului București, printre jucătorii săi numărându-se J. Lăpușneanu, Ego Munteanu, A. Botescu, P. Gațu,

B. Zamfirescu, I. Kluge, Al. Fănescu, P. Ștepleanu, C. Rogalski, Alex. Oțeleanu, Alex. Căpățână, S. Mehedinți, Val. Ambrozie, Em. Minculescu, Val. Făgărășeanu. Din 1934 și până în 1972, echipa a participat la 25 de ediții de campionat divizionar, astfel: Divizia C, 1958-1959, Divizia B, 1934-1937, 1946-1947, 1955-1958, 1959-1972 și Divizia A 1937-1941. Din lotul perioadei antebelice, când în conducerea clubului se aflau: dr. A. Leucuția președinte, P. Nedelcovici și P. Stroescu vicepreședinți, I. Chiriceanu secretar și Titel Ursache membru, făceau parte o serie de valoroși jucători, ca: E. Munteanu, M. Constantinescu, C. Coe, C. Mitan, C. Robe, Titi Dumitrescu, I. Voicu, Ilie Subășanu, M. Marinescu. L. Genu, Tr. Ștefănescu-Cauciuc, G. Popescu, Dan Busuioc, Gh. Constantinescu-Grecu, I. Mihăilescu, C. Remus. Acestora li se mai adaugă, în anii războiului și imediat după război, alte nume de prestigiu, ca: V. Stănescu, Gh. Teodorescu, V. Nicu, Gh. Popa, C. Rădulescu, N. Dumitrescu III, M. Beraru, Șt. Gheanea, T. Beffa, D. Schulder, I. Manolică, P. Mihăiescu, D. Nicolae Nicușor, D. Ignat, V. Tâlmăciu, M. Sămăreanu, Șt. Stănculescu, P. Pricop, L. Bobancu, Al. Văduvescu. Se cuvine să menționăm că, între anii 1948 și 1995, clubul s-a aflat într-o situație de mare criză, din care a ieșit grație unor studenți inimoși, printre care: C. Pacoste, G. Ola, C. Bărbulescu, M. Tătarăscu, cărora li s-au mai alăturat o serie de cadre didactice: J. Dumitrescu, T. Temișan, V. Bereș, V. Barnaure, S. Otasievici, precum și rectorii I. Maier, M. Levente și Em. Roșu. Pe parcurs, până în anul 1972, și pe măsura consolidării organizatorice, „Sportul Studențesc” a mai beneficiat de aportul unor jucători talentați ca C. Semenescu, M. Cruțiu, I. Ionescu, Gh. Nertea, Șt. Păiș, M. Rădulescu, G. Dumitrescu, V. Dridea II, D. Anton, M. Ciornoavă, G. Dragomir și M. Lucescu. Numele noi din conducere au fost: Nistor, N. Irimie și arh. B. Popescu-Mac. Cea de-a doua perioadă din biografia „Sportului Studențesc” începe cu transformarea sa în club de fotbal în 1972. De aici înainte și până în 2002, echipa va activa într-un număr de 26 de ediții de campionat numai în prima divizie, însumând, cu celelalte 25 de campionate anterioare, la care se mai adaugă încă 3 în B (1998-2001), 54 de prezențe divizionare. Și dacă în

prima perioadă, până în 1972, performanțele obținute au fost doar 2 finale de CR, 1939 și 1943, în cea de a doua perioadă a clubului de fotbal s-au adăugat: câștigarea Cupei Balcanice intercluburi în 1978, calificarea în finala CR în 1979, titlul de vicecampionă a țării în 1986 și cucerirea CN de juniori tot în 1986. Pe plan internațional echipa a marcat un număr de șase prezențe în Cupa UEFA, 1976-1977, 1983-1984, 1984-1985, 1985-1986, 1986-1987 și 1987-1988, cu un clasament de: 20 de meciuri jucate, 6 victorii, 4 remize și 10 înfrângeri, golaveraj general, 20:31. În perioada clubului de fotbal, la conducere s-au aflat nume de prestigiu, ca: arh. E. Barbu Popescu-Mac, E. Banciu, P. Cazan, F. Dumitrescu, R. Chihaia, M. Bucureșcu, iar în conducerea tehnică: A. Niculescu, Gh. Ola, I. Motroc, I. Voica, M. Rădulescu, C. Ardeleanu, V. Kraus, C. Jurcă, C. Vlad, T. Dima, I. Andone, M. Mihail, G. Balint, Gh. Muțescu. Dintre cele mai reprezentative nume de jucători sunt de menționat: C. Jurcă, M. Sandu, C. Jamaischi, R. Chihaia, O. Ionescu, P. Cazan, A. Speriatsu, G. Iorgulescu, M. Mihail, I. Munteanu, M. Bucureșcu, Gh. Hagi, M. Coraș, L. Bozeșan, V. Suciu, M. Văsâi, Al. Terheș, E. Șerbănică, M. Ciugarin, D. Lică, I. Burchel, C. Stănici, T. Cristea. În anul 1996, „Sportul Studentesc” a împlinit opt decenii de existență, fiind cel mai vechi club în activitatea divizionară din istoria fotbalului românesc. În campionatul 2000-2001, a promovat în Divizia A, iar în 2001-2002 a susținut un baraj reușind menținerea în Divizia A.

FOTBAL CLUB „STEAUA” BUCUREȘTI. Prima filă din istoria sa s-a scris în ziua de 7 iunie 1947. „Deschizători de pârtie” au fost fotbaliștii, la acea dată militari activi sau în termen. Numele lor: Gh. Lăzăreanu, I. Savu, I. Panait, I. Penzeș, R. Catană, A. Cernea, E. Mladin, M. Jivan, V. Nanciu, I. Molnar, G. Popescu, Fl. Fătu, M. Ionescu, Fl. Marinescu, M. Crețu, E. Pălădoiu, I. Apostol, Gh. Gheorghian, cărora li s-au adăugat, apoi, Șt. Zeana, Șt. Onisie, I. Balasz, V. Tâlmăciu, I. Mureșan. Primul antrenor a fost C. Braun-Bogdan, iar primii conducători, g-l Oreste Alexandrescu, maiorii V. Sturza și I. Nicolau. Echipa de fotbal a intrat cea dintâi în competiție, sub numele de AS „Armata” București (ASA), ocupând,

în primul eșalon, locul deținut de formația bucureșteană „Carmen” a lui Ionel Mociornița, desființată abuziv în vara anului 1947, motiv pentru care echipa militară nu s-a bucurat multă vreme de simpatie, considerată fiind un segment al noului regim totalitar instaurat în țara noastră după 23 august 1944. Începând din campionatul 1947-1948, ASA (cu o nouă titulatură în 1948, CS Central al Armatei – „CSCA”), a activat în mod neîntrerupt, până în 2002, în 54 de ediții ale primului eșalon divizionar. Această perioadă de jumătate de secol cuprinde mai multe etape de dezvoltare. Prima, între 1947-1950, trebuie considerată a începutului și acomodării cu competiția. Acum apar în vitrina clubului primele trofee, CR, edițiile 1948-1949 și 1950, an din care „CSCA” devine „Casa Centrală a Armatei” („CCA”). Jucătorii folosiți: Tr. Ionescu, I. Savu, Al. Apolozan, Ad. Androvici, Șt. Rodeanu, A. Cernea, Șt. Onisie, Șt. Balint, Șt. Zeana, A. Frencz, A. Ferenczi, A. Mercea, N. Drăgan, G. Popescu, G. Serfözö, V. Covaci, Tr. Popa, I. Voinescu, V. Zavoda, T. Bone, Fr. Zavoda, N. Roman, P. Moldoveanu, N. Dragoman, I. Palfi, I. Alexandrescu. Antrenori au fost: Colea Valcov și Fr. Ronnay. Cea de a doua etapă este cuprinsă între 1951-1961 și este considerată „decada de aur”, cu șase titluri de campionă a țării, 1951, 1952, 1953, 1956, 1959-1960, 1960-1961 și trei trofee ale CR, 1951, 1952, 1955. Conducerea tehnică a fost asigurată în acest interval de timp de antrenori cu o mare capacitate profesională, precum: Fr. Ronnay, G. Popescu, I. Savu, Șt. Dobay, ing. V. Economu, prof. V. Cojocaru, Șt. Onisie. Numele noi de jucători de valoare au fost: C. Toma, V. Dumitrescu, Tr. Ivănescu, V. Moldovan, I. Petschovschi, P. Bădeanțu, N. Tătaru, Al. Karicaș, Gh. Cacoveanu, Gh. Constantin, E. Ienei, Gh. Staicu, V. Mihăilescu, G. Raksi, iar „echipa de aur” era compusă din jucătorii: Voinescu, Toma, V. Zavoda, Apolzan, V. Dumitrescu, Onisie, Ienei, Bone, Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu, Fr. Zavoda, Raksi, Tătaru. Cea de a treia etapă din biografia echipei de fotbal începe cu schimbarea numelui din „CCA” în „Steaua” (decembrie 1961) și este cuprinsă între 1961-1975. Etapa poate fi denumită a „Cupei”, datorită celor șase trofee cucerite în acest timp, 1961-1962, 1965-1966, 1966-1967, 1968-1969, 1969-1970,

1970-1971. Cu un singur titlu de campioană, 1967-1968, performanțele sunt într-un relativ recul, datorită unor oscilații competiționale, ca urmare a schimbului de generații. Totuși, și în acest interval de timp, în cadrul echipei au evoluat numeroși jucători valoroși, ca: V. Suci, C. Haidu, L. Sătmăreanu, B. Hălmăgeanu, D. Nicolae, R. Rotaru, I. Vigu, Em. Ienei, V. Negrea, D. Popescu, S. Avram, Fl. Voinea, E. Constantin, Tătaru II, V. Soo, N. Pantea, D. Manea, V. Zavoda II, D. Cojocaru, Gh. Staicu, A. Crișan, G. Raksi, V. Mateianu, N. Tătaru, M. Petrescu, V. Soo, D. Dumitru III, A. Iordănescu, C. Ștefănescu, I. Naom, C. Creiniceanu, I. Mirăuță, M. Ciugarin, Gh. Cristache, V. Aelenei; antrenorii care au condus echipa au fost: Șt. Onisie, Gh. Popescu, I. Savu, Șt. Kovacs. Etapa a patra, 1975-1984, se caracterizează prin eforturile de a se reveni în vârful ierarhiei competiționale. „Steaua” câștigă acum de două ori campionatul, 1975-1976, 1977-1978 și tot de două ori CR, 1975-1976, 1978-1979. Nume noi în lot: D. Moraru, T. Anghelini, Șt. Sameș, V. Smarandache, M. Agiu, G. Zahiu, I. Dumitru, T. Stoica, I. Ion, Dumitriu IV, I. Florea, R. Troi, C. Zamfir, Fl. Marin, Ad. Ionescu, I. Nițu, N. Răducanu, I. Gheorghe, ca antrenori funcționând: Em. Ienei, C. Creiniceanu, Gh. Constantin, V. Zavoda II. Etapa cuprinsă între 1984-1990 este cea mai fertilă din istoria echipei, care, dincolo de reușitele pe plan intern, va deveni o veritabilă echipă europeană. Pe parcursul a numai șase ani competiționali, „Steaua” va cuceri cinci titluri consecutive de campioană a țării, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, de trei ori CR, 1985, 1987, 1989, fiind de încă două ori, 1986, 1990 finalistă a CR, după alte 5 finale susținute anterior, 1953, 1964, 1977, 1980, 1984. Pe plan internațional, a câștigat CCE, ediția 1985-1986 (2-0 cu FC Barcelona după executarea loviturilor de la 11 m), a mai fost finalistă a CCE în 1988-1989 și semifinalistă a aceleași competiții în 1987-1988. Finalistă a Cupei Internaționale în 1986 (0-1 cu River Plate Buenos Aires), a cucerit Super Cupa Europei, ediția 1986 (1-0 cu Dinamo Kiev). În aceeași perioadă a performanțelor de excepție, se înscrie și un record greu de egalat: trei campionate la rând, 1986-1989, și 104 meciuri în campionat, fără să fi cunoscut înfrângerea. Înainte de orice alte

prezentări nominale ale efectivului de jucători folosiți în anii marilor performanțe, 1984-1990, trebuie menționați componenții lotului de la Sevilla 1986, care au adus CCE la București. Ei sunt: Helmuth Duckadam (trecut în Cartea Recordurilor pentru cele patru lovituri de la 11 m apărute în finală), Ștefan Iovan, Adrian Bumbescu, Miodrag Belodedici, Ilie Bărbulescu, Gavrilă Balint, Lucian Bălan, Ladislau Bölöni, Mihail Măjearu, Marius Lăcătuș, Victor Pițurcă, Marin Radu, Tudorel Stoica, Constantin Pistol, Anton Weisembacher, Dumitru Stângaciu. Antrenorii echipei s-au numit Emeric Ienei și Anghel Iordănescu, medicul dr. Marcel Georgescu, președinte al Clubului fiind col. Nicolae Gavrilă. Aceștia ar mai trebui adăugate și numele altor fotbaliști de valoare, care au contribuit la performanțele interne și mai ales internaționale din etapa 1984-1990: V. Iordache, Fl. Marin, Șt. Petcu, V. Turcu, Sep. Câmpeanu II, V. Laurențiu, D. Gherasim, Șt. Popa, A. Eduard, M. Pușcaș, I. Tătaru, N. Soare, Gh. Ceașilă, A. Blid, A. Lucaci, P. Bunaciu, M. Mirea, A. Minea, B. Muscă, L. Măstăcan, A. Negrău, Gh. Penu, H. Lasconi și în mod special marile vedete internaționale ale echipei militare: Gh. Hagi, G. Popescu, D. Petrescu, I. Dumitrescu, I. Rotaru, S. Lung, N. Ungureanu, I. Stan. Cea de-a șasea etapă din viața „Stelei”, etapă postrevoluționară, 1990-2000, se remarcă prin acțiunea de consolidare a prestigiului echipei, care în acest răstimp cucerește încă șase titluri de campioană națională consecutiv, 1992-1993, 1993-1994, 1994-1995, 1995-1996, 1996-1997, 1997-1998, egalând performanța „Chinezului” din perioada 1922-1927. „Steaua” mai câștigă și patru trofee ale CR, ceea ce o situează în fruntea echipelor din țara noastră, cu 21 de titluri de campioană, 20 de Cupe ale României și 4 Super Cupe ale României. Din lotul de jucători au făcut parte între anii 1989-2000 următorii: S. Lung, D. Stângaciu, D. Gherasim, B. Stelea, Z. Ritli, Șt. Iovan, M. Belodedici, Ad. Bumbescu, D. Petrescu, N. Ungureanu, P. Bunaciu, M. Ciocan, D. Munteanu, I. Sedecaru, D. Minea, I. Minea, I. Rotaru, I. Stan, G. Balint, I. Dumitrescu, Z. Muzanay, Ad. Negrău, M. Lăcătuș, L. Măstăcan, A. Artimon, Gh. Pena, C. Pistol, B. Panduru, M. Popa, A. Panait, I. Sburlea, C. Gâlcă, B. Bucur, C. Cristescu, Al. Andrași, T. Csik, Ad. State,

R. Buia, I. Fulga, D. Iftodi, Fl. Simion, M. Ivan, T. Zamfirescu, M. Baci, I. Vlădoiu, L. Roșu, S. Tufan, R. Safta, Ad. Ilie, S. Ilie, I. Hrib, C. Mozacu, M. Mitu, R. Nagy, R. Cosma, N. Răducan, Ag. Călin, L. Nemțan, Cr. Ciocoiu, Denis Șerban, E. Trică, I. Dănciulescu, Reghecampf, A. Duro, A. Lincan, I. Luțu, Gh. Tudor, Z. Ritli, I. Miu, G. Ogăraru, M. Luca. Un însemnat număr de antrenori au lucrat în sfera schimbului de mâine cu deosebit succes: I. Voinescu, V. Zavoda, Fr. Fabian, R. Catană, Gh. Stănculescu, C. Vâlcov, D. Sârbu, N. Drăgan, Gh. Dungu, Gh. Apolozan, P. Mihai, V. Dumitrescu, C. Creiniceanu, N. Tătaru, I. Bălănescu. La toți aceștia se adaugă un corp select de tehnicieni care au lucrat la nivelul marii performanțe și anume: Em. Ienei, A. Iordănescu, D. Dumitriu III, V. Pițurcă, T. Stoica, M. Stoichiță. În decursul anilor, „Steaua” a mai câștigat și alte competiții interne cum ar fi: Campionatul de tineret-rezerve, edițiile 1955 și 1961-1962, Campionatul de tineret-speranțe, edițiile 1984-1985, 1986, 1986-1987, 1989-1990, 2001-2002 și CN de juniori, edițiile, 1975-1976, 1989-1990 și 1993-1994. În ceea ce privește bilanțul participării în competițiile europene de club, acesta se prezintă după cum urmează: în CCE, 17 ediții, 83 de jocuri, 33 de victorii, 21 de remize, 29 de înfrângeri, golaveraj 125:118=87 de puncte; în Cupa Cupelor, 11 ediții 40 - 14 - 12 - 14, 51:54=40 puncte; în Cupa UEFA, 7 ediții, 28 - 10 - 7 - 11, 39:43=27 puncte. Total general = 35 de ediții - 151 jocuri - 57 victorii - 40 remize - 54 înfrângeri, golaveraj 215:215 = 154 puncte. „Steaua” ocupă primul loc într-un clasament al echipelor românești participante în competițiile europene de club. Începând din anul 1993, „Steaua” a devenit club profesionist, iar din anul 1998 a devenit Fotbal Club „Steaua”, independent de MApN. Din conducerea clubului, în formula sa de până în 1998, au făcut parte o serie de personalități de marcă, a căror atenție s-a îndreptat cu prioritate în direcția fenomenului fotbalistic. Numele acestora: Oreste Alexandrescu, Valeriu Sturza, Ion Nicolau, Petre Draga, Petre Dovănescu, Vasile Meszaros, Corneliu Mănescu, Eduard Găță, Ștefan Alexiu, Ion Aurel, Maximilian Varodi, Gheorghe Teodorescu, Gheorghe Popescu, Gheorghe Drăgănescu, Maximilian Pandele, Vasile Nanciu Gheorghe,

Florin Bărbulescu, dr. Mihai Predescu, Ion Alexandrescu, Valentin Ceașescu, Cornel Oțelea, Cristian Gațu, Constantin Dănilescu, Constantin Matei, Nicolae Gavrila, Marcel Pușcaș. După transformarea în „Fotbal Club”, Viorel Păunescu, Cornel Cacovean și Daniel Gherasim au asigurat conducerea operativă a clubului, finanțator principal fiind Gigi Becali. Personalități marcante din rândul sportivilor și antrenorilor secției: Gheorghe Popescu – senior, fost antrenor federal și fost președinte al FRF, Emeric Ienei, fost secretar de stat în MTS și antrenor al echipei naționale, Mihai V. Ionescu, fost vicepreședinte al FRF, Ion Alexandrescu, fost secretar general al FRF, Vasile Nanciu, fost secretar al FRF, Ilie Savu, fost președinte al clubului, Gheorghe Constantin și Victor Pițurcă, foști antrenori ai echipei naționale, Nicolae Pantea, secretar general adjunct la FRF, Anghel Iordănescu, antrenor principal al echipei naționale.

FC „UNITED” PLOIEȘTI. Club fondat în 1909 de funcționarii americani și olandezi de la Rafinăriile de petrol, sub președinția ing. J. Koppes. Dintre primii jucători au făcut parte: Braizer, frații Mayor, Bider, Kolman, Van Beck, Meyer, Bolton. În 1911 apare în echipă și primul român, Vintilescu. În 1911-1912 a câștigat CN, învingând în meciul decisiv, disputat la Ploiești, pe „Olimpia” București, cu 6-2, aceasta din urmă evoluând în numai 9 jucători, pe ceilalți 2 titulari, elevi fiind, nu i-au lăsat părinții să facă deplasarea. Începând din 1914, străinii din echipă au părăsit țara și „United” se descompletează în pragul primului război mondial. Din ce a rămas au rezultat două echipe: „Societatea Româno-Americană”, la București, care în 1914-1915 câștigă Cupa „Harvester”, devenind campioană a României, și „Prahova” Ploiești, care va fi de fapt adevărata succesoare a lui „United”, mai ales că, după primul război mondial, Societatea Româno-Americană București se va destrăma treptat și va dispărea.

FOTBAL CLUB „UNIVERSITATEA” CLUJ-NAPOCA. Clubul „Șepcilor Roșii” a luat ființă în septembrie 1919, fondatorul și primul său președinte fiind prof. univ. dr. Iuliu Hațieganu. Prima formație

folosită în campionatul local era: Tripa, Vețeanu, Țârlea, Petică, Rațiu, Popovici, Crainic I, Guga, Popescu, Spitz, Crainic II, Gruescu. În prima parte a activității sale competiționale, „U” a participat în CN (formula predivizionară), calificându-se de patru ori în turneul final: 1923-1924, 1924-1925, 1926-1927, 1929-1930, la ultimele două ediții ajungând până în semifinale. Din lotul echipei, în perioada 1923-1932, făceau parte: Pompei Lazăr, Al. Botarcă, Eleonor Hirsch, Petru Țârlea, Dima, Reiter, Eugen Hațieganu, Milivei, I. Ghilezan I, V. Giurgiu II, Maier II, Blaj, N. Bonciocat, A. Guga, Mircea Țăranu, Victor Surlașiu, Pușcariu, Doczi, Ilie Olteanu, Andrei Baci, N. Stanoef, Ad. Ciki, Huniade, Cobârzan, I. Sabău, Marshall, Silviu Bulzan, Grigore Iancovici, M. Ștefănescu, P. Abrudan, Noveanu, Satmary, L. Sfera, I. Doboșan, S. Bindea, Grațian Sepi, Tudor, Trifu, Tabacu. Începând din 1932, o dată cu organizarea campionatului în sistemul divizionar, activează în prima divizie. Chiar din prima ediție, 1932-1933, reușește să ocupe locul II în clasamentul general, fiind învinsă în finala seriilor de „Ripensia” (0-0 și 3-5). Din echipă au făcut parte: A. Sepci, L. Sfera, G. Iancovici, I. Doboșan, V. Gain, N. David Matei, T. Tabacu, S. Ploieșteanu, G. Sepi II, V. Surlașiu, N. Stanoef, A. Baci. Din 1932 și până în 2002, „U” a marcat 64 de prezențe divizionare: 1 în Divizia C, 13 în eșalonul secund, 1938-1940, 1950, 1957-1958, 1976-1979, 1982-1985, 1991-1992, 1999-2000, 2001-2002; 50 în prima divizie, 1932-1938, 1940-1941, 1946-1949, 1951-1956, 1958-1976, 1979-1982, 1985-1991, 1992-1999. În perioada antebelică, „U” s-a calificat de două ori în final CR, 1933-1934, 1941-1942, din lotul echipei făcând parte: Moldovan, A. Boroș, G. Iancovici, Medrea I, Medrea III, G. Joja, D. Golub, Em. Țăranu, S. Coracu, Seremy IV, Tomovici, Giurgiu, M. Beraru, P. Draga, Bretoteanu, Medrea II, Chirilă, Muscă, Jifcovici, Moldovan, Coriolan Coman, T. Dascălu. Din 1940, „U” și-a stabilit temporar reședința la Sibiu, revenind în 1945, după reîntregirea Transilvaniei, la Cluj. În perioada 1946-1976, „U” a activat, cu două excepții, 1950 și 1957-1958, când a retrogradat în eșalonul secund, numai în prima divizie. În acest interval de timp când, vremelnic, între 1950-1967, a purtat numele de

„Știința”, echipa studenților clujeni a ocupat locuri fruntașe în clasament, a jucat o finală de CR, 1948-1949 și a câștigat, în ediția 1964-1965, trofeul competiției nr. 2 (CR), având la conducerea tehnică antrenori valoroși, precum: Șt. Kovacs, Șt. Onisie, A. Sepci, R. Cosmoc, I. Baratki, V. Mărdărescu, dr. C. Rădulescu. Jucătorii folosiți în această perioadă fertilă din viața clubului, s-au numit: V. Cristea, I. Ioanovici, M. Luca, M. Tarău, Gh. Crăciun, I. Mihuț, I. Lutz, I. Copil, L. Straja, Medrea II, Gr. Joja, C. Rădulescu, E. Țăranu, N. Roman, T. Dascălu, Jifcovici, Medrea III, S. Coracu, S. Avram, Gh. Tomescu, J. Zehan, A. Nicoară, C. Roman, Tr. Georgescu, V. Costin, V. Crișan, P. Marcu, A. Suciu, Em. Petru, Oct. Popescu, Oct. Ionescu, V. Mateianu, H. Moldovan, N. Ivanovici, L. Munteanu, Gh. Kromely, S. Moguț, P. Grăjdeanu, R. Câmpeanu, V. Alexandru, D. Lică, M. Neșu, N. Szabo, Z. Ivansuc, M. Adam. Perioada cuprinsă între 1976-1990 s-a caracterizat printr-o comportare oscilantă, mai puțin semnificativă pe planul performanței. „U” a beneficiat, în acest timp, de conducători valoroși precum: T. Lucaciu, R. Câmpeanu, M. Ioanete, M. Iubu, Gh. Neța, de antrenori cu o remarcabilă ținută în domeniul profesional: Șt. Cârjan, P. Moldoveanu, A. Sepci, S. Avram, C. Teașcă, A. Niculescu, P. Popescu, V. Kovacs, G. Mladin, C. Ardeleanu, I. Sdrobiș, Gh. Staicu, C. Dinu, R. Vlad, V. Băluțiu și de un remarcabil efectiv de jucători, din rândurile cărora s-au remarcat: Șt. Moldovan, M. Lăzărescu, D. Anca, V. Mureșan, A. Moș, C. Ștefan, V. Ciocan, V. Vidican, Al. Uifăleanu, S. Câmpeanu II, A. Mureșan, S. Baci, Băduță, D. Barbu, M. Liviu, A. Naghi, Ad. Coca, Șt. Stana, L. Fanea, A. Suciu, Fl. Pop, V. Soo, Z. Iasko, V. Bichescu, Al. Matei, T. Porățchi, I. Mureșan, M. Neamțu, W. Pexa, Gh. Hurloi, A. Meszaros, V. Mihăilă, V. Stoica, C. Fâșic, N. Bucur, D. Boieru, I. Dobrotă, Z. Musznai, M. Feșnic, D. Ariciu, D. Matei. După 1990, „U” s-a aflat când în eșalonul 2, când în Divizia A, cu un randament constant bun. La „pupitrul de comandă” s-au aflat acum S. Bagiu, V. Dobrău, P. Olteanu, I. Maga, M. Lăzăreanu; pe banca tehnică: I. Ciocan, Al. Uifăleanu, I. Cavai, S. Stănescu, I. Andone, A. Anca, I. Boca, iar în teren: L. Moldovan, I. Biro, A. Doboș, I. Dobrotă, I. Cavai, A. Falub, S. Gherman, Cr. Pojar, Fl.

Popicu, Fl. Prunea, Ov. Sabău, R. Sabo, M. Stoica, Cr. Sava, Z. Kadar, M. Popescu, C. Ciucur, I. Bacoș, L. Movilă, R. Dochia, Al. Suciu, S. Colceag, M. Neamțu, C. Zanc, S. Corpodean, Fr. Dican, Ov. Costăchescu, A. Băceu, Ov. Ceclan, Fr. Jenei, V. Sandu, Ad. Cocan, V. Gula, S. Sălăgean, V. Tamaș, C. Necula, Ad. Lucaci, M. Coraș, R. Gabor, M. Predatu, L. Paul, Fl. Sima, V. Mare, V. Brătianu II, Ov. Maier, H. Cioloboc, C. Olariu, V. Stan, C. Mariș, D. Zotincă. Performanțe remarcabile au fost obținute cu eșalonul schimbului de mâine. Astfel, în contul clubului se înscriu 7 titluri de campion național de juniori, 1955, 1956, 1964-1965, 1966-1967, 1968-1969, 1971-1972, 1973-1974 și 3 titluri la „tineret”, 1962-1963, 1970-1971, 1971-1972. Pe plan internațional, „U” are 2 prezențe: în CCC, 1965-1966 și în Cupa UEFA, 1972-1973. Bilanțul general: 6-3-0-3 și golaveraj 8:12. „Rapid” București și „U” Cluj sunt singurele 2 echipe care nu au lipsit de la nici o ediție a CN, de la organizarea acestuia în formula divizionară, în 1932. Mari personalități ale vieții sociale și științifice și-au legat numele de clubul studenților clujeni, printre aceștia: acad. prof. dr. Emil Racoviță, acad. prof. dr. Iuliu Hațieganu, acad. prof. dr. Gr. Benetato, acad. Const. Daicoviciu, prof. univ. dr. Pop D. Popa, acad. Ștefan Pascu, prof. univ. Liviu Maior. La sfârșitul campionatului 1999-2000, „U” retrogradează pentru prima oară în Divizia C de unde, cu șanse reale, a reluat lupta revenirii, deocamdată, în Divizia B.

FOTBAL CLUB „UNIVERSITATEA” CRAIOVA.

Actul de naștere al clubului sportiv studentesc din Cetatea Băniei datează din toamna lui 1948 și este opera unui mănunchi de entuziaști profesori și studenți craioveni. Denumirea echipei a fost inițial „Știința”, nume adoptat în 1950. Până la sfârșitul anului 1954, echipa de fotbal a activat la niveluri competiționale inferioare. Din 1955 începe cariera sa divizionară care a acumulat până în 2002 un număr de 47 de prezențe, pe categorii, după cum urmează: de două ori în eșalonul trei, 1956-1958; de șapte ori în Divizia B, 1955, 1958-1964 și de 38 de ori în primul eșalon, drumul formației craiovene fiind numai ascendent, fără nici o retrogradare la activ. Anul 1964 marchează promovarea în elita fotbalului nostru, la formarea unei echipe competitive

contribuind, în timp, antrenorii: Ionescu-Crum, Gh. Scăeșteanu, V. Mărdărescu, V. Călinoiu, Gh. Nuțescu, N. Oțeleanu, ultimul dintre aceștia fiind cel care a condus echipa în prima divizie. Din lotul de jucători ai debutului divizionar A făceau parte: I. Papuc, M. Vasilescu, I. Geleriu, N. Lungu, D. Dumitrescu, C. Deliu, Marcel Marin, P. Mihăilescu, C. Bărbulescu, N. Tetea, C. Bătlan, I. Anton, I. Ganga, C. Sfârlogea, H. Eftimie, I. Cărciumărescu, D. Stanciu, I. Plugaru, S. Stănescu, I. Lovin, C. Popescu, N. Onea, V. Urziceanu. Prima mare performanță a echipei (din toamna anului 1966, „Universitatea”) a fost câștigarea campionatului, ediția 1973-1974, lotul de bază antrenat de cuplul C. Cernăianu–C. Oțet având următoarea componență: P. Manta, Fl. Oprea, V. Niculescu, D. Bădin, P. Deselnicu, I. Velea, Al. Boc, C. Berneanu, N. Negrilă, N. Ivan, L. Strâmbeanu, I. Balaci, C. Ștefănescu, I. Constantinescu, T. Țărălungă, C. Pană, I. Oblemenco, I. Bălan, I. Niță, D. Marcu. A urmat în 1977 cel de al doilea trofeu, CR, antrenorii C. Teașcă și C. Deliu folosind echipa: G. Boldici, C. Berneanu, N. Tilihoi, C. Ștefănescu, P. Purima, A. Beldeanu, I. Balaci, C. Donose, Z. Crișan, N. Negrilă, S. Cârțu, D. Marcu, R. Cămătaru. În următorul an, cu I. Oană la timonă, studenții craioveni, cu același lot de jucători cărora li s-au adăugat S. Lung, N. Ungureanu, A. Țicleanu, câștigă, pentru a doua oară, consecutiv, CR. În continuare, studenții din Bănie mai cuceresc titlul de campion național de încă 3 ori, 1979-1980, 1980-1981, 1990-1991, și de alte 4 ori CR, 1980-1981, 1982-1983, 1990-1991, 1992-1993. Efectivul de jucători utilizat în acest interval de timp îi cuprinde pe: S. Lung, C. Boldici, N. Ungureanu, Ad. Bumbescu, C. Ștefănescu, A. Țicleanu, I. Geolgău, M. Irimescu, C. Gârleșteanu, Ad. Popescu, Fl. Cioroianu, L. Firănescu, Gr. Ciupitu, Em. Săndoi, O. Popescu, M. Băcu, Ad. Sorohan, N. Zamfir, S. Cristescu, Ov. Stângă, Gh. Popescu, Gh. Craioveanu, E. Neagoe, Gh. Biță, Șt. Crișan, D. Bică, P. Badea, Ad. Pigulea, I. Olaru, I. Gane, A. Călin, Șt. Stoica, V. Mihăilă, Gh. Ciurea, D. Gherasim, Fl. Motroc, cărora ulterior li s-au mai adăugat: E. Vodă, D. Arcanu, D. Mogoșan, Mitriță, I. Sburlea, C. Carabaș, D. Cioloboc, Fl. Prunea, Val. David, D. Moisescu, Cr. Vasc,

C. Papură, R. Împuşcătoiu, Fl. Cârstea, Ad. Ungur, D. Predoi, C. Crăciunescu, N. Năstăsie, V. Naicu, A. Olăriu, T. Curt, I. Florescu, G. Popescu, E. Trică, C. Frăsineanu, N. Mohora, B. Vărăitoarea, I. Luţu. În vitrina clubului universitar craiovean se mai află şi alte trofee câştigate cu echipa de tineret rezerve, campioană în 1968-1969, cu echipa de tineret-speranţe, campioană în 1973-1974, 1975-1976, 1982-1983 şi 1983-1984; cu echipele de juniori, câştigătoare a diviziei naţionale de juniori, ediţia 1978-1979 şi cu CN de juniori în ediţiile 1988-1989, 1990-1991 şi 1994-1995. Veritabilă pepinieră de jucători de valoare, centrul de fotbal al „Universităţii” a beneficiat, de-a lungul anilor, de un corp de antrenori cu mare experienţă şi un ridicat nivel profesional, din rândurile cărora s-au remarcat: Gh. Scăeşteanu, N. Opriş, I. Gârleşteanu, C. Iordănescu, S. Stănescu, N. Zamfir, C. Deliu. Pe plan internaţional, „Universitatea” a adunat patru participări în CCE în 1974-1975, 1980-1981, 1981-1982, 1991-1992, alte patru în CCC, 1977-1978, 1978-1979, 1985-1986, 1993-1994 şi 14 prezenţe în Cupa UEFA, 1970-1971, 1973-1974, 1975-1976, 1979-1980, 1982-1983, 1983-1984, 1984-1985, 1986-1987, 1987-1988, 1990-1991, 1992-1993, 1994-1995, 1995-1996, 2000-2001. Cea mai valoroasă performanţă a fost realizată în ediţia 1982-1983 a Cupei UEFA, când a fost la un pas de finală, eliminată fiind în semifinale de Benfica Lisabona (0-0 şi 1-1). Bilanţul general al participării în cupele europene este: 22 de ediţii, 76 de meciuri, 31 de victorii, 13 egaluri, 32 de înfrângeri, golaveraj general 87:87, punctaj – 76. La conducerea tehnică s-au aflat o serie de antrenori valoroşi, care şi-au adus contribuţia la performanţele echipei. Printre aceştia îi menţionăm pe: Ionescu-Crum, Gh. Nuţescu, V. Mărdărescu, V. Călinoiu, C. Cernaianu, C. Oţet, C. Tească, I. Oblemenco, C. Deliu, V. Stănescu, I. Oană, F. Cioacă, M. Bondrea, M. Rădulescu, Em. Ienei, S. Lung, Em. Săndoi. Din rândurile conducătorilor, menţiuni speciale se cuvin unor personalităţi, ca: I. Rinderiu, I. Dobriţoiu, C. Stroeie, S. Căţineanu, M. Popescu, dr. V. Frânculescu, I. Oblemenco, R. Cămătaru, Ş. Ilinca, G. Neţoiu, N. Gheară, P. Deselnicu. Din luna august 1991, fotbalul desprinzându-se din clubul universitar, echipa a devenit Fotbal Club „Universitatea” Craiova.

FOTBAL CLUB „UT” ARAD. A luat fiinţă în 1945, sub titulatura de „ITA” (Industria Textilă Arad), patronată de baronul Neumann. Perioada de început din istoria clubului a fost şi cea mai bogată în performanţe, când echipa a beneficiat şi de aportul unor jucători de mare valoare. Astfel, între 1946-1954 a câştigat de patru ori – în 1946-1947, 1947-1948, 1950, 1954 – titlul de campioană naţională şi de două ori CR, 1947-1948, 1953. Antrenorii Fr. Dvorjak şi C. Braun-Bogdan au avut în componenţa loturilor folosite în acest interval de timp următorii jucători, în marea lor majoritate internaţionali şi celebriţi fotbalistici: Al. Marki, Gyula Lorant, Ad. Pall, I. Reinhardt, Şandor Meszaros, Gh. Băcuţ I, Ad. Kovacs, A. Mercea, L. Bonihady, I. Petschovschi, M. Toth III, M. Vass, Z. Farmati, I. Stiebinger, N. Dumitrescu III, A. Justin, I. Nicşa, I. Catranici, Fr. Kiss, G. Szucs, Gh. Lupeş, Şt. Kapas, M. Carpinet, G. Serfözö, N. Popa, Gh. Vaczi, R. Duşan, G. Birău, I. Don, Lad. Boitoş, Lad. Băcuţ II. O a doua perioadă care a cuprins realizări remarcabile a fost între anii 1966-1970, când „UTA” (Uzina Textilă Arad), condusă de antrenorul N. Dumitrescu III, s-a impus atât pe plan intern, cât şi internaţional. Acum îşi adjuceacă alte două titluri de campioană naţională, 1968-1969 şi 1969-1970 şi o altă finală în CR, în 1966. Tot în acest interval de timp, UTA a participat la ediţia CCE, reuşind o performanţă de răsnet prin eliminarea din competiţie a campioanei mondiale inter-cluburi, „Feyenoord” Rotterdam, din 1970-1971. Lotul echipei arădene din această perioadă cuprindea următorii jucători: C. Weichelt, Imre Biro, M. Chivu, Hr. Meţcas, I. Igna, V. Jak, Em. Flănuţ, N. Pantea, Fl. Domide, M. Țârlea, M. Axente, Gh. Gornea, I. Bătrâna, A. Bakos, Şt. Csako, I. Petschovschi, E. Pojoni, I. Şchiopu, M. Petrescu, I. Lefter, I. Moţ, V. Sima, Lad. Broşovschi, Fl. Dumitrescu, T. Brandescu, I. Atodiresei, V. Bodea, A. Kun I, Kun II, Em. Moricz, P. Regep, Th. Drencean, O. Dembrovski. O a treia perioadă, de mai lungă durată din viaţa echipei, se caracterizează printr-un relativ declin, care începe după 1975. De altfel, în ediţia de campionat 1978-1979, echipa retrogradează pentru prima oară în eşalonul secund, înregistrând până în 1993 o evoluţie modestă, la nivelul diviziei B. În pofida unei

astfel de comportări, lotul textiliștilor arădeni cuprindea numeroase valori fotbalistice, din rândurile cărora merită să fie menționați: I. Lovaș, H. Duckadam, L. Bubela, I. Bodi, Em. Hirmler, M. Țârlea II, Gh. Vaczi II, C. Găman, Fr. Tisa, S. Vuia, S. Cigan, I. Țucudean, Ad. Negrău, D. Mutică, A. Ungur. Revenind în primul eșalon divizionar în 1993, „UTA” nu rezistă decât două ediții de campionat, după care retrogradează și intră într-un con de umbră al performanței, cu puține perspective de a evada din anonimatul competițional. Lotul de jucători ai acestei ultime perioade îi avea în componența sa pe: M. Sinescu, D. Târțau, M. Coraș, D. Stupar, L. Ivan, L. Dronca, J. Papp, D. Grădinaru, M. Grad, P. Szell, R. Riviș, N. Mitu, M. Plișca, A. Boloș, Ad. Slave, G. Radu. Bilanțul general al prezențelor divizionare este următorul: de 35 de ori în prima divizie în 1946-1979, 1981-1982, 1993-1995; de 20 ori în eșalonul secund în 1979-1981, 1982-1993, 1995-2000, 2000-2001 și 2001-2002. De-a lungul timpului, denumirea clubului și a echipei s-a schimbat de câteva ori și anume: „ITA” în 1945, „Flamura Roșie” în 1950, „UTA” în 1958, „FCM UTA” în 1984-1985, „CSM UTA” în 1985, „FCM UTA” în 1985-1986, din nou „CSM UTA” în 1986-1995 și, de la 31 iulie 1995, „FC UTA”. În afara titlurilor obținute cu echipa de seniori, „UTA” are în palmares și 4 trofee obținute cu echipa de juniori, campioană națională în 1957-1958, 1958-1959, 1967-1968 și 1995-1996. Pe plan internațional, echipa arădeană a participat la 4 ediții ale CE, astfel: în CCE în 1969-1970 și 1970-1971, în Cupa UEFA în 1971-1972 și 1972-1973. Bilanțul general al participărilor internaționale: 16 meciuri jucate, 3 victorii, 4 remize și 9 înfrângeri, golaveraj – 16:31. În cadrul clubului au activat o serie de personalități fotbalistice, precum baronul Neumann, întemeietorul clubului și al echipei, Gh. Ivan, Em. Gherghel, Al. Dan, Fl. Domide, M. Bretoteanu, M. Florea, Al. Paniț, L. Josan, E. Kresner, I. Petroveanu, Iosif Grozav, D. Vătran, Ion Pop, Dan Ologeanu, M. Lupaș. Din rândurile tehnicienilor care au asigurat pregătirea echipei și au adus o contribuție la performanțele acesteia au fost: Fr. Djorjak, C. Braun-Bogdan, N. Dumitrescu III, I. Reinhardt, Șt. Czako, Gavril, L. Coman, T. Jurcă, Birău, Fl. Domide, Al.

Dan, I. V. Ionescu, Gh. Vaczi, I. Popa, I. Pătrașcu. În vara anului 2002, echipa revine în prima divizie: antrenor I. Popa, director executiv Em. Gherghel.

„FLACĂRA” MORENI. În anul 1920 ia ființă în orașul Moreni prima echipă locală de fotbal, „Izvorul”, formată din elevi, a cărei activitate, desfășurată pe terenul schelei petroliere, se rezuma la întreceri cu caracter amical. Treptat, mai iau ființă și alte colective sportive care aveau același scop, atragerea salariiștilor de la societatea petrolieră „Astra Română” pentru practicarea sportului, în general, și a fotbalului, în special. În 1930 apare Clubul „IMSER”, condus de militanți ai mișcării muncitorești, în frunte cu Constantin Mănescu. După numai 1 an, „IMSER” se desființează și în locul său apare Clubul „Astra Română”, având în structura sa organizatorică o echipă de fotbal aliniată la districtul Ploiești. Din colectivul de conducere făceau parte Th. Ștefănescu, C. Dumitrescu și Gh. Herold. În 1938, „Astra Română”, deși reușește promovarea în eșalonul secund, din lipsă de sprijin material renunță la locul câștigat în favoarea formației „Mociornița” București. În 1944, „Astra Română” se reorganizează sub conducerea ing. S. Bulganov și Gh. Herold, iar doi ani mai târziu este integrată în eșalonul al III-lea, din lotul de jucători făcând parte: S. Cristea, V. Bocin, I. Botescu, A. Voica, I. Ionescu, Gh. Pascaru, I. Florescu, Șt. Nicolescu, Gh. Tocan, Marin Petre, Gh. Dobre, T. Varga. Începând din 1966, până în 1997, echipa morenară a purtat diferite denumiri: „Astra Română” până în 1949, „Partizanu” în 1950, „Flacăra” din 1951, „Flacăra Automatică” din 1977 până în 1985 și, din acest an, „Flacăra”. A participat la 55 de ediții divizionare, după cum urmează: 15 în eșalonul al III-lea, 1946-1947, 1971-1973, 1975-1976, 1977-1979, 1982-1984, 1995-2002; 36 în eșalonul al II-lea, 1947-1971, 1973-1975, 1976-1977, 1979-1982, 1984-1986, 1990-1995 și 4 în prima divizie, 1986-1990. În această din urmă perioadă, având o puternică susținere politică a vremii, s-a menținut nivelul eșalonului de elită, participând și la o ediție a Cupei UEFA, 1989-1990, cu două meciuri susținute: 1-2 și 0-2 cu FC „Porto”. În 1990, echipa a retrogradat în eșalonul al II-lea, iar din

1995 în eșalonul al III-lea revenind, de fapt, acolo de unde plecase în 1946.

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ „GAZ METAN” MEDIAȘ. A luat ființă în 1945, numindu-se atunci „Kares” și având în echipa de bază pe: Varday, Armeanu, Dibok, Coman, Joja, Băcilă, Șerban, Moldovan, Farkaș, T. Dascălu, Laris, Dobay. Activează în cadrul campionatului Diviziei B în 1946-1947 și promovează în prima divizie. Își schimbă numele în „Gaz Metan” și, ocupând locul XII în clasament, este obligată să-și apere poziția în Divizia A într-un turneu de baraj desfășurat în Capitală, în vara anului 1948. Efectivul de jucători care a reușit să se mențină în prima Divizie era format din: Varday, Kodacek, Luca, Costea, Șerban, Herold, Tomescu, L. Munteanu, Moldovan, Humis, Guță Tănase, Dobay. În campionatul 1948-1949, echipa retrogradează în Divizia B și un timp se mai menține pe linia unei bune comportări. Așa de pildă, în 1950, schimbând numele în „Partizanul”, ocupă locul III în seria a 2-a a eșalonului secund, ca de altfel și în 1951, cu un nume nou, „Flacăra”, când s-a calificat în finala CR, după ce eliminase 4 divizionare A („Știința” Cluj, „Flamura Roșie” UTA, „Locomotiva” București și „Dinamo” Brașov). În finală a pierdut în disputa cu „CCA” (1-3), antrenorul Șt. Dobay folosind echipa: Varday, Luca, Szabo, Molnar, Costea, V. Dumitrescu, Pop, Papay, dr. Coman, Szasu, Moldoveanu. Între anii 1952 și 1972, echipa joacă în Divizia B, ocupând poziții medii. În acest interval de timp, denumirea clubului se schimbă în: „Energia” (1957), „Gaz Metan” (1958), „CSM” (1960) și din nou „Gaz Metan” (1962). În campionatul 1972-1973, medienii joacă în Divizia C numai un an, după care revin în Divizia B, unde activează până în 1976, când retrogradează din nou în Divizia C, unde rămân doar pentru un campionat, pentru ca, în continuare, să nu mai părăsească eșalonul secund până în 1992. A urmat un alt an de „penitență” în Divizia C (1992-1993) și 7 prezențe în Divizia B (1993-2000) la capătul cărora „Gaz Metan” va trece pragul Diviziei A, pentru a doua oară în istoria clubului. Meritul acestei performanțe aparține conducerii clubului (președinte Ion Muntean), antrenorilor Jean Gavrila

(principal), Iuliu Varo și Constantin Cenan (secunzi) și jucătorilor: F. Rus, D. Roșca, Fl. Filip, D. Stoica, L. Nanu, M. Nicolau, N. Grigore, M. Lungu, Fl. Șonfăleanu, V. Miclăuș, C. Ciurar, N. Grosu, Gh. Kalo, C. Stoica, C. Hanc, Cl. Moldovan, R. Chivescu, Fl. Boruncoi, T. Demian, A. Joo, I. Buzean, L. Balaban, D. Gâldean, N. Boaru, N. Iorga, M. Oprea. După un an în Divizia A, în 2000-2001 va reveni în Divizia B (președinte I. Vlad, antrenor S. Dumitrescu).

„GLORIA” ARAD. A luat ființă la 24 august 1913. Ideea a aparținut dr. E. Veliciu și a fost realizată împreună cu dr. Sever Miclea, dr. E. Crâșnic. R. Moldovan, Nestor Blaga, ing. Cărpinișan, I. Goicea, Coriolan Lupșa. În 1922 „Gloria” fuzionează cu „CFR” Arad (înființată în 1921) și ia denumirea de „Gloria” CFR. Din lotul echipei, în anii de după primul război mondial, făceau parte: Kiss, Hustig, Magory, Pop I, Pop II, Szabo, Müller, Cioară, Cheța, Barbu II. În 1923 câștigă campionatul regional, se califică în turneul final, dar este eliminată în „sferuri” de „Chinezul”. În 1929, în aceeași fază a CN, este eliminată de Banatul Timișoara. Cea mai bună performanță din perioada predivizionară este realizată în 1930, când, condusă pe atunci de Virgil Economu, își dispută finala cu Juventus București, aceasta din urmă cucerind titlul. În componența echipei de atunci, erau, printre alții: Deciu, Albu, Cosma, Igna, Marienuț, Faur, Tisza. Din anul 1932 și până la întreruperea campionatului, în preajma celui de-al doilea război mondial, a activat în primul eșalon, cu o singură excepție, în 1939-1940. Echipa standard a perioadei sale de vârf avea următoarea componență: Fr. Theimler, Fr. Hustig, I. Volintir, Carol Weichelt, Șt. Dobra, I. Lupaș, P. Igna, V. Tudor, Fr. Frentz, Ilie Marienuț, Gh. Mercea. Mai figurau în lot: Gh. Boșneag, Ion Henegar, I. Chereșledean, I. Mihailovici, Gh. Medrea, Fr. Pinte, I. Slăvei II, I. Șiclovan, Șt. Codreanu, E. Mladin, V. Nicola, I. Lupuțiu, Gh. Iovicin. După cel de-al doilea război mondial, echipa a activat doi ani în eșalonul secund, iar în 1949 numele de „Gloria” dispăre din nomenclatorul competițional, urmașa vechii echipe arădene fiind „ICA”, o formație modestă, care a activat în campionatul regiunii Banat. În 1969, numele de

„Gloria” reappare în campionatul județului Arad, echipa reușind să promoveze în eșalonul al III-lea, unde rezistă până în 1978, când retrogradează în campionatul județean și dispare din circuitul fotbalului divizionar. În vara anului 1978, la Arad a luat ființă un club sportiv școlar de înaltă performanță, care a preluat și a dus mai departe numele tradițional de „Gloria”.

„GLORIA CFR” GALAȚI. A fost fondată din inițiativa muncitorilor de la Atelierele CFR din Galați, prin fuzionarea echipelor „Șoimii – Gloria” (creată în 1927) și „CFR” la 1 ianuarie 1932. La început s-a numit „Asociația Sportivă și Culturală”. Până în 1936 a activat în campionatul districtual, apoi a promovat în Divizia C. Un an mai târziu se califică în eșalonul secund și după 2 ediții de campionat promovează pe prima scenă divizionară. La acest nivel rezistă 2 ani, 1939-1941, iar la întreruperea campionatului din cauza războiului, în 1942, are o poziție bună în clasament, locul II, pe care nu o mai poate valorifica în continuare. În 1946, la reluarea activității oficiale, ratează revenirea în prima divizie în urma unui baraj cu „Prahova” Ploiești, 2-5, scor general, fiind astfel obligată să joace în Divizia B, 1946-1951, perioadă în care și-a schimbat de două ori numele: „CFR” (1947) și „Locomotiva” (1950). Sub această din urmă titulatură retrogradează din Divizia B în 1951, revine în al doilea eșalon în 1955, dar la finele aceluiași an cade din nou și pentru ultima oară în B. De aici înainte, rolul acestei vechi echipe gălățene se reduce treptat, pe măsura apariției unor noi formații cu structură organizatorică superioară, ca: „Dinamo”, „Siderurgistul”, „Politehnica-Știința”, „FCM” Galați, „Oțelul”, „Dunărea”. În 1957, „Locomotiva” își reia totuși numele tradițional de „Gloria CFR”, dar un timp nu va mai depăși nivelul celui de al III-lea eșalon, unde era întâlnită cu regularitate aproape, până în 1970. După această dată, „Gloria CFR” Galați, cea care a dat fotbalului nostru, în anii din preajma celui de-al doilea război mondial, nume de mare răsunet, precum J. Lăpușneanu, Apostol Justin, E. Prasler, Șt. Cucula, M. Rădulescu, I. Bodea, Șt. Cârjan, Guță Tănase, C. Comșa, M. Tudose, I. Zapis, C. Zapis, I. Ivanov, A. Popa, C. Voroncovski, va dispărea de pe firmamentul divizionar. Și, totuși, în

ediția de campionat 1988-1989, numele de „Gloria CFR” mai apare la Galați în eșalonul al III-lea, de unde, după încă un an, promovează în Divizia secundă și rezistă la acest nivel, cu numele tradițional, până în 1994, când primește numele de FC „Constant”, iar, din anul competițional 1995-1996, va adopta denumirea de FC „Dunărea” Galați, fără șanse ca vechea titulatură să mai apară în fotbalul gălățean și românesc.

„JUVENTUS” BUCUREȘTI. Club creat în anul 1924, prin fuzionarea, din considerente financiare, a două cluburi bucureștene – „Triumf” și „Roncomit”. Primul președinte și fondatorul clubului a fost Brunelli, iar din conducere mai făceau parte: I. Cămărășescu, C. N. Capșa, Moretti, Mayer, Farchi și Hehlberg. Prima prezență într-o competiție internă este înregistrată în ediția 1925-1926 a turneului final al CN când, ajungând în finală, pierde în fața echipei „Chinezul” din Timișoara. Patru ani mai târziu, ajunsă din nou în finală, câștigă titlul național, învingând pe „Gloria” Arad, cu formația de bază: D. Bacinschi, C. Deleanu, S. Georgescu, St. Wetzer, Em. Vogl, T. Remmeny, I. Dobo, G. Melchior, R. Wetzer, L. Raffinski, I. Maior. În perioada organizării CN în formula divizionară, participă din 1933 până în 1940 la 7 ediții de campionat antebelic. În anii de după război, echipa reappare inițial sub denumirea de „Juventus”, care se schimbă apoi de câteva ori, din motive organizatorice, în: „Distribuția”, „Competrol”, „Partizanul”, „Energia” și „Flacăra”. Sub acest din urmă nume se mută, în august 1952, la Ploiești, dată care marchează, de fapt, nașterea „Petrolului”. În cei 28 de ani de existență bucureșteană, au evoluat la „Juventus” un număr de jucători de valoare, printre care: A. Crețeanu, I. Endrefi, R. Sadowski, A. Dragomirescu, C. Neacșu, C. Braun, Em. Vogl, St. Wetzer, R. Wetzer, T. Remmeny, Al. Negrescu, N. Drăgan, L. Raffinski, I. Melchior, Tr. Zăinescu, I. Maior II, Gh. Bandrabur, I. Prasler, De Vittor, V. Cristescu, N. Petrescu, Lad. Palmer, N. Gorgorin, Gh. Vulcănescu, D. Pepelea, I. Oană, Fl. Fătu, E. Iordache, G. Bărbulescu. Dintre aceștia, C. Braun, Em. Vogl, N. Petrescu, N. Gorgorin, G. Petrescu, I. Oană și Tr. Ionescu, Antrenori emeriti, s-au afirmat în rândul celor mai valoroși tehnicieni ai fotbalului nostru.

FOTBAL CLUB „LUCEAFĂRUL” BUCUREȘTI.

Club de fotbal, unitate sportivă de performanță cu caracter național, specializată în formarea schimbului de mâine pentru nevoile echipelor reprezentative. A luat ființă pe lângă FRF la data de 11 august 1978, prin hotărârea Biroului Executiv al CNEFS nr. 1 054. Întreaga activitate era prevăzută să se desfășoare în cadrul Liceului Industrial Electroaparataj din București, care asigura: școlarizarea elevilor selecționați și legitimați la acest club, internat, masă și spațiu corespunzător pentru pregătirea teoretică și practică a sportivilor elevi. Obiectivele prioritare ale FC „Luceafărul” au fost: selecționarea permanentă a celor mai talentați copii și juniori din întreaga țară, pregătirea la un nivel superior a echipelor naționale de juniori în vederea participării lor la competițiile oficiale internaționale, îndrumarea celor mai talentate elemente către echipele fruntașe din primul eșalon, experimentarea metodelor moderne de instruire în vederea generalizării lor la unitățile care lucrează cu copiii și juniorii. Ideea generoasă de centralizare a tinerelor talente și de pregătire a lor în mod organizat la nivel național, experiența „Luceafărul”, a însemnat o mare reușită, ea fiind de altfel la baza marilor performanțe realizate de fotbalul românesc în perioada anilor 1981-1996 și anume: cucerirea medaliei de bronz la CM de juniori din 1981, calificările echipei naționale la turneele finale ale CE din Franța 1984, CM din Italia 1990, CM din SUA 1994 și CE din Anglia 1996, Franța 1998 și Belgia – Olanda 2000. De asemenea, trebuie menționate și performanțele în cadrul competițiilor continentale de club obținute de „Dinamo”, „Universitatea Craiova” și mai ales „Steaua”, câștigătoarea CCE în 1986 și a Super Cupei Europei, în 1987. Printre numele cele mai reprezentative din producția „Luceafărul” se numără: Rednic, Balint, Gabor, Hagi, Geolgău, Belodedici, Lăcătuș, Mateuț, Stângaciu, Muznai, Săndoi, Prunea, Tene, Iovan, Tătăran, Sertov, Dan Petrescu, Sabău, Gică Popescu, Badea, N. Zamfir, D. Timofte, Kadar, C. Pană, Dorinel Munteanu, Selymes, I. Lupescu, Pojar, Răducioiu, Pârvu, Hanganu, Ilie Dumitrescu, Mihali, Bogdan Bucur, Stănici, Văsâi, Bejenaru – de fapt, tot ce a avut fotbalul nostru mai bun pe parcursul unui deceniu și jumătate. Merită să fie menționate, de

asemenea, și numele antrenorilor care s-au ocupat de pregătirea juniorilor tricolori și de promovarea lor pe treptele cele mai înalte ale performanței. Printre aceștia: Mircea Rădulescu, Ion Nunweiller II, Constantin Ardeleanu, Costică Toma, Marcel Pigulea, Aurel Măndoiu, Constantin Tâlvescu, Iosif Varga, Gheorghe Ola, Gheorghe Ene, Nicolae Belizna, Dumitru Lică, Valentin Gugiu și Gh. Magnea, precum și dr. Eugen Cristea, prof. Dan Ionescu, Florea Tănăsescu. Desființat în mod abuziv, de către conducerea CNEFS printr-o hotărâre din toamna anului 1984, FC „Luceafărul” a continuat să mai funcționeze până în toamna 1986, când au luat ființă centrele olimpice de fotbal, o variantă mai puțin convingătoare a ideii de concentrare a tinerelor talente.

„MACCABI” BUCUREȘTI. Club înființat la 25 mai 1919. A avut o puternică secție de fotbal (cu sediul în str. dr. Iuliu Barasch, nr. 15), secție al cărei președinte a fost Leonte Silberman. Din 1921, o dată cu inaugurarea stadionului propriu din Calea Dudești, echipa de fotbal participă cu regularitate în campionatul orașului București, una din primele formații având următoarea alcătuire: Bacinschi, Halberthal, Marcovici, Torel, Pipa, Toth, Neid, Dorelly, Fronio, Keller, Landes. În 1929, antrenată de vienezul Wertheimer, echipa câștigă campionatul regiunii București. Între anii 1934 și 1940, „Maccabi” participă în campionatul diviziei secunde, obținând locuri fruntașe în clasament, echipa în această perioadă fiind formată din: Zauber, Altbuch, Barasch, Simsinovici, Berl, Ghidali, Marcus, Katz, Leb, Segal, Marcovici, Berger. În vara anului 1935, „Maccabi” București a câștigat „Maccabiada” de la Tel Aviv. Din toamna anului 1940, activitatea echipei este interzisă din motive politice, reapariția sa fiind consemnată în 1945, cu aceeași denumire, având în lotul de jucători pe: Frenkel I și Frenkel II, Feldes, Cohn, Sie, Constantinescu-Grecu, Schertz, Marinică, Moisescu, Ruff, A. Pop, Lupu, Naciu, Negrescu, Justin, G. Popescu, Smilovici, Popa, Voroncovschi. În același an (1945) ia ființă, din nucleul de bază al Clubului „Maccabi”, o nouă echipă, „Ciocanul”, care participă în prima ediție postbelică a primei divizii, ocupând un meritos loc VII, cu următoarea formație de bază:

Lăzărescu, Negrescu, Teodorescu, Popa, Voroncovschi, Smilovici, Bartha, Horvath, Höfling, Moisescu, Naciu. Respectiva componență va fi completată în anul următor cu Gorenstein, Ambru, Novac, A. Niculescu, Șiclovian, Farkaș, Ignat, Mihai și Luca, și va obține același loc VII în prima divizie. Spre sfârșitul campionatului 1947-1948, „Ciocanul” fuzionează cu „Unirea Tricolor” MAI, de aici rezultând „Dinamo”. Începând din mai 1948, „Ciocanul” dispăre ca denumire (ca și „Maccabi”, de altfel). Totuși, ultima s-a menținut un timp în campionatul categoriei „Onoare”, în vreme ce terenul din Calea Dudești va fi preluat de „Flacăra Roșie” (fostă „Pielari”).

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ „INDUSTRIA SÂRMEI” CÂMPIA TURZII. A luat ființă în 1921. Până în 1936, echipa a activat în campionatul districtual și regional. În 1936-1937 joacă în Divizia C, iar în 1937-1938 câștigă dreptul de a promova în Divizia B, având următoarea formație de bază: Mathias, Engel, Lodl, Lazăr, Boiardi, Covacs, Babulea, Varsskyen, Răzvan, Neagrău, Velescu. După promovare, continuă să activeze în eșalonul secund până în 1941 și, după război (în 1950-1951, „Metalul”), va trece pragul primei divizii cu antrenorul Gheorghe Hanga și jucătorii: Crăciun, Felecan III, Luca, Roman, Curcan, Ardeleanu, Copil II, Palfi, Mari, E. Mureșan, I. Mureșan, Lazăr, Căpușan, Chioreanu. „Metalul” nu reușește să facă față primului eșalon și, după un an (1952), revine în Divizia B. A urmat o nouă promovare în Divizia A (1953), la reușita căreia au contribuit: Mândruț, Lazăr, I. Mureșan, Roman, Szasz, Ban, Cacoveanu, Burian, Stancu, Stanciu, Csatar, E. Mureșan. Dar și cea de a doua legislatură divizionară A nu a durat mai mult de un an (1954), echipa fiind obligată să se reîntoarcă în Divizia B, eșalon în care va juca, fără întrerupere, 14 ediții de campionat, până în 1969. În acest interval de timp echipa și-a schimbat numele în „Energia” (1957-1958), a revenit la denumirea de „Industria Sârmei” (1959), fiind la un pas de Divizia A (locul II în 1964-1965) și a jucat o finală a CR în 1956, când a pierdut cu 0-2 la „Progresul” Oradea. Echipa finalistă: Carapeț, Niculescu, M. Mureșan, Ban, Mari, Ruzici, Moldovan, Copil II,

Sigheti, Safar, Burian. Antrenor – C. Naghi. La sfârșitul campionatului 1968-1969, „Industria Sârmei” (președintele asociației – ing. Gh. Gurgiu, șeful secției de fotbal, ing. Al. Liscan) retrogradează în Divizia C, apoi revine în Divizia B (1973) sub conducerea antrenorului Șt. Hidișan și cu jucătorii: Lenghel, Oltean, Gacs, Tâmpănar, Simonfi, Stângă, Bucur, Neagu, Popa, Naghi, Coca, Szöcs, Demar, Kiss, Suci, Mihaly, Hațegan, Mândruț, Miheșan, Coloji, Chețan, Felecan. După patru campionate în Divizia B (1973-1977), echipa retrogradează în Divizia C, de unde antrenorul Titus Farcaș o readuce în eșalonul secund în vara anului 1978. Au urmat alți doi ani divizionari B (1978-1980), încă doi ani în Divizia C, după care același antrenor Titus Farcaș promovează echipa în Divizia B, în care însă nu au rezistat decât până în 1985. În continuare, joacă în Divizia C (1985-1992), retrogradează în campionatul județean (1992-1995) și, din 1995-1996, se menține constant în Divizia C (locul III în clasamentul seriei a 6-a, în anul competițional 1999-2000).

„METALUL – FAUR” BUCUREȘTI. În anul 1935 a luat ființă echipa de fotbal a muncitorilor metalurgiști de la uzina „Malaxa”, care a purtat acest nume până în 1937, când a fost schimbat în „Titanii”. În 1941, ca urmare a reorganizării întreprinderii, are loc o a doua modificare a numelui în „Rogifer”. După război, în 1945, echipa, preluând noua denumire a uzinei „23 August”, activează în campionatul districtului București cu următorul unsprezece de bază: Filip, Apolzan, Iordănescu, Popescu, Țurlea, Leon Lazăr, Constantin, Bleandă, Drăgan, Simionescu, Frunzescu. La finele 1946-1947, echipa promovează în Divizia B, iar în vara anului 1948, în urma unui turneu de baraj, promovează cu numele de „Metalochimic” în Divizia A, cu formația: Șt. Ionescu – Saita, Poszgay – Anghel, N. Marinescu, Popa – Nicolae, Dumitrescu, Drăgan, Florea, Al. Ene. Anul 1948-1949 a fost singurul în care echipa, numindu-se acum „Metalul”, a jucat în prima divizie, după care va evolua numai în Divizia B, eșalon în care va avea o prezență remarcabilă prin pozițiile ocupate în clasament și continuitate (exceptând anii 1956 și 1957-1958, când s-a numit „Energia” și a jucat în Divizia

C). În perioada 1950-1985, „Metalul” (numit „Titanii” în 1958-1959) a participat la 34 ediții de campionat divizionar secund. Alți doi ani (1985-1987) a făcut parte dintr-o serie a Diviziei C, a revenit pentru un an în Divizia B (1987-1988), apoi s-a reîntors în Divizia C, pentru alți trei ani (1988-1991), și-a schimbat numele în „Faur” și, pentru patru ani (1991-1995), și-a recăpătat locul în eșalonul secund, pentru ca după aceea să se stabilească în Divizia C până în anul 2002 (din 1997-1998, FC „Faur”), intrând într-un trist anonimat. O comportare remarcabilă a avut echipa în CR, competiție în care trei ani consecutiv (1971, 1972, 1973) a reușit să se califice în faza semifinalelor, performanță repetată și în 1977. În perioada de afirmare competițională în lotul echipei s-au aflat o serie de valoroși jucători, precum: Petre Iosif, Matache, Iorgulescu, Nedelcu, Moraru, Apostol, D. Cojocar, Savu, Mateescu, Iancu, Georgescu, Dumitriu, G. Stan, Troi, Profir, Omer, Trandafilon, Rădulescu, Popa, Sârbu, Vătă, Fătu, Decu, Prodan. În fotbalul nostru, „Metalul” s-a afirmat și ca o veritabilă pepinieră în care s-au format jucători valoroși, mulți dintre ei îmbrăcând și tricoul echipelor reprezentative: G. Sandu, M. Olteanu, Troi, Iorgulescu, Aristică Ghiță, Naom, Mateescu, M. Savu, G. Stan, Trandafilon. De două ori, „Metalul” a cucerit și titlul național la juniori (antrenor Leon Lazăr) în 1969-1970 și în 1980-1981 (antrenori V. Nedelcu și Șt. Georgescu). Dintre tehnicienii care au contribuit la performanțele echipei, sunt de menționat: Dumitru Ignat, Nicolae Oaidă, Paul Popescu, Leon Lazăr, I. Floruț.

„METALUL” PLOPENI. Asociația sportivă a fost înființată în 1947 pe lângă Întreprinderea Metalurgică Plopeni, din localitatea urbană cu același nume, situată la aproximativ 10 km de Ploiești. Echipa de fotbal a activat în campionatul regiunii Ploiești, al județului Prahova și în Divizia C până în 1971 când, după șase tentative nereușite de promovare (1954, 1960, 1962, 1968, 1969 și 1970), a reușit să pătrundă în Divizia B. În Divizia B, „Metalul” s-a situat constant în prima jumătate a clasamentului, cea mai bună performanță a sa fiind ocuparea locului II, timp de doi ani consecutiv, în edițiile 1977-1978 și 1978-1979. De-a

lungul celor peste cinci decenii de existență a echipei, o contribuție de seamă la afirmarea acesteia au avut o serie de conducători ca: Tr. Negrescu, M. Cristu, R. Grigorescu, Șt. Dumitrescu; antrenorii: C. Bărbulescu, N. Marinescu, V. Dridea II, C. Moldoveanu; jucătorii: Marin Marcel, Babone, Copolschi, Mărculescu, Pisău, Gruber, N. Ionescu, Gh. Ionescu, Țaporea, Alexe, Spiridon, Bogaciu, Toader, Bucur, Cismaru, Curcă, Dobrescu, Rădulescu, Florea. La începutul anului 1980, conducerea asociației era asigurată de Ion Radu, iar antrenori erau V. Dridea și I. Giba; lotul de jucători: Albină, Gruber, I. Toma, Eparu, Savu, Rob, Spiridon, D. Constantin, N. Florea, Manolache, Tudor, Bratosin, Ghițescu, Lazăr, Negoescu, Sandu, Andrei, Dobrescu, Dumitrache. În ediția de campionat 1979-1980, „Metalul” a ocupat locul IV în Divizia B, apoi locurile: XII (1980-1981) și XIV (1981-1982). A urmat un an (1982-1983) în Divizia C, la finele căruia echipa condusă de Alexandru Pal a revenit pe cea de-a doua treaptă divizionară. Aici va rezista numai trei campionate, până în 1986, când va retrograda din nou în Divizia C, unde va activa numai un an (1986-1987). Revenirea în Divizia B va fi iar de scurtă durată (1987-1988 și 1988-1989), după care va urma o perioadă ceva mai lungă petrecută în eșalonul trei (1989-1993), pentru ca, la finele campionatului 1992-1993, echipa să revină în Divizia B, unde va avea o evoluție oscilantă, mai puțin convingătoare, datorită și unui șir de schimbări survenite pe plan organizatoric. În ciuda faptului că la conducerea tehnică au funcționat o serie de antrenori cu experiență, precum: C. Moldoveanu, N. Mocanu, Gh. Gruber, V. Cozarek, lipsa unui sprijin material și moral din partea întreprinderii ce o patrona, dar și retragerea din funcțiile de conducere a unor valoroși oameni de fotbal, precum ing. Stelian Dumitrescu și Ion Radu, au făcut ca echipa să înregistreze un declin competițional, care a dus-o, la finele campionatului 1997-1998, la o nouă retrogradare în Divizia C. Președintele asociației era Ion Manolache, iar antrenori C. Pavlovici și C. Ștefan. În campionatul 1998-1999, „Metalul” a ocupat locul XVI în seria a doua a eșalonului al III-lea, pentru ca, în următorul an competițional 1999-2000, să fie din nou la un pas de campionatul județean. Echipa a promovat în Divizia

B, în locul câștigătoarei seriei a 2-a a Diviziei C, echipa „Hondor” Agigea, care a cedat locul câștigat în eșalonul secund „Metalului Plopeni”, luat sub aripa Clubului „Astra” Ploiești.

„MINERUL” LUPENI. Echipă a minerilor din bazinul carbonifer Lupeni. A luat ființă în 1920, numindu-se atunci „Jiul”, care în campionatul regional din 1927-1928 reușește să se califice în turneul final pierzând finala competiției la „Colțea” Brașov cu 2-3. Echipa finalistă: Kiss, Szabados, Repp, A. Berkessy, Szulle, Gentl, Kilianovitz, Messner, Bognar, Guga, Kertes. În 1931, din conducerea asociației făceau parte: Francisc Frei – președinte de onoare, Ion Bulașu – președinte, ing. G. Socolescu – președinte executiv, Dezideriu Lazăr – secretar general și Alexandru Nerkessy – șeful secției de fotbal. În perioada divizionară, echipa luând denumirea de „Minerul”, activează din 1936 în eșalonul al III-lea al Ligii de Vest, promovează în Divizia B în anul 1938 și evoluează la acest nivel trei ediții de campionat, până în 1941. După război continuă să activeze în Divizia B până în 1959, numele echipei schimbându-se de câteva ori: „Partizanu” (1950), „Flacăra” (1951), „Minerul” (1953), „Energia” (1957) și din nou „Minerul” în 1958-1959, titulatura tradițională sub care, după 12 ani de așteptare, echipa promovează în prima divizie. Autorii acestei performanțe au fost: antrenorii V. Lazăr și Ad. Pall, iar lotul de sportivi: Kiss, Plev, Coman, Keresztes, Groza, Mihaly, Pall, Paraschiva, Szöke, Inea, Cotroază, Creiniceanu. În prima divizie „Minerul” joacă patru ediții (1967-1976), apoi retrogradează în Divizia B. Aici, după alți patru ani competiționali (1963-1967), în mod surprinzător retrogradează în eșalonul al III-lea. Vor trece 9 ediții de campionat, din 1967 până în 1976, până când „Minerul” va reveni în Divizia B cu următorul lot de jucători: Budușan, Dodu, Roșu, Tudor, Naidin, Balaș, Dosan, Lucuță, Rusu, Nicșa, Stoinică, Lucian, Voicu, Burdangiu. După doi ani în Divizia B (1976-1978) a urmat o nouă retrogradare în Divizia C, unde va sta până în 1980, când va reveni în eșalonul secund cu antrenorii M. Basarab și C. Cotroază și lotul de jucători: Roman, Grigore, Leordean, Truică, Burdangiu, Dumitru, I. Popa,

Boloș, I. Marian, Dosan, P. Popa, Moraru, Voicu, Covaci Leca, Iacob, Tudor, Sămăreanu, Burchel, Bălosu. Conducerea asociației era asigurată de ing. Gh. Marchiș – președinte de onoare, Mihail Moisescu – președintele asociației și ing. Gh. Varhonic – președintele secției de fotbal. După doi ani în Divizia B (1980-1982), a urmat unul în Divizia C și apoi o nouă promovare în eșalonul doi, cu antrenorul Petre Libardi la conducerea tehnică. Trei ani după aceea (1983-1986), „Minerul” va juca în Divizia B, după care își va lua adio de la acest eșalon, activând până în anul 2002 numai în Divizia C, fără șanse reale de a mai reveni în eșalonul secund.

„OLIMPIA” BUCUREȘTI. Prima echipă de fotbal din Capitala țării înființată în octombrie 1904, de tineri străini și câțiva români, printre care: M. Gebauer, L. Breyer, Davilla, frații Grünberg, prof. Ioanide, Szalay, Mandel. Primul președinte a fost M. Gebauer, secretar L. Breyer, iar căpitan al echipei Gh. Viereck. Terenul de joc era cel de la „Bolta Rece” (lângă Arcul de Triumf de azi). Participând la Cupa „Herzog” alături de „Colentina” și FC „United” Ploiești, competiție echivalentă cu campionatul țării în condițiile Vechiului Regat, câștigă doi ani consecutiv titlul de campioană, în 1909-1910 și 1910-1911. Din lotul echipei făceau parte atunci : Gebauer, Hartman, Winter, L. Breyer, Davilla, Kemeny, Grünberg, Hart, Niculescu, Apostolescu, Bărbulescu (unsprezecele de bază). Aceștia li s-au mai adăugat: Roman, Cominovic, Mincu, G. Vraca, C. Rădulescu, frații Brebeșanu, frații Volvoreanu, Miti Niculescu, Șuțu, Drăghici, G. Dragomirescu, Țane Săvulescu. În preajma anului 1915 echipa se destramă. O parte dintre jucători sunt mai mult atrași de rugby, iar alții, în frunte cu L. Breyer, trec la Clubul „Colentina”. După primul război mondial, „Olimpia” revine și, începând din 1921, participă la campionatul regiunii București. În perioada competițională predivizionară, „Olimpia” reușește o singură dată să depășească faza regională (1927-1928) și să se califice în turneul final al campionatului național, eliminată fiind de „Colțea” Brașov (1-3), în „sferturi”. În sistemul divizionar participă în 1937-1938 în Liga de Sud a Diviziei C (locul II), iar în 1940-1941 în Divizia secundă (locul IV în seria a 3-a).

După cel de al doilea război mondial, echipa re apare în campionatul districtual București sub numele de „Olimpia-Rhein”, după care își încetează activitatea, rămânând în urma sa doar faima cartierului și a terenului ACSA (Belu), inaugurat în 1927, unde s-au format și au activat, de-a lungul anilor, trei generații de jucători. Prima, 1925-1937, cu M. Cruțescu, P. Kroner, Em. Kroner, Robe, Subășeanu, Taciuc; cea de a doua, 1938-1944, cu Sucitulescu, V. Stănescu, Catană, Panait, Ion Vasile, Aștileanu, Gică Nicolae, Gain, Fabian, C. Rădulescu-„Jumate”, C. Simionescu. Din a treia generație (ultima), remarcăm nume sonore ca cele ale lui Voinescu I, Voinescu II, Al. Ene, Călinoiu, Titi Popescu, Ciocea, frații Medrea, Gheorghiu, Andreescu, Jipa.

„OLIMPIA” SATU MARE. A luat ființă în anul 1921. Inițial, a activat în campionatul regional, câștigând titlul de campioană a regiunii (1926-1927), apoi se califică în turneul final al CN, de unde va fi eliminată în „sferturi” de echipa „Chinezul” din Timișoara. În 1932 fuzionează cu echipa „CFR” și devine „Olimpia CFR”, având ca președinte pe ing. Flaviu Saluțiu și ca secretar general pe dr. Lucian Bretan. Începând din 1934 ia parte la CN, în formula divizionară, fiind componentă a Diviziei B, edițiile 1934-1937, după care, în campionatul 1937-1938, joacă în Divizia A numai timp de un an, revenind în Divizia B în perioada 1938-1940. Din lotul de jucători folosit în perioada divizionară antebelică, sunt de menționat: Boroș, Abrudan, Szabo I și II, Vaida I și II, Szereny I și II, Rakosi, Huniade, Pop, Metișan, Tatu, Sikola, Astalos, Slivăț, Neubauer I și II, Iovicin, Toth, Kovacs, Nicola, Nicu, Barbu, Cornea, Bârlea, Kiss, Schlauvetz, Fluieraș, Olteanu, Hodișan, Scheller, Boteanu, Seifert, Konrad, Feher, Lotea, Gheorghiu, Roșianu, Prassler II, Molnar, Mirișan, Farkas, Szeghedi, Mendel, Surcudan, Mădurescu, Fărcășan, Erdei, Rusu, Mădianu, Condrea, Weiser, Năstureanu, Dragoș. După război apare în 1946-1947 în Divizia C. În anul următor s-a destrămat, Satu Mare fiind reprezentat în Divizia B de „CFR Locomotiva” (1948-1951) și apoi de „Progresul” (1952-1956). Au urmat câțiva ani în care orașul nu a avut echipă în eșalonul secund, până în 1960 când „Olimpia”

antebelică se va regăsi în „ASM Dinamo”, moștenitoare a unui lot lăsat în Divizia B de „Dinamo” Săsar, în urma fuziunii acestei echipe cu CSM Baia Mare. „ASMD” activează patru ediții de campionat (1961-1965) în eșalonul secund, după care a urmat retrogradarea în Divizia C. Din 1965, „ASMD” se transformă în „Sătmăreana” (divizionară C în 1965-1967) care va dispărea, la rândul său, în vara anului 1967, locul ei fiind luat de două formații: „Unio” și „Metalul”, care vor fuziona în 1968, creând, în sfârșit, „Olimpia”. Din lotul acestei echipe făceau parte: Șt. Bathory, I. Bathory, Both I, Knoblau, Bocșa, Filip, Kincses, Kalmar (de la „Metalul”), Heinrich, Borota, Bokor, Les, Popa, Dobi (de la „Unio”), Jula, Gerő, Feher, I. Pop, Samu. În noua formulă, „Olimpia” joacă un an în Divizia C (1968-1969) și, după barajul de la Cluj, promovează în Divizia B (antrenori – Al. Pop și V. Savaniu). Au urmat cinci campionate în eșalonul al II-lea (1969-1974), după care echipa condusă de Gheorghe Staicu și V. Savaniu a promovat în Divizia A cu jucătorii: Bathory I, Bigan, Bocșa, Knoblau, Naom, Keiser, Libra, Helvei, Both, Dumitriu III, Bathory II, Borota. În prima divizie, „Olimpia” nu rezistă decât două ediții (1974-1976), după care a urmat un an (1976-1977) în Divizia B și o nouă promovare în Divizia A, asigurată de antrenorii Gheorghe Staicu și Șt. Czako. Lotul de jucători: Pusztai, Feher, Ress, Matei, Ghencean, Smarandache, Popescu, Bocșa, N. Marcu, Keiser, Both I, Bathory II, Balogh I, Szabo, Sabou, Gherine, Helvei, V. Mureșan, Hațeganu, M. Popa, Mathe. În conducerea clubului erau: Dorel Curpaș – președinte de onoare, Vasile Pușcaș – vicepreședinte de onoare și Boris Olteanu – președinte activ, urmat de Mircea Lupan. În prima divizie, „Olimpia” joacă numai un an (1977-1978), când a realizat și o remarcabilă performanță – calificarea în finala CR, învinsă fiind de „Universitatea” Craiova. Au urmai apoi numai campionate de Divizia B între anii 1978 și 1993, cu câteva încercări nereușite de revenire în primul eșalon. În schimb, „reuşeşte” retrogradarea în Divizia C, eșalon în care va juca două campionate (1993-1995), după care va reveni în Divizia B până în 1998, când se va împlini visul revenirii în prima divizie. Lotul echipei: Suciu, Gh. Tudor, Ciocan, Dragomir,

Gongolea, Iodi, Nan, Szabo, Teger, I. Kovacs, Cioloboc II, Mintean, Mincu, M. Paul, S. Sabău, M. Alexandru, Chiraciu, Corjan, Tarcău, Mozacu, Negrea, Prodan. Antrenor – Gavril Both, președinte – Vasile Bondi. În campionatul 1998-1999 „Olimpia”, ocupând locul XVIII în prima divizie, a revenit în eșalonul secund.

„POIANA” CÂMPINA. Echipă a muncitorilor Uzinei Metalurgice Poiana Câmpina, jud. Prahova. Înființată în 1924, activează inițial în campionatul districtual. În 1946 este componentă a seriei a III-a Divizia C sub numele de „Astra Română” Câmpina și ocupă primul loc, promovând în Divizia B. În 1947-1948 se clasează pe locul XIV în seria a III-a a Diviziei B și retrogradează în Divizia C, ocupând în acest eșalon locul III în 1948-1949. Urmează o perioadă de activitate în cadrul regiunii Ploiești, până în 1952, când revine în Divizia B, pe care nu o va mai părăsi timp de două decenii (1952-1972). În acest interval schimbându-și denumirea în: „Flacăra” Câmpina (1952), „Metalul” (1953), „Flacăra” (1955), „Energia” (1957-1958), „Poiana” (1958-1959), nume care va rămâne neschimbat în continuare. Cea mai bună performanță în acest interval de timp a fost locul II în ediția de campionat 1961-1962. În campionatul 1971-1972 ocupă locul XV în clasamentul seriei și retrogradează în Divizia C. În perioada celor 20 de ani de prezență în Divizia B, din lotul echipei au făcut parte o serie de valoroși jucători, printre aceștia și câțiva internaționali: Sălcudeanu, Opanschi, Sarvaș, Stancu, Gigi Ionescu I, Gh. Ionescu II, Mălăieru, Gică Ionescu III, Bontaș, I. Neacșu, V. Neacșu, Dima, Bălăceanu, Dumitru, Gavriloaie, Căciulă, Gârlea, Iordache, Sanilovici, Banu, Goran, Postolache, Ad. Aelenei, Gh. Popa, Butufei, Simaciu, Cozarek. În Divizia C, „Poiana” joacă până la finele campionatului 1977-1978, când revine în eșalonul secund, antrenorul Gh. Dima folosind un lot de jucători format din: Șoacăte, Prunoiu, Șerban, Andrei, Negreanu, Liviu Cozarek, Manolache, Ionescu, Pavel, Gheorghiceanu, Preda, Stoica. Din conducerea asociației făceau parte: Nenișanu – președinte al asociației și Gigi Ionescu I – președinte al secției de fotbal. În Divizia B, „Poiana” a rezistat trei ediții de campionat (1978-1981), după care

retrogradând, a început lupta pentru promovare, obiectiv realizat la sfârșitul campionatului 1985-1986. A urmat apoi un „du-te-vino” între Divizia B și Divizia C, astfel: 1986-1987 în B, 1987-1988 în Divizia C, 1988-1991 în Divizia B, 1991-1994 în Divizia C și, în continuare, în Divizia B. În anul de grație 2000, președintele asociației era Ștefan Chițu, antrenor Constantin Roșu, iar lotul de jucători cuprindea pe: Bohălțea, Stoian, Vlad, Badiu, Bejan, C. Constantin, Dobre, Georgescu, Lupșa, Oprea, Plăvache, Postolache, Burchi, Burtea, Grigoraș, I. Marin, Medeleanu, Rupedea, Albu, Andrieș, Anghel, Colban, Stegaru. Din 2001-2002 devine echipă-„satelit” al FC „Dinamo” – București. În 2002 retrogradează în Divizia C.

„PRAHOVA” PLOIEȘTI. A luat ființă în 1915, sub conducerea lui J. Koppes, un petrolist olandez, prin desființarea echipei FC „United”. De fapt, FC „United” și-a schimbat numele în „Prahova” FC, echipă care în 1915-1916 a câștigat titlul de campioană națională. După primul război mondial, își reia activitatea alături de formațiile bucureștene, participând la CN în formula turneului final, cu campioanele de regiuni și apoi de ligi, între anii 1919-1932. Performanța sa majoră din această perioadă a fost câștigarea, în 1931, a campionatului Ligii de Sud, cu echipa formată din: Zaharescu, Barasch, N. Ionescu, Vasilescu, Müller, Dauché, Popescu, Obretcovici, Reingluber, Georgescu-Tarzan, I. Niculescu, Atanasiiu. În turneul final al CN, „Prahova” pierde cu 2-3 în fața UDR și este eliminată din competiție. Începând din anul 1934, echipa joacă în eșalonul divizionar secund (1934-1936), apoi în Divizia C (1936-1937) și din nou în Divizia B (1937-1941), din lot făcând parte, printre alții, Iordăchescu, Șenchea, Dunăreanu, Russen, Gh. Dragomirescu, Grün, Pascaru, Epure, T. Georgescu, Bujor, Farkaș, Criticioiu, Boldiș, Radu Florian, iar în perioada celui de-al doilea război mondial: Ioanid, Panovschi, Boacă, Șperlea, Bușac, T. Păunescu, I. Manolescu, N. Antonescu, V. Bărbulescu, Lipănescu, E. Vlaiculescu, Gh. Ionescu, R. Gologan. În 1946, după un meci dublu de baraj cu „Gloria” CFR Galați (3-0 și 2-1), promovează în prima divizie, lotul echipei cuprinzând pe: C. Mihăilescu, Balmuș, Hrisafi, Matroc,

Șt. Comănescu, Boacă, Vâlvoi II, Catană, M. Beraru, Mladin, Comșa, M. Ionescu, Șt. Georgescu, Mazăre, Gologan, Vlaiculescu, Deliu, Mihăescu. Conducerea echipei era asigurată de B. Andrei, Gh. Marinescu, N. Stanbolgiu, Tr. Stoenescu, Tr. Popescu. După numai un an, echipa retrogradează în eșalonul secund și, în 1947, fuzionează cu „Concordia”, echipa uzinei ploieștene cu același nume. Jucătorii noi în lot sunt acum: Asadur, Ștefănescu, Mincea, Teașcă, Șt. Vasile, Mărdărescu, Chilea, Gârlea, Gh. Ionescu, Moldoveanu, Bădulescu, Motronea, Sanilovici. Traseul divizionar al echipei este constant în eșalonul al II-lea, dar cu repetate schimbări de nume: „Partizanul” (1950), „Flacăra” (1951-1955), „Metalul” (1956), „Energia” (1957), pentru ca din 1958 să se revină la denumirea tradițională de „Prahova”. La sfârșitul ediției de campionat 1962-1963, echipa este exclusă din Divizia B, în urma unor nereguli competiționale și retrogradată direct în campionatul orășenesc. A urmat revenirea pe scena divizionară, în 1968, în Divizia C și apoi în 1975 în Divizia B, după care „Prahova” CSU (din 1984), cu o comportare oscilantă, a pierdut treptat contactul cu performanța. Declinul s-a accentuat după 1989, când echipa va retrograda în eșalonul al III-lea (1991) și apoi în campionatul județean, așa-zisa Divizie C (1995). Rămasă fără sprijin material, „Prahova”, cândva campioană a țării, una din cele mai vechi echipe românești, cunoaște trista soartă a anonimatului, dispărând în 2000 de pe scena fotbalistică.

„RIPENSIA” TIMIȘOARA. Primul club profesionist de fotbal din România, înființat la 21 decembrie 1928. Datorită statutului său de club profesionist, nu a avut drept de participare în competițiile naționale și nici jucătorii săi nu au putut fi utilizați în întrecerile internaționale amatoare. În fruntea conducerii s-au aflat, pe întreaga perioadă de glorie a echipei (1931-1940), dr. Cornel Lazăr, ajutat de o serie de colaboratori valoroși, precum: ing. D. Balasz, dr. E. Hiller, dr. F. Holzer, E. Berger. În 1930, „Ripensia” apare în arenă avându-l ca antrenor pe F. Platko, cu jucătorii: W. Zombory, I. Czinczer, B. Hoksary, Ad. Hrehuss, R. Bürger, V. Stepan, L. Raffinski, Șt. Dobay, Gh. Ciolac, Z. Beke, A. Glanczmann, Al. Schwartz, G. Semler.

În 1931, „Ripensia” organizează un turneu de propagandă în țară și străinătate, încheiat cu următorul bilanț: 38 de meciuri câștigate, 8 egale și 9 înfrângeri. Din anul competițional 1932-1933, primul în care se organizează CN în formula divizionară, și până în 1948, „Ripensia” participă la 11 ediții divizionare, dintre care 9 în prima divizie, 1932-1941, una în Divizia secundă, 1947-1948 și încă una în eșalonul al III-lea, 1946-1947. În perioada celor nouă prezențe pe prima scenă divizionară, „Ripensia” a înregistrat un veritabil record competițional: 4 titluri de campioană a țării, 1933, 1935, 1936 și 1938, de 2 ori câștigătoare a CR în 1934 (primul event din istoria fotbalului nostru) și 1936. În celelalte 5 ediții de campionat a ocupat poziții fruntașe în clasament – de 2 ori locul II, 1934 și 1939, de 2 ori locul III, 1937 și 1941 și o dată locul VI, 1940. În perioada antebelică a marilor performanțe, „Ripensia” a avut în rândurile sale o pleiadă de internaționali valoroși, ca: W. Zombory și D. Paplovici – portari; R. Bürger, B. Hoksary, Fr. Agner, Gh. Oprean, C. Lazăr, V. Chiroiu, C. Regdom, I. Felecan I, V. Deheleanu, R. Kotormani, E. Lakatos, Șt. Gall, T. Naghi, N. Simatoc, Tr. Tabacu, S. Bindea, Z. Beke, Gh. Ciolac, Al. Schwartz, Șt. Dobay, L. Raffinski, Gr. Sepi, Ad. Marksteiner, I. Tabacu, Marcu II, D. Mioc, D. Jifcovici, G. Hass, M. Tănzer, I. Kovaci, N. Vodă, S. Andreescu – jucători de câmp. Participând în CEC, în 1937-1938, elimină în primul tur pe AC Milan cu 3-0 și 1-3, fiind eliminată cu 1-4 și 5-4 în turul următor de „Ferencváros” Budapesta. După război, „Ripensia” joacă în Divizia C, câștigă una din serii și promovează în eșalonul secund în 1947, de unde, în anul următor, este exclusă nejustificat din competiție, în urma reorganizării formulei divizionare. În același an, echipa de juniori a clubului, antrenată de cuplul Bindea-Deheleanu câștigă titlul de campioană națională. Cu acest ultim succes, „Ripensia” spune „adio” fotbalului românesc. În vara lui 1969, într-o încercare de concentrare a valorilor fotbalistice timișorene, numele de „Ripensia” a mai apărut pentru puțin timp, după care inițiativa unei astfel de idei, „Politehnica”, a revenit la numele său tradițional, în vreme ce „Ripensia” rămâne doar o frumoasă amintire.

„ROCAR” BUCUREȘTI. Asociație sportivă a Uzinei de Autobuze din Capitală, care a luat ființă în 1953. Participând la campionatul municipal București, promovează în Divizia C în 1968, an în care ia denumirea de „Autobuzul”, pe care o va păstra până în anul 1993, când va deveni „Rocar”. Doi ani (1968-1970) activează la nivelul eșalonului al III-lea, ratând, în baraj, promovarea în Divizia B. După alți trei ani, în Divizia C (1970-1973), promovează în vara anului 1973 în eșalonul secund. Din colectivul de conducere făceau parte: ing. Vasile Cornac – președintele asociației și C. Băcanu – președintele secției de fotbal. Antrenorul Emil Samureanu a realizat performanța promovării cu următorul lot de jucători: Matache, Pandele, Diaconu, Gostin, Popescu, Bobin, Radu, Cosma, Maruneac, Tinichie, Chiriță, Cațaros, Stănescu, Ivan, Bică, Melencovici, Nicolau, Cătoi, Rența, Dăncescu, Ghiță, Riocsan, Petculescu, Ciferidis. În Divizia B, „Autobuzul” joacă trei ediții de campionat (1973-1976), după care a urmat un an în Divizia C (1976-1977) și din nou promovarea în Divizia B, președintele secției de fotbal fiind ing. Lucian Duma, iar antrenor același Emil Samureanu, cu următorii jucători: Străjeru, Mocanu, Bădilaș, G. Ionescu, Grigore, Marin, Roșu, Andrei, Naghi, Niță, Stroe, Ciornoavă, Sultănoiu, Mineu, Pestișu, Munteanu, Ene, Gr. Manu. După cea de a doua promovare în Divizia B, „Autobuzul” se menține constant în zona de mijloc a clasamentului până la finele ediției de campionat 1984-1985, când a retrogradat în Divizia C, unde nu a jucat decât un an (1985-1986), după care a revenit în Divizia B pentru alți doi ani (1985-1988). A urmat un alt campionat (1988-1989) în eșalonul al III-lea și, în continuare, până în 1999, nu a mai părăsit Divizia secundă. Când a părăsit-o, nu a mai coborât pe scara competițională, ci a urcat pentru prima oară (din 1993 cu numele de „Rocar”) în eșalonul de elită al fotbalului nostru, în Divizia A. Antrenorul Silviu Dumitrescu a folosit următorul lot de jucători: Tudor, Mihalache, Coman, T. Petre, I. Șerban, Mărgărit, Tâlvă, C. Dinu, Atănăsoaie, Stancu, M. Oprea, C. Cristescu, Stoian, Fl. Lazăr, Strelța, Țermure, Pitu, Farmache, Borbely. La prima sa participare în 1999-2000 în Divizia A, „Rocar” (antrenor Florin Marin) a reușit să se

mențină, pentru ca, în campionatul 2000-2001, într-o formulă organizatorică nouă cu „Fulgerul” Brașov, avându-l la conducerea tehnică pe Dumitru III (președinte Gh. Florea), să-și propună un obiectiv mai îndrăzneț, acela de a se situa în prima jumătate a clasamentului. În campionatul 2000-2001 a retrogradat în Divizia B. În același an a fost finalistă a CR (2-4 cu „Dinamo”). Din returul campionatului 2001-2002 s-a retras din competiție.

„UNIREA TRICOLOR”. Istoria echipei a început în cartierul bucureștean Obor unde a luat ființă, la inițiativa unor elevi de liceu, Clubul „Teiul”, care la puțin timp după aceea și-a schimbat numele în „Tricolor”. Din conducere făceau atunci parte: Jenică Moldoveanu – președinte și Dincă Georgescu – căpitan al echipei, iar printre primii jucători erau Costel Rădulescu, Mareș, H. Mușatescu, V. Crețulescu. În 1915 „Tricolor” câștigă Cupa „Harvester”, iar în 1916 campionatul categoriei a II-a. După primul război mondial devine campioană a regiunii București (1921-1922), se califică în semifinalele CN, dar din lipsă de fonduri pierde, prin neprezentare, meciul cu „Victoria” Cluj. La 23 septembrie 1923 înregistrează prima victorie a unei echipe bucureștene în fața uneia iugoslave, 2-1 cu „Beogradski”. În anul 1924, tot în Obor, ia ființă, din fuziunea dintre „Orizontul” și „Zburătorii”, Clubul „Unirea”, avându-i la conducere pe N. Lucescu, Șt. Lucescu, D. T. Mihăilescu, C. Negulescu, P. Bolintineanu, Gh. Iorgu, Șt. Marinescu. Terenul echipei, de lângă Gara de Est, este inaugurat la 5 octombrie 1924. În anul 1926, cele două cluburi fuzionează, dând naștere „Unirii Tricolor”. Lotul de jucători cuprinde pe: Bacinschi, Lederer, Bușcă, Russen, Kelemen, Cârjan, Mihăilescu, Fronio, Maior, Charles, Ghermelie, Frunzetti, Alex. Popescu, Steinbach, Rogalschi, Șuteu, Săuceanu, Cipcigan, Muncaciu, Merfie. În 1926-1927, „UT” câștigă campionatul regiunii București, fiind eliminată în semifinale de „Colțea” Brașov cu 1-4. O dată cu înființarea sistemului divizionar este prezentă la toate edițiile dinaintea celui de al doilea război mondial, în prima divizie de opt ori (1932-1938 și 1939-1941), o dată în Divizia B (1938-1939). Finalistă a CR, ediția 1935-1936, va reuși să câștige titlul de campioană a

țării în 1941, având în lot următorii jucători: Cristea, Petrescu, Iliescu, C. Marinescu, Florea, Anghelache, Boteanu, Paraschiva, N. Mihăilescu, Bodea, J. Dumitrescu, S. Niculescu, Cârjan, Cricitoiu. După război, activează în eșalonul secund (1946-1947), apoi în prima divizie (1947-1948), formația de bază având următoarea alcătuire: Nanculescu, Anghelache, Cernea, A. Teodorescu, M. Tudor, Simionescu, Petculescu, M. Apostol, Ozon, M. Popescu, Fl. Marinescu. În returul campionatului, clubul trece din ianuarie 1948, sub patronajul MAI, numindu-se „Unirea Tricolor MAI”. Tot în 1948, la 14 mai, „Unirea Tricolor MAI” fuzionează cu „Ciocanul”, de aici rezultând clubul Ministerului de Interne, „Dinamo”, reprezentat în campionat de două echipe purtând, provizoriu, vechile denumiri. „Unirea Tricolor” va retrograda în Divizia B în vara anului 1948 și va deveni din campionatul 1948-1949 „Dinamo B”. Ocupând primul loc în seria a doua a diviziei secunde nu poate promova, neputând fi, în același campionat, două echipe ale aceluiași club. În această situație, fostul „Ciocanul” („Dinamo A”) rămâne în București, în Divizia A, iar fosta „Unirea Tricolor MAI” („Dinamo B”) se va muta la Brașov unde, sub numele de „Dinamo” Brașov, va promova în prima divizie și va juca în orașul de la poalele Tâmppei până în 1956 inclusiv, după care un an (1957-1958) va activa la Cluj, apoi din 1958-1959 la Bacău, unde ulterior devine „Sport Club” Bacău.

„VAGONUL” ARAD. Este asociația sportivă în care, de-a lungul anilor, se contopește, de fapt, istoria a trei echipe cu tradiție: „AMEFA”, „CFR” și „Vagonul”. La început a fost Asociația Muncitorilor pentru Educație Fizică Arad (AMEFA), înființată în 1911. Anterior acestei date, în 1909, luase ființă CS al Fabricii de vagoane, alcătuit numai din muncitori, care în 1911 fuzionează cu „AMEFA”, păstrând numele acesteia din urmă până în 1948. În 1913, intră în fuziune și „AS Tipografia”. După primul război mondial, echipa muncitorilor arădeni, activând în campionatul regional, se califică de trei ori în turneul final al CN, dar nu trece de faza semifinală a competiției. În perioada predivizionară a anilor 1929-1932, din lotul de jucători făceau parte: Bugariu, Gerold,

Corom, Csojka, Braun, Kolomban, Wlater, Blascovitz, Medve, Karabel, Gulaș, Toth, Takacs, Farago, Miklosi, Perduț. Din 1932, „AMEFA” activează în Divizia A până în 1940. Cea mai bună performanță fiind locul II, realizat în ediția 1935-1936, cu lotul de bază: Bugariu, Sadowski, Kovacs, Ciaika, Szurdi, Szabo, Szanislo, Cucula, Leb, Parneki, Prassler, Bătrân. În această perioadă, din efectivul echipei mai făceau parte: Buibaș, Magolo, Reinhardt, Slivăț, Bermoser, Szeghedi, Simădean, Pataki, Pinte, Fritz, Ludwig, Reuter II, Toloc. În 1940, echipa „AMEFA” este desființată de regimul legionar. Ea își reia locul după război, activând în Divizia B doi ani (1946-1948). În 1948 fuzionează cu „Astra” (Asociația Sportivă a Fabricii de Vagoane Arad înființată în 1932 și condusă de ing. Teodor Crețu). Până la fuziune, „Astra” a activat în campionatul regional, iar în 1946-1947 în Divizia C. Noua echipă arădeană rezultată din fuziune va purta numele de „UVA-AMEFA” (Uzina de Vagoane Arad – AMEFA) și va juca un tur de campionat, 1948-1949, în Divizia C, după care evoluează în campionatul regional până în anul competițional 1955, când apare în eșalonul secund cu denumirea de „Metalul”. În 1956 joacă în Divizia C, de unde revine în Divizia B (1957-1958), purtând numele de „Energia”. În continuare, se revine la numele tradițional de „AMEFA”, cu care echipa joacă 3 ani (1959-1962) în eșalonul secund, după care denumirea „AMEFA” dispăre din nomenclatorul competițional. În locul său va apărea numele de „Vagonul”, care reprezenta, de fapt, Întreprinderea de Vagoane Arad. Cu noua titulatură, echipa „Vagonul”, condusă de antrenorul Toma Jurcă, activează în Divizia B (1962-1963), în Divizia C (1963-1964), din nou în Divizia B până în 1968, când reușește promovarea în Divizia A. În același an, „Vagonul” ajunge până în semifinalele CR. În lotul antrenat de Toma Jurcă evoluau în această perioadă: Gherghel, Arghișan, Secui, Lenard, Boroș, Mullreth, M. Mihai, Matusinca, Dvorjak, Schweillinger, Stănoaie, Otto, Dembrowski, Chivu, Gh. Macavei, Ladislau Petschowschi. Din conducere făceau parte: St. Dogmanov și D. Jifcovi. În campionatul 1968-1969, ocupând locul XIV în clasament, „Vagonul” retrogradează în Divizia B și continuă un pronunțat declin competițional: 1969-1971 în eșalonul

secund, apoi în Divizia C, de unde a fost la un pas de campionatul județean, dacă în vara anului 1973 nu ar fi intervenit fuziunea dintre „Vagonul” și „CFR” Arad, al cărui act de naștere datează din 1921. Noua divizionară, purtând numele simbolic de „Unirea”, a continuat să activeze în Divizia „B”, având un lot întărit de jucători. Dar nici această formulă organizatorică nu a reușit să se impună suficient. Patru ani competiționali (1973-1977) „Unirea”, care și-a schimbat din nou numele în 1973-1974 în „Rapid” Arad, activează în eșalonul secund, alți trei ani joacă în Divizia C, după care revine în Divizia B (1980) cu antrenorul Radin Dușan. În continuare, traseul competițional al echipei arădene este marcat de instabilitate și oscilații între Divizia B și Divizia C (1984-1989), perioadă în care se va schimba denumirea echipei de câteva ori: „CSM Rapid” (1985-1986), „Vagonul” (1986-1987), „CSM Vagonul” (1987-1988). În anii competiționali 1989-1992 (din 1991 denumirea va fi „Astra”), echipa arădeană joacă în Divizia B, după care până în anul 2000 va fi o divizionară C constantă, dar cu denumiri diferite: „Astra” până în 1994, „FC Arad” (1994-1996), „FC Arad Telecom” (1996-1997), „Telecom” din 1997. Denumirea de „Vagonul” nu mai apare în nici o formulă competițională.

„VENUS” BUCUREȘTI. Club fondat la 5 iulie 1915, cu sediul în cartierul Grivița – Buzești și având filiale (ulterior) la Ploiești, Câmpina, Călărași, Corabia, Turnu Măgurele. Din 1916 participă la CN. Din prima conducere a clubului făceau parte: ing. Nicolaescu-Balș (președinte), dr. Gh. Drăghicescu (secretar general), Mitti Niculescu (căpitanul echipei). Dintre jucători sunt de menționat: Onoriu Nicolau, Vasiliu și Al. Nicolau-Unchiul. După primul război mondial, câștigă de două ori consecutiv CN (1919-1920 și 1920-1921) în formula veche, fără echipele din Transilvania. În continuare, mai câștigă de trei ori consecutiv campionatul regiunii București (1923, 1924 și 1925), se califică în turneul final, dar nu depășește faza semifinalelor. În 1928-1929 reușește să intre în posesia titlului național cu echipa de bază: Bărbulescu, Popovici, Drăghicescu, Tănăsescu, Pantazi, Struska, Dumitrescu, Vasilescu, Stanciu, M. Nicolaescu, Motoroi. În campionatul

1931-1932, „Venus” își mai adaugă în palmares un titlu de campioană a țării, după ce, cu un an mai înainte, și-a inaugurat stadionul din Splaiul Independenței. Începând din anul 1932, o dată cu intrarea în funcțiune a sistemului divizionar, „Venus” activează fără întrerupere în campionatul Diviziei A, fiind una din prezențele de marcă ale întrecerii. Primul titlu în formula divizionară îi revine în campionatul 1933-1934, echipa campioană având următoarea alcătuire: Lăpușeanu, Stanciu, Albu, Bărbulescu, Eisenbeisser, Actis, Dumitrescu, V. Vâlcov, C. Vâlcov, P. Vâlcov, Motoroi. Din consiliul de conducere făceau acum parte: av. Al. Eladescu (președinte), av. M. Apăteanu și judecător Pădureanu (vicepreședinti), prof. I. Evian, R. Popescu, I. Nicolaescu, I. Ivănescu, Gh. Duțescu, judecător Scondrescu, judecător Preotescu (membri). În 1936-1937, 1938-1939 și 1939-1940 „Venus” mai cucerește încă trei titluri de campioană a țării, din lotul echipei făcând parte: David, Iordăchescu, Sfera, Albu, Ionescu-Crum, Negrescu, Bărbulescu, Gain, Gorgorin, Demetrovici, Iuhasz, Lupaș, Eisenbeisser, Bandrabur, Orza, Gruin, Ploieșteanu, Humis, P. Vâlcov, Bodola, Ene, Tr. Iordache. De menționat că în anul 1938-1939 și echipa de juniori a clubului a reușit să câștige CN. Între anii 1941-1944, „Venus” participă la campionat în formula restrânsă numărându-se, cu regularitate, printre protagonistele întrecerii. Din lotul folosit în această perioadă făceau parte: David, Bavu, Budan, Ionescu-Crum, Beffa, M. Popescu, Ceaurughin, Eisenbeisser, Bărbulescu, Bandrabur, T. Vladimirescu, S. Ploieșteanu, Nanciu, Herescu, Lupaș, A. Rădulescu, Humis, Gabor, Tr. Iordache, Ene. Pe plan internațional, „Venus” a participat la trei ediții ale CEC, în 1937, 1939 și 1940, fără să fi obținut performanțe notabile. După război, echipa apare în Divizia B, unde joacă doi ani (1946-1948), după care retrogradează în Divizia C. În 1948-1949 fuzionează cu „UCB” (Uzinele Comunale București) și sub denumirea de „Venus UCB” activează un tur de campionat în Divizia C, iar după desființarea acestui eșalon, în retur, dispare și „Venus” din nomenclatorul divizionarelor fotbalului românesc. Este de menționat faptul că în istoria clubului de fotbal de aproape patru decenii se înscrie și activitatea unor alte secții, cu o prezență remarcabilă în viața sportului românesc. Este vorba de secția de atletism reprezentată,

printre alte nume de rezonanță, de campionul național la lungime Ionescu-Crum, în același timp un valoros fundaș în echipa de fotbal, de campionul la viteză M. Drăgănescu, precum și de Virgil Ludu și Cioclan. Baschetul venusist a fost și el prezent în celebrele nocturne de la „Drept”; ca și voleiul și patinajul artistic pe patinoarul de la „Oteteleșanu”. Secția de natație a clubului a întregit, la rândul său, profilul polisportiv al unui mare club, care a strălucit în perioada dintre cele două războaie mondiale și care, după 1949, a rămas doar în amintirea noastră, dar și cu merite de necontestat în istoria sportului românesc.

„VIITORUL” BUCUREȘTI. Echipă alcătuită din componenții lotului național de juniori, după ce aceștia au câștigat, în vara anului 1962, cea de-a 15-a ediție a Turneului UEFA, desfășurată în România. A avut o existență efemeră, participând în CN, ediția 1962-1963. În primăvara lui 1963 echipa, foarte populară de altfel, un fel de replică la favoritele puterii, „Dinamo” și „Steaua”, a fost desființată abuziv, jucătorii săi fiind transferați, în marea lor majoritate, la cluburile bucureștene din prima divizie: Suciu, Voinea, Pavlovici, Sorin Avram, Petescu, D. Popescu la „Steaua”, Ghergheli și I. Haidu la „Dinamo”, Jammaischi și Dumitriu II la „Rapid”. Echipa, antrenată de prof. Gheorghe Ola, avea în lot următorii jucători: Suciu, Adamache, Pal, Răcelescu, Petescu, Măndoiu, Ghergheli III, Neșu, Matei, Dimitriu II, Voinea, Pavlovici, D. Popescu, I. Haidu, S. Avram, Jammaischi, Mureșan, Dumitriu I, N. Naghi, Pojoni.

UZINELE MECANICE TIMIȘOARA (UMT). Echipa a luat ființă în 1960 sub denumirea de „Vulturii” UMT, în urma fuziunii cu „Vulturii”, formația cartierului timișorean Ronat. Participând pentru prima oară într-o competiție oficială în campionatul Municipiului Timișoara, ediția 1960-1961, ocupă locul I în seria I, performanță repetată și în 1963-1964, când promovează în campionatul regiunii Banat. În vara anului 1967, UMT (nume adoptat încă din 1962), câștigând barajul cu campioana regiunii Hunedoara, promovează în Divizia C sub conducerea antrenorului Adalbert Androvits și cu următorul lot de jucători: Szildai Venturini, Văcărescu, Marton, Stepan,

Foleanu, Szigheti, Enderle, Kovacs, Tunea, Laurențiu, Stetu, Pop, Timișan, Bîlă, Fett, Chivantu, Andea. În continuare, până în anul 2002, echipa marchează un număr de 34 de prezențe divizionare astfel: 19 în Divizia C, 14 în Divizia B și una în Divizia A, la finele anului competițional 2000-2001, când antrenorul Aurel Șunda reușește cea mai bună performanță a echipei cu următorul lot de jucători: Almășan, Bălici, Briciu, Mada, Meszaros, M. Kovacs, Botezatu, Fl. Bar, Gosa, Fl. Călin, Marișescu, Vlaicu, Bîlă, Ritter, Nincsovis, Săvoiu, D. Radu, Giuchici jr. Ulterior au mai jucat: S. Popovici, Fl. Bătrânu. Dintre antrenorii care au contribuit la pregătirea echipei sunt de remarcat: Adalbert Androvits, Iosif Lipoczi, Aurel Șunda, Octavian Popescu, Cristian Contescu, Costică Rădulescu și Gheorghe Staicu. Conducători cu contribuții substanțiale la afirmarea echipei: Ioniță Bagiu, Mihail Olariu, Ioan Timofte, Gheorghe Cutean, Mihai Tănăsescu. La sfârșitul ediției de campionat 2001-2002, echipa cu un lot inferior valoric și nesuținută financiar ocupă ultimul loc în clasamentul primei divizii și retrogradează în Divizia B.

„ASOCIAȚIA MUNICIPALĂ DE FOTBAL” BUCUREȘTI (AMFB). Fotbalul din Municipiul București, cel mai reprezentativ pe plan național, a cuprins, în afara echipelor divizionare apărute după anul 1932, și un număr variabil de formații de categorii inferioară, incluse în diferite formule organizatorice și competiționale. Până în anul 1948, formula competițională era aceea a campionatului districtual cu echipe ale celor mai mari întreprinderi bucureștene, pe categorii valorice denumite onoare, promoție și sector. După anul 1948, în funcție de variantele organizatorice ale sportului românesc, fotbalul bucureștean a avut ca formă de conducere comisia municipală din cadrul forului coordonator pentru cultură fizică și sport. Un moment de vârf din această perioadă, care s-a încheiat după 1990, l-a constituit intervalul de timp cuprins între anii 1964 și 1976, când destinele fotbalului din Capitală au fost asigurate de prof. Traian Tomescu, și numărul de echipe, de jucători, arbitri și antrenori a atins cifra record, în condițiile unor competiții cu 2 echipe de categoria onoare, alte 4 echipe de categoria promoție și 1-2 echipe pentru fiecare

sector bucureștean. În cea de a treia etapă a existenței sale, fotbalul din Municipiul București s-a organizat, în anul 1992, în Asociația Municipală Fotbal (AMFB), dobândind calitatea de persoană juridică, numărul echipelor cuprinse în competiții reducându-se în condițiile economico-financiare precare. În conducerea AMFB au fost o serie de personalități: N. Lăzărescu, P. Novac, N. Petrică, Ch. Manușaride, I. Motroc, N. Mureșan și M. Vâlceanu. În luna decembrie 2001, ca urmare a aplicării Legii Sportului nr. 69 din 2000, Asociația Municipală de Fotbal s-a reorganizat pe principii noi, cu activitate radical îmbunătățită, având o conducere aleasă pe 4 ani și formată din: Vasile Avram - președinte, Mihai Ionescu și Florin Chivulete, vicepreședinți, Valeriu Argăseală, secretar general, Tom Cristea, Gheorghe Timar și Ion Bega (trezorier) membri. Ca principali șefi de comisii au fost învestiți: Constantin Dinulescu, Mihai Huștiuc, Viorel Tomescu, George Mărculescu, Ionel Ringheanu.

LIGA PROFESIONISTĂ DE FOTBAL (LPF). Prima formulă organizatorică a fost Colegiul divizionar A, constituit în urma plenei Comitetului federal din 5 octombrie 1970, prezidată de Mircea Angelescu. Colegiul divizionar a fost un organism cu rol consultativ al FRF, format din reprezentanții cluburilor divizionare A. Timp de 20 de ani, până în 1990, rolul său a fost mai mult formal, episodic. În luna august 1990, noua formulă de organizare a cluburilor apare în presă sub diferite denumiri: Liga Conducătorilor Cluburilor Profesioniste, Liga Echipelor Divizionare A, Liga Națională de Fotbal, Liga Cluburilor Profesioniste, Liga Conducătorilor de Cluburi Divizionare A. Noul organism joacă un rol mare în alegerile generale din 9 august 1990 (președinte arh. dr. Emil Barbu Popescu-Mac), determinând în bună măsură structura conducerii federale, fără să fi fost legal constituită. În noiembrie 1990, Liga Națională de Fotbal are un statut și funcționează, în continuare, pe baza autorizației nr. 9 002 din 30 august 1990 a Departamentului Sport din cadrul MTS. Liga devine persoană juridică, cu autonomie financiară și cont în bancă în lei și în valută. La data

de 10 octombrie 1992 s-a constituit Liga Profesionistă din Divizia Națională (Divizia A) cu Mircea Angelescu – președinte, Dumitru Dragomir – vicepreședinte și Daniel Lăzărescu – secretar general. La 22 ianuarie 1993, într-o nouă formulă organizatorică de constituire, liga va căpăta denumirea actuală de Ligă Profesionistă de Fotbal, grupând doar reprezentanții cluburilor cu echipe în Divizia Națională. A fost ales atunci un comitet de conducere format din 9 membri. Ulterior, la 13 octombrie 1993, prin cooptarea și a celor 36 de cluburi și asociații cu echipe în Divizia A (actuala Divizie B), comitetul de conducere al LPF s-a mărit, cuprinzând și 4 reprezentanți ai eșalonului secund. La data de 30 septembrie, Dumitru Dragomir este ales în funcția de președinte al LPF, fiind în același timp și vicepreședinte al FRF, pentru ca în ultima lună a anului 1996, Liga Profesionistă de Fotbal să se reorganizeze, ocazie cu care s-a ales și noul consiliu de conducere, având în staff-ul permanent pe Dumitru Dragomir ca președinte și vicepreședinte al FRF, pe Iosif Ursu și Aurel Comșa, vicepreședinți, pe Daniel Lăzărescu, secretar general. Un al treilea vicepreședinte, precum și membrii, consiliului urmau să fie aleși, prin rotație, dintre președinții cluburilor divizionare A. Noul sediu al LPF a fost stabilit în str. Mihai Eminescu nr. 47, sect. 2, unde de altfel noul organism al fotbalului s-a mutat în februarie 1997. Cu prilejul ședinței din 20 decembrie 1997 s-a hotărât ca LPF să preia organizarea campionatului începând cu ediția 1997-1998. Această ediție, ca și următoarele, au însemnat un real progres pe calea creșterii competitivității și a valorii jocului. În mai 1999 are loc o schimbare la vârf în conducerea LPF, Daniel Lăzărescu fiind înlocuit din funcția de secretar general cu Valentin Alexandru, în același timp și vicepreședinte al FRF. La ultimele alegeri din luna octombrie 2000, Dumitru Dragomir a fost reales în funcția de președinte al LPF, ca vicepreședinți au fost aleși Alexandru Boc, Adalbert Kassai și Jean Pădureanu care, ulterior, a demisionat, fiind înlocuit cu Iosif Ursu. Pentru prima oară au fost propuși doi candidați la funcția de președinte al LPF, Dumitru Dragomir ieșind învingător cu scorul de 11–5 în fața contracandidatului său, Gino Iorgulescu. Secretar general a fost reales Valentin Alexandru.

